

ФИЛИП ПОПОВ

ПОБЕДИТЕЛ

– литературен филмов сценарий –

„Благородството е
като златото, – неподвластно
на изпитанията в живота:
добри и лоши!“

Филип Попов

Военна база.

Общ план върху тренировачна боксова зала с ринг в дъното. Камерата се плъзва надолу, за да ни покаже в частичен план елитен боксьор в полутежка категория – казва се Дей Кълвър. В момента той седи на пода, направо върху дъските и много внимателно и методично се занимава с бинтовете на ръцете си.

Кълвър: Така ли?... (Камерата бавно се придвижва назад, за да открие Енджъл.) Тогава трябва да се махне само стълбата!... Това е, което трябва да се направи!... Няма да се слага много вода.

Общ план на Дей Кълвър и Енджъл. С гръб към нас, Енджъл прибира нещата си в сака. Отвън се чува шум от спиране на кола.

Кълвър: Опитвал ли си с него?... Изглежда доста силен, но мисля, че всъщност – обича да се хвали. Освен това е тъп.

Енджъл: Не съм!... Кеча ме отвърщава!

Кълвър: Така е!... При кеча е необходима много по-голяма физическа сила, но с времето тя се придобива.

Енджъл: Довиждане, Дей!

Кълвър гледа след Енджъл и си мисли дали е успял да го предизвика!

Общ план на Енджъл в гръб и влизания в залата непознат... Непознатият е в тренировачен екип. Двата се разминават на входа на залата...

Непознатият прави „боксова круша на нищо“!... Работи с лекота! Спортният му екип е блестящ. Към Кълвър поглежда неочаквано, така че Кълвър няма време да отклони погледа си – наблюдавал го е неволно.

Непознатият: Днес съм... Чувствам, че днес съм в превъзходна форма!... Ще ми доставите ли удоволствие с един спаринг... лек спаринг?

Кълвър се прави, че не го чува – занимава се с бинтовете си.

Непознатият прави няколко крачки към Кълвър и за малко да стъпи върху сака му... Кълвър придърпва сака към себе си.

Непознатият: Горедолу сме на едни килограми!... Леко?

Кълвър: На мен ли говорите?... (Сочи с пръст към себе си)

Непознатият: Станете, ако обичате! Елате към мен! (Кълвър става.) Или... добре... Намотайте бинтовете си преди това!

П р е к ъ с в а н е .

Отново същият кадър. Среден план на залата.

Близък план на Непознатия в профил. Кълвър е срещу него. Лявата ръка на Кълвър стои особено – ниско и леко отпусната...

Непознатият: Лявата Ви ръка стои ниско!... Би трябвало да бъде горе – да прикрива брадата и веждата.

Кълвър: (Вътрешен глас.) „Верно е!...“ (Дава вид, че ще се поправи.)

П р е к ъ с в а н е .

Отново същият кадър.

Близък план на Кълвър с гръб. Спарингът е в ход. Кадър на лицата на двамата в профил; едно срещу друго. Непознатият решава да накаже Кълвър с десен, но получава издънващ удар в диафрагмата – точно от „лявата“ на Кълвър, която стои „ниско и леко отпусната“! Непознатият прави нов опит и отново получава ляв удар – долу. Непознатият веднага прибира гарда си, но получава два по ушите и – още два по ушите! Пуска ляв за дистанция, но гмурнал се под ръкавицата му, Кълвър като „на игра“ отсича дъха му с къс ъперкът, пак в диафрагмата и пак с лявата ръка! Политайки назад, Непознатият поглежда учуден, но миг след това се мерва десното кроше на Кълвър и той се срива на пода!

П р е к ъ с в а н е .

Същият кадър!

Непознатият е повален с ужасен десен прав!

П р е к ъ с в а н е .

Десно кроше го захвърля на пода като дрипа!

Клубът на военната база. Вечер. Частичен план на бара.

Кълвър пие кафето си. Прав до странична масичка, по телефона говори Морис. Той е в униформа на редник от морската пехота на Съединените американски щати.

Морис: (С помоща на гребена и четката е успял да смегчи селската грубоватост на външния си вид.) Никой не е дошъл! (Окачва слушалката и идва към Кълвър.) Лаурел не ми е изпратил дори телеграма!... Страхуват се от мен като от отрова! (Мачка листчето и го хвърля.)

Кълвър: Всъщност така те ти дават шанс да вземеш сам решение! Ти

имаш неопетнена репутация и това е достатъчно.

Морис: Благодаря ти, Дей! (Оглежда хората в клуба и продължава да се чуди какво да направи.) Знаеш, аз много държа на теб!...

Кълвър: Отличен техник си, но „бягаш“ от някои неща и това ме дразни...

Морис: Да!... Непредвидимият Дей Кълвър! (Отдръпва се малко.) Хайде, кажи сега!... Нещо си намислил...

Кълвър: На твое място бих затворил устата на Енджъл – веднъж завинаги!... И днес в залата ми каза, че ти за него не стоиш въобще като проблем!

Морис: Енджъл да е набрал кураж да каже това – за мен? Не вярвам!

Кълвър: Защо ще го казва тогава... и всички го чува – че само за трийсет секунди е в състояние да залепи плещите ти на пода?

Морис: Ами, защото майка му е... „крава“!

Спално помещение на военната база. Вечер. Вътрешни снимки.

В среден план, камерата ни показва четири-пет легла. В едно от тях само по слипове лежи Енджъл – чете книга.

Кълвър в американски план.

До Кълвър, също само по слипове, стои Морис – хванал е края на одеялото си, се кани да си ляга.

Морис (Лениво.): Енджъл, кога ще почнеш, – най-после, да се занимаваш само с твоите работи или искаш някой ден да ти извия врата? (Оправя си леглото.)

Енджъл: Е?.. Ще ми бъде много интересно!... (Поглежда го над книгата си.)

Кълвър (Предупредително.): Хайде там, не сте деца!... Голяма работа!...

Енджъл: Не е така!... Остави ми го! (Пъхва книгата под възглавницата си.) Сега ще видим чия майка е „крава“!

Кълвър (Застава между тях.): В никакъв случай обаче душене и разни там хитрости и простотии!... Момент! (Става и ги разделя.) Искам честна мъжка борба!... За физически по-силен, естествено, ще бъде обявен единият от вас, който ще трябва да успее да залепи плещите на другия на пода и – да го задържи в това положение в продължение на две секунди. Готови!... (Махва с ръка.) Не! Стооп!... (Хвърля се между двамата.)

В едър план – Морис, който вече е успял да хване Енджъл за врата. Кълвър ги разделя с лакът почти насила и минава между тях двамата.

Кълвър: Пропуснах да ви кажа, че рундове и почивки между рундовете няма да има! Момент! Борбата ще продължи – дотогава, докато единият от вас, това вече споменах, успее да залепи плещите на другия на пода и го задържи в това положение, не по-малко от две секунди! (Махва с ръка и

отскача назад.)

С начален порив, Морис успява да повали Енджъл върху едно от леглата. Малко след това, Енджъл е върху него, но на друго легло... И двамата се борят непохватно – на моменти дори смешно, но с много сила.

Уверил се, че всичко е „наред“, Кълвър внезапно напуска спалното помещение. Увлечени, двамата не забелязват отсъствието на Кълвър и продължават да се борят.

Плацът на военната база. Вечер.

Камерата следва Кълвър, който тича през плаца. Отсреща му – светят прозорците на клуба на базата.

Клубът на военната база.

Частичен план върху помещението на клуба. С гръб към бара, Пиболи поема поднос. Блъснал вратата, в клуба влиза задъхан Кълвър!

Кълвър (Така, че да бъде чут от всички.): Невероятно!... Внимание!... Двама педераста в момента се забавляват в спално помещение на базата – зад прозорец без перде...

„Йуу-пии?“

Любопитството нараства мигновено! Клубът опустява... Всички се втурват през плаца към спалното помещение...

Ухилен, Кълвър остава сам в опразнения бар и слага приятелски ръка върху рамото на Пиболи...

Спалното помещение.

Серия от кратки последователни планове върху Енджъл и Морис... Борбата между двамата се е ожесточила. Енджъл е вече съвсем близко до успеха, но е приложил непохватно нещо като вплетена хватка с крака и тъй като се борят без трико, презрамките на което да придържа слиповете им, слиповете на Морис са се смъкнали, така че задникът му е почти гол. Не е по-добро положението и при Енджъл!...

Спалното помещение, гледано отвън.

Близък план върху прозорец и главите на тълпа любопитни, дошли от клуба на военната база. (В контра.)

Общ план на Енджъл и Морис вътре, гледани през прозореца отвън... След това серия от близки планове поотделно – на единия и на другия.

Глас от тълпата-зяпачи: Люби ме! Ах, люби ме!... Хайде, люби ме!... Силно ми го...

Спалното помещение – отвътре.

Някои от любопитните вече са влезнали вътре, други надничат през вратата, но разгневен сержант с двама души от караула връхлита върху тях.

Сержантът: Вън!... Измитайте се! Вън!... Всички – вън!... (Изтласква навлезлите.) Вън!...

Задъхани от борбата и все още – не разбиращи нищо, Енджъл и Морис се изправят и притеснени, наместват слиповете на задниците си.

Сержантът: А, Вие... голи... разсъблечени маймуни!...

Плацът на военната база. Сутрин.

Военната част е строена в каре. Редниците стоят мирно. Чуват се команди на висок глас – обикновеният сутришен военен ритуал.

Към ротата на Кълвър идват трима офицери.

Камерата се изтегля постепенно назад, за да ги държи непрекъснато в кадъра. Американски план на офицера, който върви отляво на командващия военната база. Постепенно в негово лице разпознаваме, – не друг, а Непознатия от боксовата зала. Той е с пагони на капитан от морската пехота на Съединените американски щати. Тримата офицери спират във фронт пред ротата.

Непознатият светкавично разпознава Кълвър!...

Грос върху лицето на Кълвър. Кълвър се прави на разсеян – отместил е поглед встрани!

Командващият (Козирувайки.): Имам честта... да представя пред Вас – капитан Щайнер! От днес, той е Вашият ротен командир!

Кълвър (Вътрешен глас.): „О, Господи!... Е, наистина такова нещо може само на мен да ми се случи!“

Дадено е свободно. Кълвър е във втората редица. Грос върху Кълвър, който бавно се привежда напред към Мел.

Кълвър (тихо) Мел, за бога... колко още остава до уволнението ни?... Мел без да се обръща, извива ръката си назад – сгънал я, той е разтворил показалеца и средния пръст – и пъхва между тях палеца си.

Кълвър е учуден – нищо не разбира!

*

Умивалня във военната база. Вечер.

Частичен план върху Кълвър в умивалнята на фона на поредицата от кранове и огледала – приведен, мие зъбите си. Вижда, в огледалото пред себе си, току-що влезлия Мел.

Кълвър: Мел, сутринта исках да си изясня нещо!...

Мел: Забравил съм! Какво ме попита, Дей?

Кълвър: Попитах те колко още ни остава – до уволнението?

Мел: О, сещам се! Точно два месеца (Разтваря два пръста.) и четири дни!
(Пъхва палеца между тях.)

Кълвър щраква със зъби и избухва в безумен смях!...

Мемфис.

Общ план на небето по здрач, покрито с малки бели облаци, осветени от последните лъчи на залязващото Слънце. Частичен план на кръстопът.

Камерата се придвижва напред. Различни общи планове на улиците в града по смрачаване. Кадър на мъж с куче.

Появява се червен мустанг, който спира пред номер 164 на малка уличка.

От мустанга излиза Кълвър. Той е в цивилни дрехи. Кълвър взима от задната седалка на мустанга огромен букет червени рози; оставя розите върху тавана на колата; измъква сака си отвътре и тресва вратата с коляно. На номер 164 бутва дворната врата и се озовава в постлан с каменни плочи двор. Камерата го следва. Караници, детски шумни игри, трясък от стоварване на дъски, блъскане на контейнери за смет – връхлитат Кълвър!

Жилището на Бубси.

Американски план на Бубси в центъра на всекидневната и. С ръце на кръста, тя гледа към Кълвър безкрайно радостна и щастлива...

Бубси: Дей, ти винаги успяваш да доставиш неочаквано много радост и щастие...

Кълвър: Да, почти винаги и изобщо... аз съм непредвидим!...

Близък план върху ръката на Кълвър, която се колебае къде да постави розите... Върху канапе, покрито със златист бродат, се търкалят безброй чудно красиви кукли със силно удължени крака...

Тъмен екран.

Отвън, през капациите на прозорците, се процежда дневната светлина...

Общ план на всекидневната на Бубси. Полуобщ план на легло и нощно шкафче откъм страната на Кълвър. Той е прав; гол до кръста – великолепен е – оправя ципа на дънките си и сядна на леглото.

Леко придвижване на камерата, за да покаже омачканото, след бурната нощ, легло.

Бубси (тихо): Ти!... Какво направи с мен, Дей?... Не мога да си отворя очите!... Кой ден е днес?...

Кълвър е с лице към камерата във фотьойл до масичка с телевизор и телефон. Посяга към телефона. Леко придвижване на камерата, за да покаже Кълвър отблизо.

Приемната в агенцията на г-н Чадуик.

В приемната: секретарки и всякакъв друг вид персонал, който трябва да има на разположение деловият човек в съвременния свят. От кабинета си излиза г-н Чадуик.

Секретарката: Свързах Ви с Бостън... Момент! Междуградски разговор от Мемфис? Минутка! (Превключва на друга линия и прави знак на г-н Чадуик.)

Кабинетът на г-н Чадуик.

Сложил крак върху стол, г-н Чадуик разговаря по телефона.

Г-н Чадуик: Доскорошна среща, момчето ми!... В униформа ли ще дойдеш?... Наистина, това не е за подценяване! С полета в пет?... Разбрано! Да!... Добре! (Излиза от кабинета си и към секретарката.) Пратете за Кълвър кола на летището! А сега ме свържете с агенция „Кобърстин“! (Записва нещо в бележника си.)

Сградата, в която се помещава агенцията „Чадуик“. Ден.

Пред входа на сградата, една след друга, пристигат няколко леки коли... Впечатление правят: новият „Линкълн континентал“ и новият „Ягуар“; пристига и нов „Тъндърбърд“...

Безупречно елегантен; в сив костюм, от ягуара изкача почти, „като нов“, Кълвър и веднага забелязва насъбралите се – да го посрещнат служители на агенцията...

Секретарката на г-н Чадуик: Г-н Кълвър!... Г-н Кълвър?... (Пробива си път до него.) Г-н Чадуик Ви кани горе в кабинета си на малко парти с шампанско – иска лично да Ви поднесе подаръка на агенцията! (Закрепва на гърдите му огромен букет и се оттегля; пригладва с длан якичката на блузката си.)

Жилището на Сам Тревър. Ден.

В жилището на Сам, от пръв поглед се натрапва огромен прозорец – вдясно от бюрото му, иначе, що се отнася до размерите му – и трима души в него биха се възприемали като тълпа. Кафявата кожа, с която са тапицирани креслата, е омачкана и – лъснала. Повечето картини са фотографии на приятели от Марината.

Бавно придвижване на камерата към Кълвър на фон от рафтовете на библиотека и поставените върху тях книги. Надписите върху обложките на книгите са на различни езици: немски, английски, италиански... Най-долу са натрупани десетина обемисти тома с американското законодателство, банково дело и история.

Кълвър: Утре до обяд ще бъда в залата – искат да ме видят!... Следобед

ще гледаме видеозаписи... Как си с времето?... Искаш ли да присъстваш?... (Откъм кухнята се чува тропане, но никой не се обажда.)

Камерата ни открива коридор вдясно, след това малка тясна спалня, в която се вижда закачалка, върху която са повесени разкошни модерни вратовръзки.

Сам Тревър (идва от срещуположната страна; държи поднос): Да!... Утре съм свободен!

Близък план на Кълвър. Пръстите му са върху струните на китара – личи, че се чувства тук като у дома!...

Кълвър (поглежда към Сам): Какво ще кажеш, ако ти предложи почивка в тих курортен град – някъде по Източното крайбрежие: вода, йод, рибарски лодки... Резервацията за хотела ще бъде в джоба ти в случай, че се решиш...

Сам Тревър: Добре!... За един-два дни ще гледам да дойда!

Източното крайбрежие. Пойнт Пезънт Биич.

Общ план на сиво утринно небе преди изгрев Слънце. Камерата се плъзва надолу, за да ни открие в американски план – Кълвър, който прави своя сутрешен крос покрай брега на океана.

На втори план – равен песъчлив бряг и зеленикава вода, над която се стеле лека мъгла.

С гръб към камерата, стои, загледал се в далечината, шишко... с поло, който от време на време поема дълбоко въздух и го задържа в гърдите си. В лявата си ръка държи шишенце с минерална вода.

Малко встрани, близо до брега – момиче със сексапилна външност, което в момента се пъха под пухкаво яркожълто одеяло, постлано върху гумен дюшек и придърпва одеялото до раменете си.

Мокър и блестящ на Слънцето, в това време, от водата излиза Кълвър – спира на брега и с двете си ръце отцежда водата от косата и лицето си.

Момичето със сексапилната външност си слага тъмни очила и го наблюдава...

Разлюляна водна повърхност. Вихър от водни пръски след уетджет „Бомбардер“... Върху седалката му, със защитна риза и ръкавици на ръцете – протегнати напред, за миг се мерва Кълвър! С бесна скорост той се носи по вълните и хвърля джета в резки завои; мята се от една страна в друга – опива се от скоростта по правата!

В далечината на хоризонта: два малки острова – точки в равновесие.

Плажната ивица. Късен следобед. Общ план върху океана. Камерата

улавя глисер на плажната Спасителната служба с три момичета върху него. Глисерът се движи бавно. Момичетата са хубави; облечени са в еднотипни яркочервени бански костюми с две отличителни бели ивици, разположени диагонално. Със същия костюм е и момичето на наблюдателната кула на Спасителната служба на брега. Флагът, който се вее на пилона, е бял.

Полуобщ план на плажната ивица. Привечер. Времето е напреднало. Чайките и гларусите по пясъка са повече от хората. Те важно крачат и преравят пясъка за хранителни отпадъци. Флагът на Спасителната служба е свален. На наблюдателната кула няма никой.

В шезлонг, с хавлия на синьо и бяло райе, отпуснат отпочива Кълвър. Чува се крясък на чайки и корабна сирена в далечината.

Камерата се придвижва назад, за да ни покаже стройната сексапилна фигура на момичето от сутринта. Известно време камерата се задържа върху него.

Момичето стои на брега почти до водата. Протегнало е крак и предпазливо опитва водата, преди да влезе в нея. Неочаквано някой поема ръката му!... Изненадано, то обръща глава и вижда до себе си Кълвър! Без всякакво колебание той го повежда внимателно навътре във водата, усмихвайки му се окуражително. Момичето се подчинява интуитивно. Кълвър му вдъхва изключителна увереност и сигурност!... Водата се изкачва все по-нагоре и по-нагоре и вече е стигнала до гърдите му. Вода е закрила вече и шията му; достига брадата му и то е принудено да отлепи крака си от дъното. Кълвър се усмихва. Уплахата на момичето като че го забавлява, но внимава и да не прекали – дълбочината на водата е станала вече достатъчно опасна!... В един момент, търсейки само повече сигурност, момичето обгръща врата на Кълвър; той нежно обхваща раменете на момичето и всичко е наред!

Апартаментът в хотела на момичето от плажа. Пойнт Пезънт Биич. Утрин.

Стаята е в светлосиньо... От пръв поглед, внимание привлича голям сандък от полиран месинг, чийто ръбове са обшити с нитове,. На лицевата му страна има две ключалки на едно ниво На пода са поставени два сака от светлокафява кожа.

Момичето се пробужда и става от леглото. Камерата го проследява до вратата на банята. Поглежда за Кълвър в банята, но него го няма.

Апартаментът на Кълвър в хотела. Сутрин.

Блъснал вратата, Кълвър влиза в апартамента. Косата му е мокра. Посяга с ръка към гърба си; смъква тениската си и я захвърля върху леглото.

Прави няколко финта от „шедоу бокс“.

След почукване, в апартамента на Кълвър влиза учтив камериер, който поставя на масата до прозореца някакво странно блюдо! Блюдото е от гладко полирано дърво. В него има: три необелени картофа, два сварени и обелени картофа, пет-шест сурови гъби, две червени репички, четири домата, магданоз и необелен лук. Дебела сурова пържолка заема единия край на дървеното блюдо.

Кълвър: Чудесно! (Грабва и захапва пържолата.)

Камериерът учтиво се оттегля и излиза от стаята.

Кълвър изважда пържолата от устата си, връща я в дървеното блюдо и посяга към телефона.

Хотелския апартаментът на момичето от плажа. Завесите са дръпнати.

Телефонът звъни и то бавно вдига слушалката. Сяда върху месинговия сандък. Кокетна мраморна масичка с орнаментирана месингова подставка се отразява в отсамната страна на сандъка.

Момичето (чуло неудържимия смях на Кълвър): Хррр?... Ела след малко на кафе да ти разкажа края!... Тъкмо ще хвърлиш и един поглед върху нещастното ми легло. (Обръща се да погледне.) Прилича на краен квартал... след земетресение!

След кратко почукване, вратата на апартамента на момичето се отваря. Влиза камериерът.

Камериерът: Госпожице, поръчката Ви беше изпълнена така, както наредихте.

Момичето (затискайки с длан слушалката): Как се държа пациентът?

Камериерът: Пациентът?... Аа, не! Не!... Не забелязах нищо особено; всичко си беше в реда на нещата!... Нищо особено! Нищо! Наистина нищо!

Плажът. Пойнт Пезънт Биич. Ден.

Камерата, насочена към океана, се отдръпва назад, за да ни покаже Кълвър във водата до бомбардера си.

Известно време камерата се задържа върху уетбайка на случаен летовник в непосредствена близост до Кълвър..

Кълвър (слага ръка върху кормилото на уетбайка): А като излезе над вода, уетбайкът изисква постоянно особено внимание.

Летовникът: Имам известен опит!...

Кълвър: Контролът над баланса трябва да бъде съвършен... Ако газта се върне рязко, уетбайкът се забива и хвърля водача през кормилото!... Нали?

Близък план на бомбардера, гледан откъм носа. Среден план на Кълвър, който се настанява върху бомбардера и поставя ръце на кормилото.

Кълвър (към летовника): Навремето, преди да се науча да го изкарвам стабилно на глисаж, падах от уетбайка по петдесет пъти... на ден! (Усмива се приятелски; миг след това, дръпва напред.)

Известно време камерата остава върху случайния летовник, който се опитва да проследи Кълвър... След това екранът се замъглява от пръски вода.

Общ план върху малък кей. Пойнт Пезънт Биич.

Вълните от бомбардера на Кълвър сриват надеждите на двама рибари-любители! Плувките на въдиците им подскачат като луди!

Единият рибар: Ако оставеха на мен, драгий ми Оджик, аз на тая наука бих и разбил муцуната. (Изтегля въдицата си.) Ето – вместо риба, ние непрекъснато вадим от водата боклуци и водорасли, покрити с мазут. (Почиства кукичката на въдицата си.) Мръсотии – всякакви!

Г-н Оджик; другият рибар: Знаеш ли колко хора писаха молби до Джонсън да ги удостои с честта да отлетят с ракетата, която Америка изпрати на Луната?... Повече от сто хиляди души!...

Първият рибар: И тези, които отидоха, какво закусиха там?

Г-н Оджик: Е, нищо, но докато не са знаели или докато някакъв вътрешен „ангел“ или „дявол“ им е казал – „всичко“, лъжейки ги... те са се надявали!

Първият рибар: Даа!... Миналия понеделник, ей там извадиха, закачено на въдица, хвърлено във водата, новородено бебе – момиченце, което ако беше живо...

Разиграна водна повърхност. Чува се рева на бомбардера на Кълвър, който влиза в кадъра със завой и изчезва в другата страна на екрана... Близък план в профил на Кълвър. При пълна газ на дълга права – за миг отнема газта напълно, след което завърта рязко кормилото и отново натиска газта докрай! Машината се завърта няколко пъти!... Вихър от водни пръски облитат телото на Кълвър – очите му светят като на сатана.

Плажната ивица. Пойнт Пезънт Биич. Ранна утрин.

Океана е бледозелен. Над водата е полегнала педя разнищена бяла мъгла... Кълвър прави своя сутрешен крос... Брегът е осеян с купища тъмнозелени водорасли, изхвърлени през ноща от океана...

„Амазонките“ от Спасителната служба на плажа, в червени пухени якета с две характерни диагонални ивици върху тях, в момента вдигат върху пилона на наблюдателната кула черен флаг. Кълвър минава покрай тях; краката му затъват дълбоко в мокрия пясък и оставят след него

криволичещи стъпки.

Плажът. Късен следобед.

Общ план върху огражденията на плажа и дългата редица от съблекални. Пробилото през разпокъсаните облаци Слънце е променило цвета на океана и окуражени от промяната плажуващи, изпълват плажната ивица.

Двата големи глисера на Спасителната служба постоянно курсират: единият към брега, другият – навътре; близо до пределната граница на безопасност.

Свирката на Наблюдаващата горе от кулата свисти често. Това започва да дразни Кълвър; той става от шезлонга и си тръгва.

Близък план върху лицето на момичето на кулата. Под козирката на шапката се вижда насочен към океана бинокъл. Флагът върху пилоната продължава да бъде черен.

Изведнъж, две от „амазонките“, от седящо положение, със задно салто, напускат глисера – правят го изключително ефектно и красиво – миг преди това са получили насочващ сигнал за оказване на помощ от колежката си – Наблюдаващата от Спасителната служба на брега!... Пътеката от пяна, зад бесния им клоул, просто кипи и двете почти едновременно подхващат младо момиче, оказало се в беда!

На следващия ден...

Времето продължава да е все така неустойчиво. В хавлия на синьо и бело райе, Кълвър отпуснато лежи в шезлонг на плажа и разсеяно наблюдава океана.

Флагът върху пилоната на Спасителната служба продължава да е черен. „Амазонките“ от Спасителната служба са – все така красиви, а глисерите им като акули леко се плъзгат по вълните... Леко отпуснал ръка надолу, Кълвър ги наблюдава. До него върху пясъка – на гумения си дюшек, покрит с одеяло, седи момичето от хотела и с малка пиличка дооформя ноктите на пръстите на отпуснатата му надолу ръка.

Момичето: Напоследък, за ден като този, любимата ми рецепта е захаросани розови листенца... Листенцата се откъсват внимателно, след това с четчица, още по-внимателно, се намазват с добре разбит белтък!... Най-отгоре се поръсват с пудра захар и се оставят един-два дни да изсъхнат добре върху намазана с масло хартия...

Вятърът се е усилил. Кълвър се загръща в хавлията си и слуша разсеяно момичето до себе си.

Момичето: Те, разбира се, могат да се ядат и поотделно!... Същата рецепта е приложима и за мушкатото...

Дългокоса „амазонка“ вика нагоре към Наблюдаващата от кулата на Спасителната служба: Барбара?... Барбараа!

Наблюдаващата от кулата на Спасителната служба сочи към глисер в далечината, който в момента е подкарал пред себе си някакъв кандидат-удавник.

По пясъка влачат удавник! Тялото му е отпуснато. Измъкнали го от водата, трите „амазонки“ довличат удавника близо до наблюдателната кула и прегъват тялото му с главата надолу, за да изхвърли водата!... Манипулациите при удавници – са в действие... Обръщат удавника по гръб!... Оказва се, че това е познатият ни вече шишко с „полото и минералната вода“... Сега той е само по плувки! Капнала от усилие да възстанови дишането на удавника с манипулацията „уста в уста“, една от „амазонките“ се изправя – замества я нейна колежка. На колена върху пясъка, тя е решена да направи чудо!... Обхваща с ръце главата на „шишкото“ и се привежда плътно до него...

Предната „амазонка“: Спри! Тоя е жив най-малко от петдесет години... Преструва се!... (Сочи силно издутите отпред плувки на „шишкото“.)

Втората „амазонка“ (отлепва устните си от удавника): Има нещо такова!... Диша с език – някак много особено го прави!

Разбрал, че е разкрит, шишкото пъргаво сяда на задника си и подличко се хили. Онова в плувките му продължава да стърчи и ги издува... Неистов смях от насъбралите се около него!

Непокорният плувец!

От кулата на Спасителната служба се чуват призивни сигнали към навлязал в океана плувец. Общ план в далечина върху разиграната водна повърхност. Пробил прибоя на вълните, някакъв мъж упорито навлиза навътре в океана – далече зад ограничителните шамандури... Призивните сигнали стигат до него, той ги чува, но пренебрежително не им обръща внимание! Двата глисера на Спасителната служба кръжат, намалявайки все повече и повече кръга около наго – принуждавайки го по този начин да се върне на брега. „Амазонките“ му предлагат да се качи на глисера, но той гневно отказва, размахвайки заканително ръка над водата! Придружен от двата глисера, непокорният плувец приближава брега.

Барбара, наблюдаващата от кулата на Спасителната служба, бавно слиза по стълбичката...

Барбара: Защо не се подчинихте на предупредителния сигнал, след като го чухте?

Непокорният плувецът: Аз съм морски капитан, защо да трябва да се подчинявам на Вашия предупредителен сигнал?

Барбара: Моето уважение, господин морски капитан!...

Непокорният плувецът: Благодаря, Малката! Защо ми свирите тогава?

Барбара: Това е наше задължение като Спасителна служба!... В дни като днешния има студено течение, което мени талвега си... Къде трябваше да Ви търсим – евентуално?...

Непокорният плувецът: Това знам! Но защо ми свирите – на мен!... На мен – командирът! Та аз съм командир на ескадрен миноносец от състава на Шести американски флот?

Барбара: Защото трябва, г-н капитан! Днес се налага да Ви свирим ние, господин капитан, да не Ви свири утре – военната музика на Шести американски флот!

Кълвър ахва от нахакания отговор на Барбара.

Леко ядосана, Барбара се качва по стълбичката на наблюдателната кула. Краката и са гладки – като че изваяни от мрамор..

Ресторант. Външни снимки. Привечер.

Ритмична песен, изпълнявана от женски гласове, е завладяла пространството около ресторанта.

Камерата ни показва в общ план чадъри-сенници в червено и бяло. Четири стъпала отделят горната тераса от по-широката тераса долу. Около кръгли масички на столове с мрежести метални облегалки седят посетителите на ресторанта и си говорят.

През долната тераса с отмерени крачки преминава Кълвър – фигурата му се натрапва веднага! Някои се обръщат да го погледнат. Кълвър изкачва лениво четирите стъпала до горната тераса. Ограничителен бял параван го отправя вляво – обстановката му е непозната! Камерата го следва покрай бара с напитки. Завладяващата ритмична песен, изпълнявана от женски гласове, вече се чува съвсем близо...

Непознат (свойски се обръща към Кълвър и сочи с ръка): Само ги погледнете!... Момичета – откърмени с радост!... Усмивката на Америка! Сърцето на Света!... Солта на Земята!

След червенобелите чадъри-сенници, покривките по масите на червени и бяли ивици в диагонал, подсилват първото предположение на Кълвър, че тук е нещо като клуб.

Бавно придвижване на камерата от Кълвър към една от масите в дъното на ресторанта. Обградена от колежките си – другите „амазонки“, пее Барбара!... Думите на песента не са на английски!... Ритъмът на песента е божествен!...

Заслушан в песента, Кълвър поглежда към барманката...

Барманката: Какво да бъде?

Кълвър: Момент!... Извинете, тук клуб ли е?

Барманката: Не съвсем!... Какво да бъде?

Кълвър, заслушан и завладян от песента, като че не чува барманката... Около него, по столчета на бара, са насядали весели хора – вечерта е в разгара си. Барманката го поглежда... В кадъра; в крупен план – Кълвър седи на бара. Тук всичко е непривично за него!

Г-н Оджик (с гръб към бара): У нас на север например, въздухът си е въздух!... Знаете ли, относно въздуха, аз имам старомодни възгледи!...

Колегата му рибар: Че аз... все още твърдя, че хората трябва да дишат чист въздух! Веднъж ми се случи да бъда в Ел Ей... (Вижда Кълвър до себе си и настроението му се разваля.)

В едър план – огромен барабан.

На лицевата страна на барабана – червени и бели ивици в диагонал. Камерата се отдалечава. Оркестърът и всички около барабана са в блестящи сребристобели костюми.

Диригентът (леко почуква по микрофона): И така, както обикновено, и тази вечер Ви приветстваме, като откриваме програмата си с мисъл в сърцата... за обич и признателност, в памет на нашите приятели от „Трешър“!... Добре дошли!... (Оркестърът зад него гръмва с първия такт на песента в памет на хората от „Трешър“.)

Дансингът постепенно се изпълва с хора...

Г-н Оджик (с гръб и към дансинга): Излизам от колата, хлопвам вратата и... заставам пред него!...

Колегата му рибар: Не знам телефонния Ви номер?...

В кадъра; в крупен план – Кълвър.

На дансинга, в такт с ритъма на песента, танцуващите подскочат и пляскат с високо вдигнати ръце. Кратка пауза. И с вик „оо уу“... всички с отмиращи движения приклеват ниско долу. „Лу-лу-лу...лу“... (С длан пред уста, имитират бойния вик на апахите.) „Гръмнал“, оркестърът ги вдига „като един“ и всички скачат и пляскат с ръце...

Г-н Оджик (към колегата си рибар): Е, не ти ли се струва, че сме попаднали отново на фронта в Ардените или всичко това сега ни се присънва!

Отново бойният вик на апахите, отново всички са долу, отново всички скачат и непонятно как, но в момента Кълвър е точно срещу Барбара! Поглеждат се! Кълвър протяга ръка и я притегля към себе си! Целува я! Чертите на лицето му постепенно се отпускат...

Хотелът на Кълвър. Вечер.

Общ план на хотела, в който е отседнал Кълвър, гледан откъм улицата пред хотела. Върху „зебрата“ е спрял бял линкълн. На тротоара до колата – мъж в сив костюм и черна мека шапка разговаря с местен полицаи. Съпругата му го е хванала нежно подръка (Виждаме ги отдалече.) И двете ръце на мъжа са спуснати надолу.

В същия момент от спряло такси излиза Сам Тревър; приведен, говори нещо с шофьора на таксито.

Камерата се завърта на сто и осемдесет градуса, за да ни покаже Кълвър. Той е точно срещу входа на хотела – от другата страна на улицата и в момента наблюдава Сам – изглежда няма намерение да му се обади! Чака някого!... Известно време камерата се задържа върху него... Той е в бежов костюм и червени обувки. Седнал на облегалката на пейка, единият му крак е на пейката, другият – долу на земята. Дъвче дъвка.

Фоайето на хотела. Общ план върху група от четири-пет мъже, близо до изхода на хотела. Единият от тях, мъж с червендалесто лице – небрежен към облеклото и поведението си – нещо, което може да си позволи само един милионер, по мъжки е прегърнал през раменете готвача на хотела. Ухилени, от двете им страни, стоят трима мъже на средна възраст – с папионки на тъмните си вечерни костюми. Държат се подчинено.

Сам влиза в хотела и оставя куфара си пред групата мъже. Помислил, че това е една от поредните „тъпи“ шеги на Кълвър, той се кани да заговори един от тях!... Миг след това разбира, че групата няма нищо общо с Кълвър, а ще се снима за спомен с готвача на хотела.

Апартаментът на Кълвър в хотела. Ранна утрин.

Отваряйки внимателно вратата на апартамента и оглеждайки се, влиза Кълвър. Американски план на Кълвър в средата на стаята. Замислен е!... Вратата зад него се отваря и влиза Сам. Близък план върху лицето на Сам, който учуден гледа към Кълвър!...

Кълвър (вижда го): А!... Кога пристигна?

Сам Тревър: Ти колко време не си се прибирал? (Критично оглежда измачкания костюм на Кълвър.)

Замислен, Кълвър дръпва вратовръзката си, хвърля сакото си върху дивана и започва да се разсъблича.

Плажната ивица. Ранна утрин

Програмата на културистите на духа е в действие: йодни изпарения край океана, покой, хладни бани. Загърнати плътно в халатите си, някои от тях стоят неподвижни на пясъка като пингвини.

Извън кадъра се чува отсечено изхвърляне на въздух през носа, характерно за дишането на боксьорите по време на тренировка. Миг след това, торсът на Кълвър пресича екрана. Нов план на Кълвър в гръб. В равно и добро темпо, той прави редовния си сутрешен крос...

По плажната ивица се придвижва и г-н Оджик с рибарските си принадлежности.

Апартаментът на Кълвър. Слънцето е високо.

В обичайната поза на уморен човек, върху леглото спи Кълвър.

Американски план върху Сам, който влиза в апартамента на Кълвър. Сам е в летен спортен костюм – изглежда е бил на разходка. Усетил нечие присъствие в стаята, Кълвър отваря очи. Близък план върху равнодушното му сънено лице. Стъпвайки на пода бос, прави бърз отскок, докосвайки с изпънати ръце пръстите на краката си. След това се прозява дълго...

Без почукване, вратата на апартамента на Кълвър се отваря.

Американски план на влязлото момиче, което сваля в движение халата си; минава голо покрай Сам и Кълвър и се пъха в леглото.

Сам Тревър: О, не знаех!... Извинявай!

Кълвър: Да! Нема нищо! Вдигни си ципа! (Сочи панталона на Сам.)

Общ план – отдалече, върху текстилен магазин. Външни снимки. Късен следобед.

Близък план върху пъстра витрина на магазина, осветена от лъчите на залязващото Слънце.

Американски план на Барбара в гръб. Барбара е с чудесен тоалет – дълга пола и светлокафява блуза; поглежда разсеяно към витрината на магазина и бавно отминава.

Близък план върху Сам, който в момента пали пурата си. Забелязал на тротоара стройната фигура на Барбара, не отделя поглед от нея – неповторимата и красота го е впечатлила много силно. Застанал зад паркирана бяла елегантна спортна кола, Сам като че се прикрива, проследявайки с поглед Барбара – прилича на отрицателен герой от шпионски филм! Захвърлил клечката, с която е запалил пурата си, бавно тръгва след Барбара...

Улица. Редица от малки масички, разположени върху тротоар. Върху масичките – чисто бели квадратни чадъри. Около масичките са насядали летовници...

С привичната и, приятна за гледане лека походка, Барбара върви покрай редицата от масички с бели чадъри... (Камерата я следва.) Малко след това,

по пътя на Барбара преминава Сам...

Времето е хубаво! Въздухът е изпълнен с крясък на чайки...

Общ план върху кокетно ресторантче, закътано в градина с много цветя.

Барбара пресича улица (Виждаме я отдалече.) и все така бавно и уверено се отправя към ресторантчето...

Общ план – отдалече, на улицата, която преди малко пресече Барбара.

Сам, следвайки Барбара, пресича същата улица.

Частичен план върху ресторантчето на фон от много зеленина и цветя. В

дъното на градината – чуден зелен кът. До кръгла масичка седи Кълвър,

отпуснал се в удобен плетен стол. Върху златистооранжева покривка на

бледосини и сребристи фигури е поставена ваза с нежни полски цветя.

Близък план върху лицето на Сам. Съгледал Кълвър, той изведнъж „идва на

себе си“, разбира, че това прелестно създание – Барбара, е дошло на

среща именно с него!... Видял Барбара, Кълвър нехайно и посочва стола до

себе си.

Сам си тръгва! След малко, ядосан, забелязва, че някъде по пътя е

захвърлил пурата си!

Край брега на океана... Нощ.

Близък план на градинска врата. Приведена, през нея минава Барбара.

Тя подава ръка назад към Кълвър, който доопроява тениската си. Приведени, двамата вървят под клоните на дърветата... Чува се песента на приборя!...

Върху светлия фон на пенливите вълни, от пясъка се надигат две фигури – друга влюбена двойка! (В контра.) Били са съвсем наблизко!

(Продължават да изтръскват пясъка от дрехите си.)

Женски глас (сърдито): И сега какво излезе – че цялата работа била да ми напълниш задника с пясък!

Затаили дъх – да не се издадат, че са наблизко, Барбара и Кълвър се прегръщат, придържайки се да не паднат... после сливат устните си в продължителна сладна целувка...

Агенция „Чадуик“. Ден.

Кабинетът на г-н Чадуик има две външни стени; под ъгъл – целите от стъкло. Около огромното бюро на г-н Чадуик стоят седем негови отговорни сътрудника; някои от тях, вече са оплешивяли и понапълняли, други са млади – със стегнати фигури, но всички са типични представители на Медисън Авеню!

Г-н Чадуик (крещи): Бооже мой, за какво трябвало да се вълнуваме!...

Ако всичко става по ваша воля, то Кълвър ще трябва да напусне Ню Йорк

само веднъж в годината!... Защо не искате да разберете?... Той принадлежи на Света!... Принадлежи на Америка! (Изважда от джоба си златна табакера, но вместо цигари в нея държи различни хапчета – взима две от тях.) Джентълмени!... (Става.) Време е да вървим! Имаме напрегнат ден и запомнете от мен!... (Спира и се обръща.) Истинският боксьор, боксьорът с характер, винаги се връща там, където е направил първите си плахи стъпки в своята боксова кариера!... Никой не може да ни го отнеме!

Апартаментът на Кълвър в хотела на брега на океана. Ранна утрин. Частичен план върху леглото на Кълвър. Той леко прокарва ръка по косата на Барбара – иска да я погледне. Тя е заровила лицето си до рамото му и лежи замислена...

Кълвър: Закъсняваш, Барбара! Кафето вече изстина на масата!...

Барбара: Обичам те!... Знаеш ли?...

Кълвър: Кога разбра?...

Барбара: Преди малко!... (Гласът и е леко пресипнал.) Вчера!... И онзи ден, и още първия ден!... Боже, какво ще правя, когато... ти си отидеш?... Дей, ти промени нещо в мен?... Дей?...

Кълвър: Ще затворим страницата и някой ден, след години ще си припомним прочетеното... Така правят добрите ученици. Имаш ли интересни деца в училището?... Никога не си ми говорила за тях!

Барбара (вяло): Да!...

Кълвър: Аз обичам момчетата в залата... Атмосферата по време на тренировки е просто неповторима!

Барбара: Даа, сигурно!... Ти си силен... Неповторим си!... Като те видях първия път срещу себе си – там на онзи проклет дансинг в клуба – когато ме погледна, си „гълтнах езика“! Нещо ме тласна тогава към теб, а онази там – само как те гледаше!... Аз... затова и поисках да излезем навън веднага.

Кълвър: Коя?

Барбара: Барманката, Дей! Тя се е влюбила в теб.

Кълвър: В мен?

Барбара: Да! В теб „глупако“ – до уши! Ох, не мога да я гледам вече! Аз съм жена и по-добре ги разбирам тези работи!... За нея ли мислиш сега? (Вдига глава и се вглежда в Кълвър.)

Кълвър: Не! Но тя е... един мил учтив човек – любезна е с мен!

Барбара: Ти го казваш!... А нейните очи говорят друго. Ще идваш ли скоро в клуба?

Кълвър: Да, защо?

Барбара: Ужас!... Ревнувам те!... Разбрах го вчера!... Да, Дей!... Понякога

ми се иска да те осакатя – само и само, ако може така, да не принадлежиш на друга!... Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Кълвър (смее се и се брани): Разбирам, но дори не правя опит да си го представя... Виж!... (Показва часовника си.) Закъсняваш!

Барбара (заравя отчаяно лице във възглавницата): Закъснях вече!... Да, много късно!... Имал ли си много любовници, Дей?... А?... Сигурно! Каж ми!... Боже, тежко ми!...

Кълвър: Барбара, аз никога не бих те попитал!...

Барбара: Можеш да ме попиташ... Питай!... Все едно, че никога нищо не е имало!... Нищо! Никой! Никога! Никой, разбираш ли?... Ти нямаш представа какво си, Дей!... Ох, Дей, ти едва ли го осъзнаваш, но ти си – чудесен, обич моя!

Кълвър бързо повдига главата на Барбара...

Кълвър: Хей, ти плачеш?...

Барбара: Плача ли?... Аз – да плача?!... (Мъчи се да изтрие незабелязано сълзите си.) Сигурно!... Сигурно ще плача!... Защо трябва да свършват така мъчително хубавите неща?...

Японски ресторант. Вътрешни снимки. Вечер.

Леки японски гравюри приятно освежават стените на ресторанта.

В полуобщ план, камерата ни показва маса, около която седят Кълвър, Барбара и Сам Тревър.

Сам Тревър: Барбара, знаете ли какво представлявате Вие за Дей?

Кълвър в това време, заровил лице в косата на Барбара, се наслаждава отблизо на аромата на косите и – опива се от нейната близост!

Сам Тревър: Вие сте онова убежище, Барбара, където той ще отдъхва след привичните си занимания да се бие, – тоя хамалин и да побеждава!... Вие сте онова утринно сияние, Барбара, което ще го защитава от стълкновенията, и с бившите жени, и с новите, и с любовниците му, и с разните там скитници, и пропаднали типове, на които той така много обича да се раздава. Вие сте онова малко, но необходимо щастие, без което огромният аеродинамичен експрес, наречен Дей Кълвър, ще изхвъркне от релсите на живота, Барбара – ще полети надолу по склона и ще загине!... Подайте ми ръката си, моля!

Барбара леко подава ръката си... Сам с благоговение се привежда над ръката на Барбара и я целува...

По едно време Кълвър, без всякакво притеснение, с два пръста леко повдига главата на приятеля си?...

Сам като че ли е заспал върху ръката на Барбара – от щастие, че е имал възможност най-после да се докосне до нея...

Пристига келнер, който държи в ръцете си плитък съд, над който играят малки синкави пламъчета... Барбара е очарована!

В апартамента на момичето с жълтото одеяло. Нощ.

Общ план върху апартамента. Замислено, момичето лежи върху високи възглавници в леглото си. На масата има съд от полирана неръждаема стомана, стъпил върху покривката с крачета – стил ампир. До него е недокоснатата вечеря!

Коридор в хотела пред апартамента на Кълвър. Сутрин.

Към апартамента на Кълвър, уверено и с леки стъпки, приближава Барбара. Чука на вратата и чака. Чука пак, но отговор – няма! Оглежда се и вижда камериерка, която изнася бельо от стая в дъното на коридора. Исква да почука още веднъж, но нещо я възпира и ръката и остава във въздуха. Обръща се и си тръгва. Прави няколко крачки, но вижда Сам Тревър, който усмихнат идва по коридора към нея.

Американски план на Барбара и Тревър в коридора. Говорят нещо. Сам се усмихва и тръгва към апартамента на Кълвър, придружен от Барбара.

Барбара: Вътре изглежда има някой – чух женски глас!

Сам Тревър: Не вярвам!... Сигурно още спи! Той не е от мързеливите, но води много нередовен живот напоследък.

Сам уверено и без да чука отваря вратата. Апартаментът на Кълвър е в безпорядък. Две камериерки застилат леглото с чисто ново бельо. Смененото е захвърлено на пода до прахосмукачката.

Сам Тревър: Добро утро! Ако не се лъжа, това е апартамента на моя приятел Дей Кълвър? Нямам грешка, нали?

Камериерка: Да!... Господинът замина.

Сам Тревър: Къде?

Камериерката: Не знам, господине! Ние само изпълняваме задълженията си. Казаха ни да сменим бельото в апартамента – господинът е напуснал хотела.

Зала за прожекция на филми. Полумрак.

В залата има няколко души. Г-н Чадуик е в нещо като униформена куртка. Кълвър е по тениска и дънки; поставил е краката си върху облегалките на столовете пред него.

Съсредоточил вниманието си върху екрана, Кълвър не чува какво му говори г-н Чадуик!

На екрана, с бърза смяна на кадри, върви боксов мач. Зад Кълвър правят коментар на боксовия мач...

Кълвър: Замълчете, моля Ви!

Толифър: Това е много нечист боксьор, Дей!... Непрекъснато „лежи“ на ръцете му; след това с удър излиза от клинча! След малко ще видиш как успя да му скъса веждата!

Кълвър: Лоренцо Кид – трапер ли е?... Това е много нечист боксьор!

Глас от залата: Напоследък научихме дори, че си е купил да отглежда прасета, в които направо бил влюбен!...

Г-н Чадуик: Не знам, но на най-новата скала на Световната боксова асоциация за професионалисти – Кид е пети!

Толифър: Ето, сега ще му скъса веждата! Видя ли?... Ето пак! Ето го! Гледай, като излиза от клинча, ще се опита отново да го направи... Това е целта му и той я търси... Ето, отново!...

Кълвър: Върнете и – забавено! (Извива глава назад към кабината.)

Върнете, моля Ви, и го дайте със забавени движения на боксьора!...Ако ме обичате – сега!... Сам виждате какво ме чака!

Операторът е върнал малко повече, но Кълвър няма нищо против! На екрана – Кид се раздвижва... При излизане от клинч, дясната му ръка бавно се устремява нагоре – разтваря дланта и разкрива връзките на ръкавицата – като зъби на акула!

Кълвър: Стоооп!... Нека стои така цяла нощ!... Утре ще продължим! (Става и слага уморено ръка върху рамото на Толифър.)

Хотелски бар. Пойнт Пезънт Биич. Ден

Сам Тревър и Барбара са на бара. Барбара е много разстроена – оглежда по масите.

Сам Тревър (към бармана): Ще бъдете ли така добър да намалите малко звука!

Барманът намалява малко силата на звука на телевизора. Сам с жест го подканя да намали още малко, като показва завъртане на копче. Барманът изключва телевизора!...

Барбара (с горчивина в гласа): Едва ли ще успея да прочета книгата Ви, г-н Тревър! (Усмива се мило.)

Сам Тревър: Не се тревожете, в книгата си аз съм пощадил много повече хора, отколкото самият Дей сам себе си!...

Барбара (тихо): Знам!... Знам!...

Тягостно мълчание!... Барбара като че ли иска да си тръгне; иска да остане сама, да размисли върху всичко, което и се случи така неочаквано напоследък!

Сам Тревър: Барбара, аз някой път ще Ви се обадя... Добре ли сте?...

Жилището на Кълвър в Ню Йорк. Ден.

Жилището е голямо и просторно! Влиза Кълвър. Оглежда се! В ръцете си държи няколко големи плика с продукти. Камерата го следва. Движи се покрай тежки фотьойли в бледосиньо, после влиза в кухнята – чува бучене на прахосмукачка!

Кълвър: Миличка, къде си? „Бebче мое“!... Твоят уморен янки се завърна!

Прахосмукачката спира да работи. Чуват се стъпки. Кълвър разтваря ръце да прегърне своето „бebче“.

Камерата ни показва икономката на Кълвър – г-жа Пеги Дюмас. Придала си строг израз на лицето, стои срещу Кълвър пред отворена врата... Тя е пълна жена с прошарени коси на около петдесет години – държи се малко резервирано!

Кълвър: Не, не-не! Недей разиграва ролята на благородния защитник на светия брак!... Замахни само с кърпата, която държиш в ръката си, и всичко това ще бъде утре във вестниците и всички хора ще те намразят така силно, както днес те обичат, сладурано мила!

Мисис Пеги Дюмас: Да ти приготвя ли ваната?... Не съм те чула кога си влязал!

Кълвър (отправя се към хола): Нормално! Впрочем, утре сутринта трябва да си в най-доброто си настроение! Ще ти направя съобщение, което ще те потресе!... Може би!... Заминавам за две седмици в Онтарио, но искам да запазиш милия си и любезен вид като миналия път!

Излизайки от хола, Кълвър запява псалма „По-близо до тебе, Исусе“ ...

В кадъра; в близък план – огледало. Телефонът звъни. Кълвър се приближава до огледалото – разглежда лицето си; придава му сурово и строго изражение – усмихва се... Отива в хола да се обади на телефона. Внимателно вдига слушалката.

Кълвър: Здравей, Патриша! Ето, това е наистина приятна изненада; голям сюрприз – да се върна и да чуя първо твоя глас! Как живееш, миличко?

От другата страна на телефонната линия се говори нещо... Кълвър слуша известно време...

Кълвър: Не!... На мен всичко това ми звучи малко диво! Какво?... Не. Аз разбирам, че е ново... и е необходимо да се подготви предварително човек – затова не дойдох... (Изразът на лицето му се променя.) Каквоо?... Какво? Кога? Чакай ме! Идвам веднага! Стой там! Стой си вкъщи! Не мърдай! След броени минути... Идвам след броени минути!...

Общ план на оживена улица в Ню Йорк.

Небето е оловносиво. Денят е намръщен! Камерата е в колата на Кълвър и показва пътя през предното стъкло. Пред него – кола дава ляв мигач; задминава друга кола... Среден план на Кълвър в профил. Шофирайки, в същото време слуша Патриша, седнала до него на предната седалка.

Патриша (бърше сълзите си): Почти!... Не знам!... Мисля, че беше към четири часа сутринта, когато се прибра вкъщи!... Якето му отзад, цялото беше във вар и мазилка от стената, на която се е опирал вероятно, докато се е бил – когато се е свличал навярно!... Опитваше се да ми обясни и непрекъснато повтаряше: „Сам бях!... Сам бях, Патриша!“ След това изпадна в безсъзнание! Вероятно е още така!... Дано не е... Дано е дошъл в съзнание!...

Сниман отвън, мустангът на Кълвър се появява пред входа на болница...

Изкочил от колата, Кълвър тича по стълбите и изчезва от кадъра... Камерата се придвижва нагоре по лицевата страна на болничната сграда, за да спре на прозорец на шестия етаж, после се връща надолу, за да видим неправилно паркирания мустанг на Кълвър.

В близък план камерата ни показва Патриша, която търси Кълвър по стълбите на болницата... Американски план на Кълвър пред вратата на болнична стая. Кълвър отваря вратата и влиза. Частичен план върху стаята и леглото, в което лежи Дейвид. Той лежи отпуснат със затворени очи – лицето му е обезобразено!

Медицинска сестра (към Патриша, която е пред болничната стая, в която лежи Дейвид): Момент само!... Доктор Джеймс ще дойде след малко – помолете за извинение!

Патриша (към медицинската сестра) Все още ли е в това състояние, мила?

Медицинската сестра: За сега... да!... Очаква се след два дни да настъпи кризата, тогава ще видим! Моля Ви, изчакайте доктор Джеймс в коридора, ако обичате!... Моля Ви, мила!

Общ план върху горски парк. Сутрин.

Бързо движеща се камера следва Кълвър сред дървета, между които прави сутрешния си крос. Тича към мост, изграден от големи каменни блокове с меки ръбове над огледално гладка водна повърхност. От време на време разиграва „шедоу бокс“.

Кадър, сниман откъм моста: Кълвър приближава моста. На брега, под моста, е коленичил въдичар, който в момента слага стръв на въдицата си. Леко придвижване на камерата към Кълвър. Кадър върху лицето на Кълвър на фона на прозиращото през листата на дърветата синьо небе. Потта е овлажнила косата му. Той диша учестено и обляга ръце върху парапета на моста. Очите на въдичаря са тъжни – „гледат без посока“!... Кълвър не му

се обажда.

Боксова зала. Ден.

Кълвър е в стойка пред боксов чувал. На втори план в дъното на залата – спаринг... Слейтън наблюдава спаринга.

Кълвър (гледа замислено към Толифър): Толифър, това просто не може да бъде!... Мисля, че Франк трябва да е бил тази вечер в Ню Йорк! Ако това е направено само от един човек, това може да бъде само той, затова – разбери дали същата вечер Дейвид е бил в Куинс и с кого е бил там, и как е попаднал в задния двор на магазина за мебели!... Може би е причакан като се е прибирал вкъщи, а може би са били повече!...

Толифър: Не е той! Мич е!... Наел е сигурно някакви съвсем непознати хора от Бруклин... Знаеш Мич! Мич!... Мисля, че това е работа на Мич и негови хора. Той отдавна му се канеше... Дейвид се бил занасял с жена му!... Това е чиста глупост!

Кълвър: Добре! И сам Франк да го е направил, и други да са били, Бени е сто на сто забъркан в тази работа... Той сигурно знае повече! Разбери!... Толифър, моля те, и – не ме карай да ти обяснявам надълго и нашироко какво трябва да правиш! (Поглежда назад към Слейтън на ринга.) Аз нямам никакво време в момента!... И не бъди много деликатен с него! Той само изглежда страшен, а всъщност е страхлив. Ти си три пъти по-добър от него!... Някога той имаше приятелка от оня край в Бронкс... около склада за дърва... Може и сега да се навърта там вечер?... Ще дойдеш ли следобед на прожекцията?...

Толифър: Мисля да дойда.

Залата за прожекции.

Общ план върху лицата на хората в полумрака на залата – дошли са повече хора от миналия път!

На екрана: Кид се раздвижва!...

Толифър: Стоп!... Кид излиза от клинча! Моля за максимална концентрация!... Момент само!... Пускай! Вижте – сега!... Вижте – всички!

При излизане от клинч, дясната ръка на Кид бавно се устремява нагоре; извива се отворена; отваря се още малко и с вътрешната част – връзките на ръкавицата, „докосва“ веждата на противника. Главата на противника бавно се отклонява назад!...

Кълвър: Отвратително! Върни го! Покажи го отново!

Боксовата зала. Ден.

На ринга Кълвър и Трени са в защитни каски. Боят между двамата е

безкомпромисен – плющят страхотни удари!... Слейтън е до въжетата на ринга и не изпуска нито едно движение на Кълвър... Хората му от щаба на г-н Чадуик са долу около ринга.

Слейтън (към Трени): Притискай го! Притисни го!... Притисни го здраво!... (Неволно и той е взел гард.)

Трени и без това вече е притиснал Кълвър до въжетата: с десен прав го вкарва в ъгъла и „ляга“ върху ръцете му. Вижда се, че Кълвър все по-трудно и по-трудно се справя с Трени... Това, което го очаква в предстоящия мач с Кид, го е изнервило и той често отскача назад – бяга, но Трени упорито го гони и щом успее да влезе в клинч – ляга върху ръцете му. Уморен, Кълвър поглежда към Слейтън!

Слейтън (към Трени): Опитай! Опитай отново!... Дай му да се разбере!

Но Кълвър и Трени облягат ръце върху въжетата пред него. Навел глава, Кълвър е сложил крак върху въжето долу и тежко диша – целият е в пот.

Слейтън (към Трени): Както се разбрахме! (Трени и Кълвър се отправят към средата на ринга.) Бокс! (Но Кълвър изпреварва и „фрасва“ една на Трени.)

Прекъсване. Отново и двамата в грос – един срещу друг.

И отново при излизане от клинч, Трени светкавично успява да нанесе нов неочакван удар с отворена ръкавица в горната част на каската на Кълвър!

Слейтън: Стоп!... Стоп, стоп, стоп! (Крещи към Кълвър.) И днес за пореден път се уверих, че Бог ти е дал тази ужасна лява ръка само да се чешеш с нея... Дръж я горее!... Разиграйте отново това положение, но бавно! (Към Кълвър.) Този път си отваряй очите... Не ме гледай умно!... Бокс!

Кълвър отново „фрасва“ една на Трени!...

Г-н Чадуик: А не мога ли, – аз да му фрасна една такава ръкавица?

Слейтън: На кого? (Поглежда към Трени.)

Г-н Чадуик: На Кид!

Слейтън: Само на сън, г-н Чадуик!

Милано. Ресторант „Ринашенте“. Ден.

Гледано от ресторант „Ринашенте“; измежду сводовете от стомана и стъкло се открива импозантна гледка към катедралата на Милано – Дуомо ди Милано!

Общ план върху щаба на Слейтън и всички останали... Кълвър и г-н Чадуик са седнали с другите около маса в центъра на ресторанта.

Кълвър (към келнера): Спагети с риба тон, съомга в сос, сладолед с горски плодове, бутилка минерална вода и силно кафе!

Келнерът: Как предпочита кафето, господина: еспресо с мляко, мляко с малко кафе, еспресо с топло кафе, еспресо с ликьор...

Слейтън: Момент! В Италия с лявата ръка ли държите вилицата при хранене, господине?

Келнерът: Да, господине!

Слейтън: Отменям поръчката тогава!... Това е непостижимо за г-н Кълвър!
Избухва смях – за сметка на Кълвър!

Пристига Трени... Посрещнат е радушно от всички! Трени е в двуреден елегантен костюм... Изглежда току-що сресан! Прилича на студент... Нито помен от онзи Трени на ринга с боксовата каска и изпотен гръб!... Отпуска се свойски до Кълвър... Слейтън е просто „влюбен“ в него!

Всички неочаквано са заобиколени от фенове на Кълвър и представители на печата... Щракат фотоапарати, блесват светкавици...

Журналистка (с микрофона напред): „Месаджеро“ Италия... Г-н Кълвър, добре дошли в Италия!... Представете се, моля Ви!

Кълвър (с гард към обемистия микрофон): Това трябва да е достатъчно!

Журналист: Г-н Кълвър?... Моля!... Момент...

Журналистката (усмихната): Така ли да Ви отразим?...

Кълвър: А това тук е г-н Джордж Уинтърборн!... (Слага ръка върху рамото на г-н Чадуик.) Много обичам да говоря за него на публични места! Джордж, обядвайте с нас!...

Г-н Чадуик: Но аз съм Реджи Чадуик!

Кълвър: Нема нищо! Доведи и него!

Друг журналист: Г-н Кълвър!... „Кориере делла сера“! Бихте ли ни казали нещо повече за предстоящия Ви противник, след като сте приели вече мач с него? Той беше също олимпийски шампион преди да стане професионалист!

Кълвър: Доскоро отбивах военната си служба в армията на Съединените американски щати и нямах възможност да следя редовно и с необходимото внимание новите имена в професионалния бокс.

Трети журналист: Но за Кид сигурно имате информация?

Кълвър: Разбира се! Гледах видеозаписи... Той е един многообещаващ боксьор... (Усърдно „драскане“ в бележниците.) на когото трябва да се даде шанс да боксира в отбора на Шри Ланка! (Към г-н Чадуик.) Ти ли ги доведе?

Боксовата зала. Ден.

С гръб към стената и движения от кръста нагоре, Кълвър бяга вляво, вдясно, вляво и назад... прави гмуркане, после, пак вляво... отскача... А към него една след друга летят малки гумени топки. Ударили стената, те

отскачат...

Слейтън, Трени и останалите от щаба на г-н Чадуик, наредени в полукръг, отворен към стената, наблюдават две млади боксьорчета, които „бомбардират“ Кълвър с гумени топки. Кълвър диша тежко; потен е; косата му е залепнала по челото...

„Медисън Скуеър Гарден“. Ню Йорк. Вечер.

Мощни рефлектори са залели със светлина боксовия ринг, а главата на Кълвър се губи във вихрушка от удари. Кид пуска още две бързи серии и успял вече да разбие лявата вежда на Кълвър, го притиска в ъгъла.

От време на време, камерата застоява върху отделни лица от публиката и хора от техническия персонал: треньори, репортери, съдии – долу около боксовия ринг.

На боксовия ринг в близък план – отлитащата назад глава на Кълвър!

Слейтън (държи столчето в очакване на края на рунда и шепне): Нима не ти казах, Малкия! Нима не те предупредих!

На ринга: лев на Кид и десен прав на Кълвър – без ефект и Кид ляга върху ръкавиците на Кълвър. Въжетата в ъгъла опират в гърба на Кълвър. Ужасно десно кроше на Кид; ново десно кроше на Кид! Нов взрив от аплодисменти и адски неприятен писък на жена от публиката.

Бубси: Деей!... Нее! Не!... Нее!

Бубси като че не разбира какво става там на ринга и под влияние на емоциите си, се мъчи упорито да си пробие път напред през публиката към ринга; прави опит дори да се качи на ринга! Хората от охраната я дърпат назад... Бубси се защитава отчаяно: хапе, драска, рита с крака, крещи истерично!...

Гонг!... Слейтън се хвърля със столчето нагоре към ъгъла на Кълвър... Лицето на Кълвър е обляно в кръв. Кръвта му капе по пода на ринга. Той опитва да си помогне с гърба на ръкавицата; вдига лице нагоре. Слейтън го натиска да седне върху столчето, обгръща главата му и изважда гумата от устата му.

Кълвър (задъхан): Успя!... Успя! Умирам от яд! Умирам!

Слейтън: Спокойно! Това беше предвидено!... Очакваше се!

Кълвър: Отвратително! Чувствам, че изпускам нервите си! Какво сложихте на веждата ми?... (Гласът му идва вече изпод кърпата, с която са натиснали гъбата, поставена върху веждата му.) Махнете я! Нее!... Нее! Общ план върху публиката в залата. Най-изненадващо в залата присъстват много красиви интелигентни дами!

Боксовият ринг. Частичен план върху ъгъла на Кълвър. Протегнал крака, Кълвър се е отпуснал върху столчето си. Двама от хората на Слейтън се

занимават с връзката на единия му кец – кецът на левия му крак. (Виждаме ги отдалече.)

Дошлият лекар, с известни резерви и след дълго вглеждане в раната на Кълвър, се съгласява боят да продължи... Разменя няколко думи с г-н Чадуик...

Слейтън (почти привел се над Кълвър): Затвори малко играта; пести силите си!...

Кълвър: Нямам време!

Слейтън: Напротив, мачът сега започва! Той издържа до тук и смята, че те е опознал; че е започнал да те разбира!... Това го прави опасен! Дори опитва да те лъже!... Вземе ли инициативата, ще имаш проблеми! Не трябва да позволяваш това! Дотук работиш добре!... Не пропилявай волята си! Казахте си каквото можяхте!... Сега този рунд увеличи натиска, но не бързай!... Никаква припряност! Не позволявай да те провокира! Набирай точки с прави удари – отдалече! Не можеш да издържиш на близък бой; веждата ти е в ужасно състояние! Казвам ти го, като мъж на мъж – да го знаеш! Пипни се!

Кълвър: Мога!... Мога! (В ушите му вероятно е проникнала вода.) Във форма съм като никога до сега! Трябваше да го просна още във втория рунд... Ще видиш, че мога! Ще го науча аз него на – бокс! Ще го изхвърля от ринга!

Частичен план върху публиката.

Мъж в червено на втория ред непрекъснато се върти на стола си, като че търси нещо в краката на седналия зад него.

Забавни са двама влюбени – допрели главите си, бъркат в плик и дъвчат чипс.

В това време, две чаровни красавици в лъскаво трико, спокойно и грациозно, стъпват по боксовия ринг като газели, държейки високо над главите си изящно оформени табели: „6-ти рунд!“ Едната от тях, минава по-близо до ъгъла на Кълвър и той целият се привежда към нея!

Кълвър (сочи с протегнатата ръка): Предай на оня тъпак отсреща, че тоя рунд ще яде бой, какъвто не е ял през живота си!

Слейтън (дръпва го ядосан): Не такаа!... Не се дръж като гамен! Отучи се от това! Ти трябва да имаш свой начин на игра; да боксираш в свой стил!... Коварни удари ще има още много в живота ти; тия неща не трябва да те провокират! Никога!... Свикни с тази мисъл! Истинският боксьор е рицар на ринга!... Ти не си случаен!

Кълвър: А, не... Не съм се нервирал! Бъди спокоен!... Ще видиш!

(Неволно поглежда към ъгъла на Кид.) Тъпанаар!... Ще те убия!

Слейтън (отчаян): Добре!... Разбрахте се вече! Запомни поне това: смени гарда! Това ще го обърка малко, но то не е решаващо. Трябват му поне пет такива рунда като последния, за да достигне онова, което ти събра в първите четири. Затова – мисли! Не „блей“!... Чу ли ме добре? Ставай, рунда започва! (Дръпва столчето изпод Кълвър – като „изпод краката на обесен“.)

Гонг!... Тръгнал към центъра на ринга, Кълвър, изведнъж решава да заглади косата си с ръкавици – и допуска покрай брадата си първото кроше на Кид. Под второто успява да се гмурне и с лев прав запазва дистанция.

Частичен план върху публиката. Мъж някакъв, е хванал с два пръста кожата под брадата си и си играе с адамовата си ябълка... Целият се тресе от напрежение!

Гръмотевична серия от седем-осем удара, се изсипва в това време горе на ринга върху Кид и два го намират добре!... Кид плътно прибира ръце и затваря играта си – разбира, че ситуацията като че малко се е променила!

Страхотен десен на Кълвър обаче, разтваря устата му и с лице бяло като платно, блъсва колена в пода!...

Публиката е в шок; не може да се съвземе!... Няколко секунди около ринга – мъртва тишина!

На седем, Кид се надига... Изглежда още не разбрал добре какво е станало – не всичко достига до него, тръгва леко залитайки към своя ъгъл; търси да седне, но неговите хора го отправят да се върне!

Долу, до ринга, г-н Чадуик е извадил златната си табакера – отваря я и се готви да постави в устата си хапче.

Г-н Чадуик (назад към един от хората си): Лъжа е, че има боксьори, които нямат слабо място!...

Кид поглежда съдията на ринга, който е престанал да брои и протяга лявата си ръка. Унищожителна серия обаче, го поваля отново!...

Кълвър го оставя до въжетата и се оттегля – за малко да настъпи фотоапарата на един от репортерите, налягали в основата на ринга... Сега вече има време да огледа наоколо... Публиката реве! Всички са станали прави!

На четири, Кид отново се надига; съдията на ринга продължава да брои и с ръка дава знак на Кълвър да се отдалечи. Кълвър отстъпва крачка назад, но видимо е твърдо решен бързо да приключи с Кид!... Лев, десен на Кълвър... нов десен; търси да го разкрие отнякъде с леви удари, но все не успява да го намери както трябва – засега!.... И ужасен десен на Кид, десно кроше на Кид... и клинч. Лев на Кълвър! Публиката скача на крака!... Серия от удари на Кид!... Въжетата са опрели в гърба на Кълвър!... Десно

кроше на Кид! Ново десно кроше на Кид! Кълвър бяга, но сгвката на лакътя на Кид пада на врата му – Кид стисва силно; много силно! Кълвър се мъчи да се изтръгне – мускулите на врата му се издуват от напрежение и правят малки бразди помежду си, но с ръкавица, Кид го държа от другата страна, малко над кръста и не му позволява да се измъкне!...

Със зачервено от гняв лице, г-н Чадуик „реве“ нагоре към съдията на ринга и сочи, че Кид „държи“!...

Съдията на ринга блъсва ръката на Кид, Кид пуска и в следващия миг другата му ръкавица се мерва високо над главата на Кълвър – нов клинч!...

Разделил ги със сила, съдията на ринга най-после успява да мине между двамата! Кълвър се обръща – лицето му е отново в кръв! Маркира финт, прави крачка встрани... и без гард, с къси удари... тежки... отсечени... с всичка сила... с цяло рамо – работи като копач... като дървар... с характерното: „к-ха“... „к-хаа“! Лев... десен ъперкът!... Лев ъперкът... десно кроше! Десно кроше – разтърсващ десен ъперкът и от място – десен, десен – отвесно нагоре, право в брадата!... Кид рухва в краката му, а Кълвър, като че не разбрал какво е станало, крещи със зачервено лице нещо и с въртеливо движение около десния си крак, се привежда надолу към Кид!

Слейтън се хвърля нагоре по стълбичката – мач повече не може да има!... Отсреща хората на Кид навлизат в ринга... Съдията на ринга се бори в това време с Кълвър, защото привел се над Кид, той яростно крещи нещо над главата му и е трудно да бъде изтласкан – но постепенно радостта от победата леко озарява лицето му!... Публиката, станала на крака, неистово реве... И вдигнал двете си ръце нагоре, той най-после се оставя в ръцете на своите приятели!

Кълвър: Благодаря ти, Джилбърт! (Към масажиста.) Джилбърт... де Палма!... И Бог да ме благослови!

В кадъра; в едър план – Дей Кълвър.

Хора от екипа на г-н Чадуик го поемат от боксовия ринг надолу по стълбичката!... Репортери, фоторепортери, приятели, почитатели – заобикалят Кълвър!... Непрекъснато – фотосветкавици и блъсканица сред репортерите, борещи се за по-добра позиция за снимане!

Привърженици на Кълвър го вдигат на ръце и го понасят сред публиката.

Общ план върху трибуните с хора приветстващи Кълвър!...

Частичен план върху Бубси (лека уплаха се е настанила върху лицето и): „Кръв капе от веждата на Дей!...“

От време на време, Кълвър се привежда и стиска протегнати към него ръце – на приветстващи го хора...

Съблекалнята.

Избързал преди другите, Сам Тревър вече се разпорежда в съблекалнята!... Кълвър е поставен на кушетка; над него се привежда лекар; молят навлезлите в съблекалнята да излязат... Вратата се отваря и пропускат санитарни носилка. Кълвър ги гледа учудено! Сам Тревър помага на санитарите да прехвърлят Кълвър върху носилката. Санитарите изнасят носилката с Кълвър. Кълвър маха с ръка на Дейвид, Толифър и останалите...

В едър план – Бубси сама отвън до вратата на съблекалнята.

На другия ден. Болничната стая, в която е настанен Кълвър.

Болничната стая на Кълвър е отрупана с цветя! По леглото са разхвърляни вестници, списания, снимки... Завивката е отметната – стаята е празна.

Лекарски кабинет. Ден.

Доктор Милър, извършващ прегледа на Кълвър, е млад човек – носи очила. Той е висок, физически очевидно не много силен, но има умно лице. Изглежда да е познат на Дейвид!

Д-р Милър (към Сам Тревър): Г-н Кълвър е в отлично здраве! Раната му е повърхностна. Очните му дъна са чисти... Няма никаква опасност от сериозни последствия за здравето му! (Към Кълвър.) Г-н Кълвър, моите поздравления за снощния Ви мач!... Бъдете спокоен за здравето си, г-н Кълвър! Здрав сте, но ще трябва да останете още един-два дни тук за наблюдение!... Такива са предписанията за случаи като Вашия!... Вашето присъствие в клиниката ще ми бъде много приятно!

В този момент вратата на лекарския кабинет се отваря. Влиза г-н Чадуик. Г-н Чадуик води със себе си трима души. Това са: г-н Талбот, г-н Фулър и г-н Гибсън – приветливо усмихнати; приятни хора! Д-р Милър видимо не одобрява появяването им в лекарския кабинет!...

Сам Тревър (към г-н Талбот): Момент, господине!... На Ваше място не бих нахълтал така в лекарски кабинет... Вие също!

Г-н Чадуик (към Сам): Аз не съм – Вие и Вие не сте – аз!... Дей, момчето ми!... (Но Кълвър е зает в момента – прегърнал е през кръста сестрата, която прави превръзка на окото му.)

Г-н Чадуик: Джентълмени, представям Ви г-н Талбот!... Аз съм бил винаги привърженик на системата за прогнозиране и считам, че трябва да се планира по-отрано и за дълъг период от време!...

Г-н Талбот е човек, който вдъхва доверие още от пръв поглед. Той е закръглен плешив човек с пенсне. По отношение на облеклото си е консервативен. В ръката си държи чанта.

Г-н Чадуик (към Кълвър): Синко, аз знам, че не бива да се намесвам в твоите работи, но всичко, което се отнася до теб, в някаква степен засяга и нашата агенция! Нашият капитал – това е твоята енергия, жизненост и доверие. Аз искам, Дей, да те запозная с хората, които са готови, ако мога така да се изразя, да те вземат под свое крило и се заемат с твоето развитие по-нататък... Хората, които имам предвид, това са хората от Световната боксова асоциация! Представям ти – г-н Фулър, г-н Гибсън!...

Кълвър (протяга ръка): Здравейте, мистър Фулър!...

Г-н Чадуик: Само след две-три години, аз те виждам в мач за световната титла, момчето ми!... Искаш ли да ти покажа баланса на приходите от снощния мач?... Парите бяха толкова много, че за да ги преброим, трябваше да наемем пет момичета допълнително!...

Кълвър: Ами?... Наистина ли?

Г-н Чадуик: Да!... Ето, ти чека... Ще има още един-два мача като този преди това.

Вдигнал чека пред здравето си око, Кълвър изсвирва от изненада с уста!

Сумата изглежда е надхвърлила значително и неговите най-смели очаквания!

Болничната стая, в която лежи Кълвър.

В стаята има много цветя... Идвали са още много негови почитатели!... Хора в коридора, пред стаята, причакват Кълвър, който се приближава заедно със Сам Тревър и другите.

В болничната стая на Кълвър няма празно място – постоянно прибират вестници и списания, оставени на леглото му!...

Бърза смяна на кадри върху ръце на почитатели, които прелистват и си показват един на друг как пресата е допринесла Дей да стане достояние на целия американски народ и целия свят.

На лицевата корица на списание „Лайф“: в едър план снимка от мача на Кълвър с Кид. Под снимката: „Кид едвам издраска от ноктите на Кълвър в шеструндов трилър!“

В списание „Лук“: снимка и заглавие на статия: „Кълвър съсипва Лоренцо Кид в дербито!“

На страница от „Нюзуик“: голямо заглавие: „Блусът“ е добър човек, който се чувства зле срещу Кълвър!“

Заглавие във вестник: „Операция“ на око изхвърли елитен боксьор от Световната боксова асоциация!“...

Хората в стаята на Кълвър, които разгръщат с огромен интерес страниците на списания и вестници, са въодушевени, като че ли се намират на гърмящ рок-концерт!...

Кълвър (видял се на една от снимките): Хаа ха-ха!...

Г-н Чадуик (оглежда присъстващите): Не Ви ли се струва, че второто „ха-ха“, сега трябва, в последна сметка, да звучи два тона по-високо!... Какво ще кажете?...

Апартаментът на Кълвър. Вечер.

В разкошен халат, върху който са избродирани инициалите му – горе вдясно, Кълвър се е излегнал на дивана в хола, като че леко уморен! На масата – ордьоври, ядки, напитки... Навсякъде цветя! Приятелите му се веселят в щур купон по случай победата му над Кид!

Две фоторепортерки показват на Кълвър цветен колаж: „Кълвър в яростна акция на ринга, надвесен над Кид.“ – фиксират го високо на стената над главата на Кълвър. Три-четири двойки танцуват в полумрака на хола...

На дивана до Кълвър е Бубси. Неочаквано – двамата се целуват!

Използва един от моментите, когато е по-тихо, Сам Тревър излиза от апартамента на Кълвър и продължително натиска звънеца на входната врата, след което се връща в хола!...

Сам Тревър (оглежда присъстващите): Коя е Бубси?... (Бубси го поглежда.) Театрален агент от Мемфис Ви търси!... Отвън е пред входа! Учудена, Бубси отива да види кой я търси! Настига я Сам Тревър – излиза с нея на стълбищната площадка и затваря вратата след себе си.

Сам Тревър: Изчезвай и да не съм те видял втори път тук!... И все едно – нищо не се е случило! Бъди разумна!

Бубси гледа с недоумение след Тревър; слиза по стълбите надолу; плъзва поглед върху спрелите коли пред входа на сградата и като си придава вид, че нищо особено не се е случило, си тръгва непринудено.

Холът.

Двете фоторепортерки слагат венец от рози върху главата на Кълвър, легнал на дивана. Аранжирайки го в образа на Бакхус, разтварят халата му отпред; над кръста и разкриват добре оформените му гърди.

Фрешкиллс Парк. Стейтън Айлънд. Късен следобед.

В Парка на тревата играят деца. Кълвър се движи в посока към моста. Под свода на моста местото на рибаря е празно. Облегнал се на парапета на моста, Кълвър гледа известно време водата. Дълго време стои, опрял се на парапета. Изглежда леко уморен и отпуснат.

Малко преди да излезе от Парка, Кълвър вижда седнала на пейка възрастна жена с подчертано лично достойнство. До нея, заспал малчуган

е сложил главата си на коленете и. Възрастната жена плаче тихо – има уморен вид!... Кълвър бавно се придвижва към нея.

Кълвър (деликатно): Защо плачете, госпожа?... Големият град ли Ви причини непоносима мъка?

Стресната, възрастната жена поглежда към Кълвър.

Възрастната жена: Едва ли представлява интерес за Вас, господине!...

Кълвър: Възможно е!... Но мога ли да Ви бъда полезен? Виждам, че краката Ви са уморени!

Възрастната жена: Да, краката ми са уморени...

Кълвър (сяда и докосва с ръка рамото и): Разбирам! Кажете ми: притеснява ли Ви някой?... Кажете ми кой!... Посочете ми го!

Възрастната жена обръща глава към Кълвър и го разглежда внимателно – дълго задържа погледа си върху пластира над окото му!

Възрастната жена: Вие чак толкова добър човек ли сте, за да проявявате добронамерено благородна загриженост към мен? Хайде, кажете! Защо се интересувате от мен?... Какво искате от мен?...

Кълвър поглежда възрастната жена с лек укор и тъга!...

Пътуване с влак до Ню Орлиънс..

Близък план на Кълвър, опрял глава на прозореца в купе на влака. Влакът отминава малки гари, стопански постройки, но плавното спираловидно завъртане на пейзажа в далечина, ангажира дълго време вниманието му!... Кълвър лениво дъвче дъвката си.

Толифър, седнал между Кълвър и Дейвид, се забавлява, наблюдавайки дамата, настанила се на седалка, точно срещу Кълвър. Дамата очевидно полага голямо старание да поддържа горната част на тялото си изправена. Тя е излязла сякаш от най-мрачните страници на Дикенсовите романи със сбоеобразния си кок-гнездо, очила с телени рамки и „печат“ – на откровен змийски нрав върху лицето и! Държейки на всяка цена отвръщението и да бъде забелязано, тя е посветила времето си да наблюдава с погнуса дъвченето на Кълвър отсреща и! До нея седи – традиционно миролюбивият китаец.

Китаецът (високо): Много некрасиво – „дъвче“ пред дама!...

Протегнал крака и смъкнал каубойската си шапка върху едната си вежда, Кълвър се наслаждава на гледката отвън, дъвче си дъвката и не го чува!

Китаецът: Много некрасиво – „дъвче“ пред дама!

Кълвър: Какво? (Повдига с два пръста шапката си.)

Китаецът: Некрасиво – „дъвче“ пред дама, казва!

Кълвър: Искаш да кажеш, че ако реша да подъвча дъвка, трябва предварително да си запазя място срещу сержант от пехотата!

Китаецът: „Дъвче“ – пред пехота може, пред дама – не може!

Кълвър: Е, добре! По изключение – да приемем, че дъвча пред кавалерията на генерал Шермън!

Дейвид (към китаеца): Вие приятелю, няма да повярвате колко много приличате на един мой чичо – малаец!

Китаецът: Да, разбира!

Дейвид: Имате същите торби под очите и същият смешен нос. Той беше един такъв – хем слаб като флейта, хем с вечно подпухнало лице... Мислеха го за пчелар, вечно подут под очите!

Китаецът: Да, да! Аз много и още много разбира! Чичо яде пчела! Чичо свири флейта! Знае... Японец също обича яде пчела, но пчела много скъпо в ресторант. По-добре – яде паяк! По-добре – яде скакалец!...

Дамата: Оу!... Не го казвайте! Гнусно е! (Потръпва.) Според мен, би трябвало да Ви удържат четиридесет процента заради филологическата Ви квалификация! (И към Дейвид.) Извинете! Вие какво образование имате? Дейвид: О!... Италианско, разбира се! Аз съм италианец – неутрално! Но би могло, в един по-широк смисъл, да се каже – житейско! Животът е най-добрият учител, сравнен със всичко друго, нали така?

Дамата: Да, да, трябваше да се сетя веднага! И сега какво?... Дресьор – италианец! Как беше: „Субтропични и кръвожадни екземпляри“! А?... Ха ха-ха! Ето, сега ми хрумва, че железопътната компания напоследък поддържа най-неподходящи представления по време на пътуване!

Китаецът (към Кълвър): Аз казва тебе – „не дъвче“ пред дама!

Дейвид: Дама – от времето на президент Грант!

Китаецът (упорито): Аз казва него – „не дъвче“ пред дама!...

Бидейки истински янки, Кълвър се опитва да имитира янки от Дивия запад – с маниер повдига шапката си с пръст и поглежда китаеца.

Толифър (към китаеца): Ти, сега-засега можеш да минеш по-сполучливо за дама... Брадата ти е, как да кажа... почти не се забелязва, а и си пъхаш азиатската човка навсякъде!

Китаецът: Аз „чофка“! (Разтреперва се.)

Толифър (към китаеца): Е, добре – „човчица“!

Китаецът: Аз никога не – „дъвче“ пред дама! Американец дъвче – защото див! Американец говори пълна уста! Това по-лошо – не италианско!

Дамата (поглежда китаеца): Е да, Вие наистина не говорите така просташки с пълна уста!... Противно е! (Потръпва.) Но и без да говорите така – не ставате по-приятен!

Кълвър (отегчен, отмества погледа си от прозореца и се обръща към дамата): Да, вие в Англия говорите много „красиво“ с празна уста и то непрекъснато!

Дамата: Да, когато става дума за английски футбол и особено за „Бааби Чаалтн“!... (Ирония на американското произношение.) Знаете ли къде се намира Лондон?... Поне на географската карта?

Кълвър: Да, някъде... в края на август, нали така?

Дейвид: Госпожа!... Ей, „Дзен“!... Оставете каубой – нека дъвче; не пречи!... Ако извади дъвка – трябва глупости говори! Ще – казва как прави любов в голям кадилак и плаща момиче – сто долара.

Китаецът: Не!... Не! Той казва момиче – дава него сто долара! (Унизяващ поглед към Кълвър.)

Усмивнал се, Кълвър поглежда часовника си и подава глава навън през прозореца на влака, придържайки шапката си с ръка.

Дамата: Да!... Оо, разбира се! Има изверги, които правят любов не в кадилак, а направо – с кадилак, като се напият! Вестниците писаха за такива. (Поглежда назидателно към Кълвър.)

Кълвър усеща погледа и и привел се косо – под ръката си поглежда към нея!

Дейвид: Да, но ако бяхте го видели на снимката в „Сънди ривю“ – миналата година, когато изяде четири фунта голи охльови с пръсти... (Кълвър прави гримаса на отвръщане.) ей този – на състезание в Туин Фолз – Айдахо!... След това се наложи да му правят промивка на стомаха!... (Към Кълвър.) Излишно е да скромничите, мистър Сиймънс!

Дамата: Не, не! О, Боже!... Съпругът ми също беше Сиймънс, но не понасяше този вид промивки!

Кълвър: Жалко! (Облегнал се на прозореца в коридора, леко мръдва задника си.)

Дамата: Освен това той почина през седемдесет и шеста на състезанието с жаби в Омаха – Небраска. Класира се четвърти и сърцето му не издържа!... Убиха го съдиите фактически; писа се за това! (Вади от чантата си кърпичка.)

Перон на гарата в Ню Орлиънс. Ден.

Влакът навлиза в коловозите на гарата в Ню Орлиънс... Сам Тревър стои на перона и гледа по прозорците на вагоните, преди влакът напълно да е спрял.

Толофър, Кълвър и Дейвид напускат вагона на влака един след друг.

Кълвър: Гледайте за Сам Тревър, той трябва да е тук някъде!

Дейвид: Дей!... Дей, погледни назад към нашето купе за момент! Моля те! Бас държа, че тия двамата в момента, в мислите си, здравата те „мажат с катран и търкалят в перушина!“...

Кълвър поглежда назад и вижда китаеца и англичанката да стоят зад

прозореца на тяхното купе, един до друг – като гипсови отливки!

Кълвър: Чао! (Весело размахва ръка над главата си – за сбогом, после показва среден пръст.)

Англичанката трепва, но остава ледено спокойна. Китаецът обаче е съсипан – главата му изчезва от прозореца на купето като духната!

Автомобилен салон в Ню Орлиънс. Ден.

Камерата следва Сам Тревър, който бавно върви между най-новите модели леки автомобили, изложени в салона.

Двете предни врати на лек автомобил „Импала“ в цвят тъмносив-металик стоят широко отворени. С гръб към камерата и приведен над бюро в търговския офис на автомобилния салон, Кълвър в момента участва в оформянето на документите по покупката на импалата.

Общ план на улично кръстовище в Ню Орлиънс. Ден.

Частичен план върху импалата. С елегантен завой тя приближава оживено улично кръстовище, хлъзва се като акула и изчезва.

Крайпътна бензиностанция. Общ план.

Около колонките за гориво има чакащи хора! Импалата се появява на шосето и спира встрани!... От нея излиза Дей! Не вижда наоколо това, което търси и натиска клаксона!... Дейвид и Толифър бързат към него. За щастие, големите пакети стоят там, където са оставени!

Свистене от гуми на коли, прелитащи по шосето... Дейвид и Толифър са във възторг от импалата на Кълвър! Внимателно товарят пакетите в багажника на колата...

Камерата се придвижва, за да ни покаже идеално право шосе, губещо се в далечината. Импалата набира светкавично скорост! Известно време камерата се задържа върху Кълвър.

Кълвър (посяга назад): Дай една ръка, Дейвид! Желая ти здраве, момчето ми! С Толифър сме твои приятели – завинаги и сме до теб – от двете ти страни!

Дейвид: Какво ги прихвана тогава, не разбрах, но са подлеци, защото бяха петима, а аз сам!

Кълвър: Толифър вече е „изповядал“ Бени в задния двор на скада за дърва... Имало е за какво, но и Мич, и него дяволът го е оплел, защото като жена, жена му е боклук!

Дейвид: На мен тя ми харесва!...

Кълвър (мълчи известно време, но изведнъж се усмихва): Тогава – помоли се заедно с мен! Кажу: Боже, закрилай Мич! Удължи облачните му

щастливи дни, защото му се пише – лошо!

Дейвид (събира длани за молитва): Силно желая твоето спасение, Мич!... (Към Кълвър.) Казах ли го достатъчно искрено?

И тримата запяват песничката: „До края на нашите дни...“

Домът на Сам Тревър. Ден.

Облегнал се удобно назад върху облегалката на фотьойла до прозореца, Кълвър разсеяно слуша, отпочивайки разговора, който се води между Сам и четирима негови приятели.

Неочаквано в разговора се включва Мич!... Грос върху Мич, който държи в ръката си лула!

Мич: Топлата лула не бива да се държи никога в ръка – така, както съм направил аз това в момента! Придържа се отдолу с бяла кърпа, ето така! Ако лулата загасне, не се пали отново, докато не минат поне двацет и четири часа.

Хейнсуърд: През това време не пушиш?... Момент, нека разгледам лулата! Мич, подай я, ако обичаш!...

Мич (подава лулата): Тъпчеш с тютюн и палиш друга лула! Истинският ценител затова има по няколко лули!

Сам: Да, лулата никога не се чисти, докато е гореща! Тя се оставя наклонена в пепелника, ето така (Показва.), за да се опуши и патинира от всички страни равномерно. Нюансите се оформят в зависимост от това доколко и как е напълнена.

Сам отваря и показва различни лули, които пази зад стъклена витрина. Някои от гостите отиват да разгледат лулите.

Хейнсуърд (от местото си): Чувал съм, дявол да го вземе, че историята около лулите била нещо като историята на музиката. Най-скъпите и редки екземпляри се съхранявали в Музея на тютюна във Виена!

Ню Йорк в дъждовно време. Вечер.

Камерата е в колата и снима през предното стъкло на импалата. Различни кадри по улиците на града вечер. Близък план на Кълвър на фона на предното стъкло, върху което чистачките се движат непрекъснато.

Кадър на импалата отвън. Колата завива плавно и спира пред входа на жилищна сграда.

Кълвър (към Толифър, който е на седалката до него): Ти с близначки ли ще имаш „работа“ сега?

Толифър се засмива, бута вратата на колата и излиза... Минава през летящата врата в преддверието на жилищната сграда, следван от Кълвър. И двамата са много елегантни във вечерните си официални костюми!

Вечерно парти в жилището на Мич.

Вратата на семейното жилище на Мич се отваря широко. В кадъра; в едър план; Мич и съпругата му. Изглеждат искрено зарадвани, че виждат Толифър и Кълвър.

Вечерното парти е в разгара си... Всичко става, – както е предвидено!...

Мич: Не е съвсем лошо, а?

В хола, още от пръв поглед се „набива на очи“ фигурата на г-н Чадуик – вече с чаша в ръка! Във външния му вид е настъпила видима промяна – облякъл е шикозен спортен моден костюм с много джобове по сакото.

Г-н Чадуик: Приятели, моето сърце днес е изпълнено с толкова много радост, че едва ки ще мога да говоря смислено пред Вас!... Дано ми помага и чашката! (Вдига я.) Мога само да кажа, че съм щастлив да приветствам тази вечер тук сред нас... теб – Голямото момче, теб – чудесния боксьор, теб – забележителния американец, теб – нашия... Дей Кълвър!...

След последните думи на г-н Чадуик отекват аплодисменти!

Кълвър: Благодаря!... Но искам да бъда разбран правилно!... В действителност, аз съм само едно малко винтче в огромния мениджърски „механизъм“, създаден от нашия бележит г-н Чадуик!

Нови бурни аплодисменти!

Г-н Чадуик кани Кълвър да седне до него...

Панорамиране върху някои от гостите на Мич.

Някаква жена, тип актриса; в ролята на майка, утешава тиинейджърка.

Момичето (ядосано): Всичко това е заради тебе, мамо – да беше ми позволила да си облека банския костюм, а не тази тъпа рокля!...

Толифър води приятелски разговор с един от присъстващите... Изглежда познава лично някои от тях, защото, забележали го, веднага му се обаждат!

Засега, неразбираем остава диалогът между две дами; едната от тях има диадема в косата си.

Първата дама: Така си и мислех! Трябваше веднага да кажете, че сте съпруга на Харисън Ормънд!

Другата дама: Какъв Харисън Ормънд?

До барчето в хола, отдалечен от всички, стои господин в строг костюм – към шейсетте, видимо принадлежащ към типа мизантропи; от тези, които задължително се набират за статисти в киното при епизоди с погребения!... Той не забелязва плешивия хуманоид до себе си.

„Хуманоидът“ (на бара – долива от високо чашата си): Не се стрескай, изритвай го здраво в кокалчетата долу и влизай! (Безпроблемно, той би могъл да попълва в митническите си декларации всичко: от „учащ“ до

„пенсионер“ и от „градинар“ до „държавен секретар“.)

Близък план на часовник със секундарник върху ръка, докосваща в момента ревера на Толифър! Толифър се обръща. До него стои един от онези типове, които имат удивителната дарба да се представят в обществото – и полуплешиви, и ужасяващо рошави!

„Рошавият“: Попитах Ви нещо!

Толифър (златните рамки на очилата на „Рошавия“ създават впечатление у Толифър, че пред него стои „учен“): Аз не съм г-н Роудз!... (Иска да отmine.) Извинете!

„Рошавият“ (върви след Толифър): Съгласен съм, но домакинята в началото на вечерта обяви, че другата госпожа (Обръща глава.) била нейна близначка, нали така? Е, тогава, как така едната носи италианско фамилно име, а другата – американско! Това питам!... Те май искат да ни вземат за идиоти!

Толифър: Вие, – идиот ли сте?

„Рошавият“: Не! Мисля, че добре се познавам! Бъдете сигурен!

Толифър: Ето, виждате ли, Вие – не „сте“! Не съм го и помислял, разбира се!... Добре, успокойте се!... Вие не сте „идиот“!...

„Рошавият“: Ясно, разбрахме се! Та казвам: двете уж близначки, пък едната – Ричардсън?... Да! Другата – Бамбинели или нещо подобно!... Е, как Ви се струва тая работа?

Толифър: Този факт не би трябвало да поражда недоумение, при положение, че са омъжени или поне едната... Разбирате, нали? Едната би носила името на баща си, а другата на съпруга си – в случая Мич Ричардсън; нашият домакин.

„Рошавият“: Мислите ли?...

Толифър: Не би трябвало да може да се допусне, че две близначки могат да имат различни бащи!

„Рошавият“ (кимва): Да, но вижте, те дори да не бяха близначки, пак можеха да имат различни бащи! Не намирате ли?

Периферното зрение на Толифър в момента попада върху строгия господин; споменатият вече мизантроп със строго изражение на лицето и английски костюм, който, гледайки най-почтително пред себе си, същевременно пуска ръка върху закръгления задник на Бамбинели и се опитва да пъхне пръста си... „там някъде“ долу.

„Рошавият“ (проследил погледа на Толифър): О, колко съм се заблуждавал!

Толифър: Май нещо е кацнало тук на яката Ви! Извинете! (Отдалечава се.)

Нов поглед върху част от присъстващите!

Мич оставя гостите си, между които в момента е център на внимание, и отива да уреди бързо „недоразумението“ между „мизантропа“ и Бамбинели! (Виждаме ги отдалече.)

Толифър (вътрешен глас): „Интересно каква роля изпълнява онзи там – в образа на чаровник?“ (Американски план върху чаровника.) „Като че се казваше Бернар?... Друго не се сещам за него, освен че е в непрекъснатата вражда със Сам Тревър!...“

Мич (към всички с ръка върху раменете на жена си): У нас в Индиана, моят любим чичо Еди... Еди Ричардсън обичаше да казва: „Можеш да имаш – дори своя банка пари и да се возиш в златен автомобил, но най-хубавото нещо в света, драгий ми Мич, е щастието в семейството!“

През цялото време, докато говори, Мич, съвсем адресирано и доста нахално, се усмихва към Толифър, та Толифър трябваше да е глупак, за да не се досети за Дейвид!... И Кълвър улавя „нещото“ в усмивката на Мич, но се прави на разсеян!

Толифър (вътрешен глас): „Е, безспорно най-чистата и праведна душа, в цялото това сборище тук, е Кълвър – човек, на когото може да се разчита за всичко и мисля, че дори е дълбоко религиозен!...“ (Но забелязал как Кълвър наблюдава Мич... с притворено око, добавя.) „Не във всичко!... На когото, все пак, не би трябвало да се вярва абсолютно за всичко, разбира се!...“

Времето е напреднало.

Достатъчно пьян и както е... с модното си сако, г-н Чадуик спи непробудно върху диван в дъното на хола! Една от обувките му е паднала на пода!

„Рошавият“ (към всички): Не знам поради каква причина, но на мен не ми достига въздух!... Достига ли до Вас някаква воня?

„Хуманоидът“: Ти си внушаваш!...

„Рошавият“: Не, наистина смърди!... (Привежда се над краката на г-н Чадуик.) На „умрели лебеди“!... Помириши!... На „умрели лебеди“!

„Хуманоидът“: Да му събуем чорапите!... А?... Дай да ги сложим в нещо!... Утре ще му ги изпратим по пощата! (Гъделичка по стъпалата г-н Чадуик – но той продължава да хърка – спи непробудно и не помръдва.)

„Рошавият“ (към всички): Имате ли нещо в себе си за рисуване?... За писане искам да кажа!... Домакинята дали има да ми даде червен лак за нокти – или с друг някакъв цвят: сив, бял, зелен, сребрист...

Танцувайки с Бамбинели, Мич плавно я отвежда при Толифър – танцуват намясто.

Мич (привежда се към Толифър): Ако ти не я вземеш тази нощ, ще я взема аз!

Домакинята (минавайки – носи шишенца с лак за нокти – към Бамбинели): Мич към никого и никога не е бил добър, миличка! Аз бих могла да напиша за него двутомен роман. Пази се! Бъди внимателна! (Бамбинели, танцувайки, плъзва ръка около врата на Мич.)

Чаровникът Бернар бърка коктейл. Толифър и Бамбинели, един до друг, чакащи реда си на бара, наблюдават майсторската работа на Бернар с шейкър.

Бернар: Някой еротичен Лизип, в звезден час, е изваял момичето до теб, Толифър! (Сочи с глава Бамбинели.) Магията в очите и хипнотизира!... Така изглеждаше онази жена-демон, заради която, навремето, имах неприятности с един мой приятел от Марината.

Времето е напреднало. Г-н Чадуик продължава да спи на дивана в хола на Мич.

Кадър на „Хуманоида“ и „Рошавия“, приведени над краката на г-н Чадуик! Единият чорап на г-н Чадуик е свален и хвърлен на пода.

„Хуманоидът“ довършва върху босия крак на г-н Чадуик рисунка на чорап, повтаряща с поразителна точност шарките в червено, черно и бяло на чорапа върху другия крак... Рисува с лак за нокти, коректор за пишеща машина, флумастер и боя за сенки на очи... От време на време...

сравнява!... Привършил с рисунката върху единия крак, събува и другия. Подава чорапа на „Рошавия“ – щипнал чорапа с два пръста.

„Рошавият“ внимателно го спуска при другия на пода.

„Хуманоидът“ (рисува другия крак): Ти кога си роден?

„Рошавият“: В десет и половина!

Гостите са оредели. Останали са само няколко по-приблизени и доста пияни приятели на Мич. Почти всички са около бара. Осветлението е слабо.

Г-н Чадуик спи на дивана с „новите си чорапи“...

„Хуманоидът“ (с боя по пръстите и порядъчно пийнал): Аз съм радостен, че Вие повдигнахте този въпрос, Дей Кълвър! Въпреки че цяла вечер се правя, че не Ви забелязвам, бих казал, че имате право! В наши дни хората са обхванати от натрапчиви идеи!... (Оправя дрехата си.) Да!... Бравдата е оръжието, но ако позволите – и успехът! Ето всичко, от което има нужда човекът, за да си осигури съществуването – в дивите гори на лагуната!

Чул ги и разсмял се, Мич се протяга във фотьойла... Кани се да отиде да си легне. Жена му отдавна го е направила!

Кълвър, държал го под око Мич, става и минавайки покрай него, леко го

натиска с ръка по рамото.

Кълвър (тихо): Не ставай! Остани тук!

Спалнята на Мич.

Стените в спалнята на Мич са в пастелни тонове; мебелировката – в излишен разкош и много претенция за елегантност! Тук-там – снимки на Мич като гимнастик!

Съпругата на Мич е заспала на едната си страна – има уморен вид!

Гледайки я, Кълвър бавно сваля дрехите си. Настанява се леко зад нея и обхванал я отгоре с ръка – леко я притегля към себе си. В полусън тя го улеснява с долната част на тялото си, но поемайки дълбоко въздух, изведнъж отваря тревожно очи!

Съпругата на Мич: Оо, не! Това не е Мич!...

Кълвър (нежно): Не е! Ст, тихо! Не е! (Притегля я още по-нежно към себе си.) Така е по-добре, нали?... (Познала гласа му, след кратко колебание, постепенно поема... и всичко е О.К!.)

Спалнята на семейството на г-н Чадуик.

Г-н Чадуик се прибира вкъщи. Стенният часовник показва 3,30 часа през ноща. Запалила нощната лампа, съпругата на г-н Чадуик го наблюдава внимателно, но и някак тревожно! Същинска загадка остава за нея поведението на мъжа и – всичките му усилия да „пъхне“ пръстите на ръката си под чорапа, за да го събуе, остават напразни! На лицето му, по едно време, кой знае защо, се настанява изражение на пълно оглупяване, миг след това – на пълно озверяване!

Г-н Чадуик (озадачен): Нищо не разбирам! Нищо!

Съпругата му (от леглото): Какво става? Защо не гасиш лампата? Защо не си лягаш?

Г-н Чадуик: С мен нещо става!... (Въздъхва и изтрива потта от челото си.)

Близък план върху краката на г-н Чадуик.

С върха на ноктите на показалеца и средния пръст, той упорито се мъчи да отдели поне малко горния край на чорапа от крака си, за да си пъхне пръстите вътре, но не успява!... Отново въздъхва! Дрехите му са разхвърляни по столовете; поглежда ги разсеяно и остава така известно време – дълбоко замислен!... След миг...

Г-н Чадуик: С мен нещо става!... (Вика.) Аа-а?...

Частичен план върху леглото в спалнята на г-н Чадуик.

Съпругата на г-н Чадуик като че заедно с него преживява всичките му

притеснения.

Г-н Чадуик: Отказвам се! Не мога! Ти заспивай!... До сега трябваше вече да си заспала. Само ме изнервяш с твоите въпроси!...

Съпругата му: Съпругът трябва да вдъхва на жена си нежност и страх...

Г-н Чадуик: Глупости!

Съпругата му: А той дори не може да си събуе чорапите!... Боже Господи!... Лека нощ, скъпи!... Лека нощ!... Лека нощ!...

Общ план на хола в дома на Мич. Ранна утрин.

Навсякъде в хола цари безпорядък... В близък план два фотьойла – един срещу друг; във всеки един от които, Толифър и „Рошавият“ са прекарали нощта с крака върху табуретки...

„Рошавият“ (към Толифър): Вие какво, глух ли сте?...

Толифър отваря очи и дълго се чуди, къде се намира! Прокарва ръка по лицето си, да прогони остатъка от съня и пак притваря очи!...

„Рошавият“: Глух ли сте, питам?

Толифър: Да!... Всъщност като говорите по-тихо, Ви чувам!

„Рошавият“: Можете да го кажете и преди, щях да Ви разбера... Изчезнал е г-н Чадуик!... Има си хас... да си е отишъл подръка с оня противен хуманоид!

Спалнята на семейството на Мич...

През завесите на позорците се процежда слънчева светлина. С нежна целувка Кълвър събужда съпругата на Мич... Изглежда през ноща са си допаднали! Нещо в погледите им подсказва – нов сеанс, но решават да отложат нещата за по-късно някой ден.

Съпругата на Мич облича пеньоара си и търси с крак пантофите си. Кълвър бавно се отпуска в леглото назад, наблюдавайки движенията и. Миг след като съпругата на Мич излиза от спалнята, се чува тих плач... Кълвър се ослушва! Тихият плач заглъхва и той става – започва да се облича.

Холът в дома на Мич.

Близък план върху малко диванче в хола – близо до завеса от брокат пред спалнята на Мич. Тука изглежда Мич е прекарал нощта... Хвърлил поглед към Мич, Кълвър разбира, че Мич е чул всичко, което е ставало оттатък в спалнята. Съпругата на Мич е свила колена върху килима до него... Лицето си е заровила някъде долу, повдигнала нагоре ризата му с ръка. Лицето на Мич е разстроено!

Кълвър (минавайки покрай тях): Как си, Мич?... Да изпием по нещо, ако нямаш нищо против!

Телевизорът в дъното на хола продължава да работи. Кълвър го изключва. Влиза в банята и затваря вратата след себе си. Чорапите на г-н Чадуик са захвърлени на пода в банята. С ритник, Кълвър ги изхвърля от банята навън.

Частичен план върху Толифър. Толифър се прозява, сложил ръка пред устата си и с мътни очи оглежда хола...

„Рошавият“: Ние с Вас двамата, господине...

Толифър (отегчено): Гетонги! Пипус-Лей... Гетонги!

„Рошавият“ (смее се): Извинете, че се засмях, но ми се стори забавно!... Съгласете се, че е трудно да... Момент, това май ми говори нещо!... Как беше името на леля Ви?

Толифър (мрачно): „Джордж!“ ... Джордж Пагет!

„Рошавият“: Джордж, казвате! Мислех, че жените ги издокарват с други имена, но ето че животът наистина учи. С една дума имате леля людоед! Така ли?

Толофър (оправя сакото си): За сега – не си е признала!

„Рошавият“: Не е нужно, дълбоко Ви вярвам!... Има ги всякакви! С какво се храни общо взето обектът?

Толифър: Джордж ли? Мисля, с какво ли не! Във всеки случай, за нея отровни гъби – няма!

„Рошавият“: Ясно! В общи линии – дървесна храна! Точно това Ви питам!... Важно е да се има предвид! Мисля, че там нещо гори!... Не усетихте ли миризма на пушек?

Толифър: Къде?...

„Рошавият“: Ха ха-ха! Глух!... Сега пък и без обоняние!... Гори от четири минути...

Камерата се задържа върху „Рошавия“, който внимателно опипва верижката на часовника си, взима ябълка от фруктиерата и я ухапва.

„Рошавият“: Ето че дойде време да вървя! По-добре ще бъде да взема влака – едва вчера вечерта се уговорихме по телефона... Ще бъда в жури на конкурс за „Гимнастици с жезли“ в Арканзас... Оттам се познаваме с Мич!... Мисля, добре го подредихте снощи!...(Протяга ръка.) Довиждане, г-н Толифър!... Беше ми много приятно! Снощи цяла вечер ме финтирахте с боксьорските си номера! Не Ви се сърдя за нищо! Мич гори! Спасете го!...

Мич в едър план. Мич е върху дивана в хола. Изпод одеялото, с което се е завил, излиза дим!... Толифър дръпва одеялото – облак дим като от комин обгръща Мич!...

Кълвър се къпе в банята. Толифър отваря вратата на банята, гребва вода

от ваната и лисва кофата върху Мич. Избухва облак от пара! В парата, обхванала целия хол, Толифър се движи като призрак; напипва Мич и го смъква върху килима на пода.

Залата за прожекции. Полумрак.

На екрана вървят десни крошета на боксьор. В близък план лицето му се вижда добре... Кълвър го сочи на Слейтън.

Кълвър: Това вече е истинска стока – няма грешка! Не е от ония, които ги водят с оглавник. Мисля, точно това „казва“ в момента на тренъора си.

Слейтън: Много е добър... Гледай!...

Кълвър: Видях го, гледам го, виждам го!... Е, това е!... Точно така стоят нещата – засега! Изглежда да мога да го бия, но това ще ми коства много!... В крайна сметка, той ще трябва да играе така, както му позволя аз, нали?... Слейтън, ти ми трябваш! Необходим си ми!... Бъди ми приятел до края! Подкрепяй ме и – ако падна!

Залата за прожекции на другия ден.

Вратата на залата се отваря. Проникналата светлина пада върху Кълвър и Слейтън. Видял току-що влезлия в залата г-н Чадуик, Кълвър не скрива удивлението си. Г-н Чадуик е сякаш подмладен, поотслабнал и по-непосредствен в сравнение с друг път.

Кълвър: Спрете прожекцията и пуснете музиката!... Ето, това се казва приятна изненада. Вижте, кой ни е дошъл на гости!

Г-н Чадуик: Дей, чуй ме! (Загрижен.) Чувствата ми към теб са напълно искрени! Говоря ти като баща!

Кълвър: Може! Дайте му коктейл от вермут... и джин, но – да не вземете да ги смесите!... Моля Ви!

Г-н Чадуик: Дей, ти имаш недостатъка – изведнъж да губиш контрол над себе си!... Освен това разбрах, че си разваляш и отношенията с медиите! Ти си голям боксьор, но това не е достатъчно! Мич е голямо „лайно“ и може да ти направи голяма беля... Не му е за първи път!...

Кълвър: Е, добре! Виждам, че това, което казах – не ти харесва!... Забрави го! (Става.)

Ню Йорк. Ранен следобед. Оживена улица.

Американски план на Кълвър в тренировъчен костюм, лошо настроение и спортен сак на рамо. На кръстовище пред светофар се среща съсем случайно със Сам Тревър. Сам е хванал подръка приятна млада дама... Известно време младата дама гледа към Кълвър, като че удивена от неговата непосредственост!

Сам Тревър: Дей, ела с нас да изпием по нещо в бара отсреща!

Младата дама: Извини ме, Сам, но аз не мога... Твърде много съм заета този следобед!... Довиждане, г-н Кълвър, ако добре чух името Ви?... Сам, може би някой друг път!...

Сам Тревър: Не, не, не! Ще отидем сега – тримата! Срещата ни беше случайна и затова няма да се бавим. Приятно ми е да бъда с теб, знаеш го! (Задържа и двамата.) Не ми отказвайте!

Неоткъсвайки поглед от Дей, младата дама все пак решава да отдели малко време!... Кълвър се мръщи, но двамата го повличат и едва не го събарят по пътя към бара...

Кълвър (вътрешен глас): „Всичко и винаги – по един и същи начин!“

Омръзнали са му хитростите на Сам! Омръзнал му е и начинът, по който Сам – за кой ли път вече, го използва за примамка!

Като че „чула“ мислите му, младата дама се усмихва и хваща и него подръка...

Бар. Вътрешни снимки. Ден.

Частичен план върху огледалата на бара. Барманката е младо красиво момиче, но външността понякога е измамна!

Младата дама, Сам и Кълвър влизат в бара.

Сам Тревър: Два пъти „мартини“ и чаша пресно мляко – за него! (Сочи Кълвър.)

Кълвър поставя сака на колената си и сяда малко встрани от тях, но не за да се отдалечи.

Сам Тревър: Всичко, което се иска от теб днес, скъпи приятелю, е – от време на време, мимоходом и уж някак случайно, да казваш по две-три хубави думи за добрия Сам пред тази забележителна дама и той няма да ти остане дължен – задължен, исках да кажа!

Кълвър: Добре!... Ако не ме хванат, ще рискувам!

Сам Тревър: Благодаря!... И без това виждам, че в момента сме заобиколени отвсякъде с мошеници. Ето, оня там!... Не ти ли прилича на хиподромен „бръмбър“!... Онзи тип до него – на изпълнител на „ол стар джем сешън“ в басейн; отчаян глупак и пияница! (Сочи, привел глава и уж неволно, обхваща раменете на младата дама.) Този – дебелият е тип бюфетчия – „крадец на кайма“; изхвърлен от всякъде!... Този!... Обърнете се... от лявата ни страна – откровен мошеник с пет незаконни деца, две от които – в Аляска! (Привежда се още към дамата.)

Докато Сам сочи, надига се, привежда се и маниерничи в желанието си да привлече вниманието на младата дама върху себе си, Кълвър облегал лакът на бара, замислен гледа към него.

Кълвър (вътрешен глас): „Не само защото така изглежда в момента, но и винаги съм си мислил, че при всяко ухажване, при всяко влюбване, има нещо нелепо; нещо в ущърб на този, който се е влюбил; нещо против логиката на живота!... А Сам, милия, мисля, че оглупява с космическа скорост – неприятен е дори за гледане в момента!...“

Сам Тревър: Двата там в дъното?... Погледнете!... Дей?

Кълвър: Сам, много съжалявам, че те прекъсвам, но хората някакси ужасно се засягат, когато им кажеш: „Има ли значение...“

Младата дама: Да!... Сякаш това, което забелязваме, не е достатъчно?...

Кълвър (поглежда я с лека неприязън): Мисля, че далеч по-интересно е, че напоследък се навъдиха едни такива – някакви или така наречените „жени от нов тип“, които наричат себе си съвременни! Виждали сте ги, предполагам, в канторите, в офисите, първокласните кръчми и коктейл-холове, където те вече съвсем определено стресират мъжете, заемайки мъжки длъжности – измествайки ги в комисиите, бюра, кантори... (Младата дама до Сам е точно този тип.) Пристрастили се към панталоните, те се стремят като побъркани към високи скорости с автомобилите, към върховете в спорта, към първите места по гарите, магазините, тротоарите!

Говорейки така, Кълвър определено иска да направи лошо, отблъскващо впечатление на младата дама; дори прави опит, по едно време, да се изсекне с пръсти!... В същото време обаче, за свой ужас, всъщност забелязва, че привлича дамата на Сам – интригува я! Тя започва да се държи дори глупаво в желанието си на всяка цена да привлече вниманието му върху себе си – в ущърб на Сам!

Сам Тревър (забелязал това): О, съгласен съм с теб, Дей! Смятам дори, че размишленията ти са забавни! Ха ха-ха!... Карузо от каучук!... Виж го оня там – до вратата!... Не знам още на кого ми прилича!...

Младата дама (към Кълвър): Но защо седнахте толкова далече?... Вие дори не поглеждате към нас – откакто сме тука!

Сам Тревър: Остави го, Айриин! Той е някаква, как да ти кажа, избухлива смес от старомодна честност, опърничавост, независимост и разбира се – северняшка посредственост! Е, у него има и сантименталност – от типа: „Дай и твоята риза на Ближния!“ (Към Кълвър.) Днес видях Мич! Какво сте направили – там, с оня тип Толифър?

Кълвър: Той не е „оня тип“; нека се разберем!

Сам Тревър: Заради Дейвид, нали?... Знаех си! (Задържа поглед върху Кълвър.)

Кълвър: За първи път чувам от теб, че си толкова близък с Мич!

Сам Тревър: Между другото – това е без значение; безсмислено е да говорим за това!... (Към барманката.) Миличка, щом само видиш, че някоя

чаша е празна, идвай и наливай! Моите приятели ме наричат – Сам!... Сам Тревър!

Кълвър (адресирано за барманката): През останалото време е един най-обикновен ухажор; „амбулантен доставчик на секс“, исках да кажа!

Сам Тревър: Между другото, както казах: безмислено е да говорим за това, но... от постоянно ровене в калта, те самите вече са станали достатъчно „кални“ – чудаци някакви!... Малко или повече – честни ексцентрици или хора – толкова тщеславни и упорити, та изглеждат дори – „честни“!... Ето, виж го! (Доста озлобен.) Той дори и само в мислите си, непременно трябва да опита с всяка срещната жена, но щом получи своето – нарича я курва и я изоставя!... (Към Кълвър.) Никога не изоставай голямата, а както се оказа – за нея и последна голяма истинска любов, Дей!... Запомни го, дори и когато – „твоята дума е последна“!

Младата дама: Ако това е от някакво значение, на човек би му се искало да не е така!...

Кълвър: Не, оставете, това сега не е модерно!... Но понякога се питам, къде се изгуби онази обикновена, консервативна, немодерна, фриволна, непосредствена и толкова мила щастлива жена в миналото, която обичаше само един мъж!

Сам Тревър (към Кълвър): Не се е изгубила!... Тя съществува! Има такава жена, Дей!... Спомни си само за нашата мила, неповторима Барбара – там на брега на океана!... Ти я изостави тогава, точно според своите принципи! Напусна я тихо; напусна я подло и безчестно!... Търсихме те, но ти беше заминал!... Беше прибрал дори употребяваните си ножчета за бръснене от хотела!...

Кълвър: Не си спомням, но всяко нещо, за което се сетиш в момента е верно! (Смее се.) Колко пъти съм ти казвал да не си правиш басти на ръкавите? (Смеейки се, го хваща за ръкава.)

Сам Тревър: На мен ми е все едно!... Знам много добре обаче, че след това тя не те е потърсила повече и я разбирам! При нейния достоен характер, тя не те е потърсила дори и след като е разбрала, че е бременна!... Но защо е решила да роди, виж... това вече аз...

Кълвър: Кой?

Сам Тревър: И защо не те е потърсила след раждането на детето; след раждането на твоето дете, Дей – за това, аз нямам дори и представа!... Нямам! Не!... Нямам!

Младата дама и Кълвър гледат към Сам и не знаят какво да кажат! Казаното е еднакво смайващо и за двамата!

Сам Тревър (към барманката): Още две мартини... и едно – какво да бъде? Вземи нещо, най-после!

Кълвър: Не!... Аз ставам! Тук дори и думите се „потят“; „дявол да те вземе“!... На мен ми е много мъчно за теб, Сам, но винаги, когато разбереш, че умът ти е отново на местото си, можеш да ми се обадиш! (Тръгва, без да се сбогува.)

Шосе. Пътна табела. Ден.

Камерата се придвижва напред и показва къщи и дворове с много цветя и зеленина в малко градче на Източните щати. Камерата се движи покрай алея с дървета, след това през целия обектив показва Кълвър и някакъв, вероятно местен човек. Те разговарят. Видими са като силуети на фона на сянката на крайпътната алея от дървета

Американски план на Кълвър в гръб. Колата му е паркирана наблизо. Към Кълвър приближава и друг местен човек – на велосипед. Кълвър го спира. Местният човек обяснява нещо и сочи с ръка. Кълвър тръгва към колата си.

Домът на семейството на Барбара.

Общ план върху двор, потънал в зеленина. В дъното – чудесна къща, облицована с червени тухли и – четириъгълна кула. Шест стъпала с масивни парапети отстрани и орнаментирани саксии с цветя, водят към просторна веранда.

Родителите на Барбара закусват сред тишината на своя вътрешен двор, край разкошен плувен басейн обграден с цъфнали храсти.

Кълвър (звъни; въвеждат го във вътрешния двор): Добър... ден!

Родителите на Барбара го оглеждат леко изненадани!... Кълвър изглежда доста добре в елегантния си двуреден костюм!... За момент като че ли съжалява, че не е с мека шапка, която с удоволствие да свали като знак на уважение пред родителите на Барбара! Усмивва се, макар и притеснен!

Кълвър: Казвам се Дей Кълвър... Бях обещал на Барбара да се отбия някой ден, минавайки оттук!... Мога ли да я видя?... (Забелязва, че майката на Барбара прави съдържан жест към него зад гърба на мъжа си, което би трябвало да означава: „Не трябваше да казвате това!“.)

Г-н Макголдрик, бащата на Барбара, тежко се надига от плетения си градински стол...

Майката на Барбара (притеснена): Мъжът ми вече имаше един инсулт и се боя, че Вие ще го доведете до втори!

Г-н Макголдрик: Запази спокойствие, Ейлийн! (Към Кълвър; без обръщение.) Ела, да ти покажа изхода... господине!

Външната врата на двора на семейството на Барбара.

Кълвър и г-н Макголдрик стоят близо до вратата на двора, която Кълвър

е оставил полуотворена при влизането си... Мълчанието между двамата продължава дълго. Незнаейки какво да каже и какво да направи, Кълвър мълчи.

Г-н Макголдрик (оправя листата на леко повехнала герания): Знаете ли, тук вече нищо не расте!... Прахът на цивилизацията, идващ от града, убива всичко!

Мъжеството на Кълвър, предполагаемите добри подбуди и непосредствеността, с която те се проявяват, са направили впечатление на г-н Макголдрик!

Г-н Макголдрик: Аз наистина не знам къде може да се намира нашата дъщеря!... Мъчил съм се да си представя как изглеждате!... Вие ни причинихте голямо нещастие!... Нашата пуританска нагласа, сам разбирате, не може да допусне извънбрачно дете в семейството! Това е причината, поради която и Барбара не е идвала повече тук – в бащиния си дом... Предполагам, сам можете да разберете!

Кълвър: Точно! И детето е поводът да се намирам тук днес пред Вас, г-н Макголдрик... Моля Ви да ме извините!...

Г-н Макголдрик: Да! Момиченцето се роди през април, но още в края на септември, тя го остави в един от тези пансиони за такива малки нещастници и юридически се отказа от него – за да бъде свободна! Тук няма никакво дете!... Засега единствената връзка с нашата дъщеря, която имаме са поздравителните картички, които тя продължава, все още да ни изпраща за Коледа и това е всичко! (Тръгва си.)

Кълвър: Момент! Г-н Макголдрик, къде се намира този пансион?

Г-н Макголдрик: Не знам! (Вдига рамене.)

Кълвър: Г-н Макголдрик, моля Ви!

Г-н Макголдрик: Ако нещо Ви говори: Хямптън Корт Роуд – Айдахо...

Пансионът Хямптън Корт Роуд. Парк. Външни снимки. Ден.

Общ план върху парка. Някакви деца се отправят към площадката на главния вход на сградата на пансиона, други – продължават игрите си.

Едър план върху лицето на Кълвър, след това – камерата се хлъзва по колата, която върви покрай оградата на пансиона. Между дърветата се процеждат последните лъчи на залязващото Слънце.

Площадката пред главния вход на сградата на пансиона.

Близо до входа на сградата е застанала директорката на пансиона, наметната с топъл шал.

Директорката (подканя едно от децата): Влизай!... Иди бързо да вечеряш, миличко!... Бързай!...

Колата на Кълвър навлиза по главната алея на парка, прави ляв завой и спира пред площадката на главния вход на сградата.

Директорката приближава колата на Кълвър.

Директорката: Браво! (Със строг глас.) Много хубаво!

Кълвър: Госпожа, моля да ме извините за късния час!...

Директорката: Оо!... Добре се шегувате!... Сега нямам време за посетители! Винаги след вечеря имаме занимания с децата!... Утре също е ден! И не влизайте с колата по алеите на парка!... Паркирайте на паркинга отвън!

Едно дете се изкачва, подскачайки по стълбите, следвано от директорката. Кълвър наблюдава децата със смесени чувства!

На другия ден. Кабинетът на директорката на пансиона. Вътрешни снимки. Ден.

Притеснен от това, което му предстои, Кълвър внимателно слуша директорката, която в днешния слънчев ден се оказва изключително приятна възрастна дама!

Директорката (довършва започнатия разговор): Сам разбирате, че при такива обстоятелства този метод би бил просто неефективен – погрешен! Аз, както и преди малко Ви казах: служителят в такъв случай ще бъде поставен в положение да не може да изпълнява стриктно функциите си, т.е. да е напълно коректен към фондацията, която му е поверила грижата за тези деца... Това е най-важното! Освен това има още един проблем, за който – не ми се иска да говоря, така изчерпателно!... Но...

Кълвър кима с глава в знак на разбиране.

Директорката: В случаи, а такива се появяват от време на време и то обикновено след изтичане на някоя и друга година, когато у рождената майка се появява непреодолимо желание да види роденото от нея дете, но роденото от нея дете е вече осиновено и живее с други родители, които пред обществото са: неговите родители и то – тяхното дете! Но ако по някакъв начин тя научи къде се намира роденото от нея дете – сам разбирате, че ще се стигне до нежелан трагичен конфликт. Ето защо нашите архиви са засекретени и това е едно от основните изисквания на нашата фондация!... Имате ли други въпроси?

Едър план върху разстроеното лице на Кълвър. Кълвър става и се разхожда из просторния кабинет на директорката... Чул шум от игра на деца, неволно поглежда през прозореца.

Кълвър: Добре, покажете ми, моля Ви, момиченцето, което е родено през април и доведено в пансиона през септември! В това поне, мисля няма нищо незаконно!

Директорката поклаща отрицателно глава.

Кълвър: Искам поне да го видя!... В момента то е тук, между децата и аз съм само на крачки от него!... Разбирате ли състоянието, в което се намирам?

Директорката (усмихва се и отново поклаща отрицателно глава): Не мога да наруша правилата на фондацията и да отворя пред Вас архивите на пансиона! Обясних Ви защо!

Кълвър опира чело в рамката на прозореца. Прозорецът гледа към част от парка на пансиона, където играят деца. Кадър на две деца, които крещат от радост, опитвайки се да си поделят отскачаща топка...

Близък план върху малко красиво момиченце, което седи настрана от другите деца и гледа тъжно към прозореца, зад който се намира Кълвър! Кълвър трепва!

Кълвър: Моля Ви, елате, ако обичате!

Директорката (идва да погледне): Да! Челси!... Челси наистина е родена през април... Странно!... Това е много интересно!... Рождените дни на питомците са добре известни на всички, защото и тук се честват с подобаваща тържественост, както това се прави и навън!

Кълвър: Нали е мила? Тя не ме вижда и може би затова е толкова непринудена. Хей! (Иска да почука на прозореца, за да привлече вниманието на детето.)

Директорката: Да, много мила и изискана! Дори когато бърби безмислици като всяко дете, държи се така, като че казва нещо значимо! Много е приятна!... Вие с какво се занимавате?

Кълвър: Оо? Аз съм човек на изкуството!... Рисувам, правя скулптури, пиша банални статии за музея „Гугенхайм“ и нему подобните... Така си изкарвам прехраната.

Директорката: Продават ли се картините Ви?

Кълвър: Трудно, но нали знаете!... Има хора с вкус и ентузиазъм, но те... почти всички са бедни... Така е кажи-речи навсякъде, дори в Париж! Върнах се наскоро оттам... Бях и в Италия... Милано ме впечатли много! Имам два-три уговорени демонстративни мача... Ще прекарам около половин година в Италия.

Директорката: Мача?

Кълвър: О, да! Аз съм тенисист... Състезател съм! Имам известни успехи – затова ще бъда там...

Директорката: Не Ви питам случайно! (Тръгва към бюрото си.) Ние трябва да сме убедени, че детето ще бъде добре обезпечено в материално отношение. Сам разбирате!...

Кълвър: Разбирам Ви напълно!... Разбирам! И това, че ме попитахте, е

много хубаво! В такъв случай, аз утре ще Ви донеса факс-извлечение от банковата ми сметка в Ню Йорк. Вие ще се шашнете! Това ще Ви накара...

Директорката: Така ли, в какъв смисъл?

Кълвър: Положителен, разбира се!... Извинете ме, казах две думи в повече! Ох, боже, простете ми! Извинете ме, моля!... И така, до утре! Вие разкривате архивите си, аз Ви донасям банковата си сметка и всичко е О.К.

Директорката: Не все още, г-н Гуггенхайм!... Извинете – Кълвър!... Дей Кълвър!

Офис в провинциален хотел. Вечер.

Близък план върху служител в офиса, който гледа усмихнат към Кълвър и му подава продълговат запечатан плик.

Камерата минава изцяло върху Кълвър, който разтваря плика... Всичко е О.К.

Ресторантът в провинциалния хотел.

Кълвър вечеря сам. Близък план на възрастни мъж и жена зад него, в профил... един към друг. Посетителите в ресторанта са малко, поради което, разговорът им се чува отчетливо.

Възрастният мъж: Елизабет и Джордж, за щастие, са още много млади, поради което и изключително умни и смели!... Животът между мъжа и жената е най-интензивен в началния стадий на тяхната първа истинска любов – непомрачена още под влияние на глупави предразсъдъци, наследени от лицемерни завистливи хора... и неосквернена от брак! Ха-ха!

Възрастната жена: О, мисля, че между тях всичко се развива много добре!... Много добре!... Освен това, той ми е приятен – много е забавен! Как мислиш, да го поканим да ни навести на чаша чай някоя събота! Съгласен ли си?

В кабинета на директорката на пансиона – на другия ден.

Кабинетът на директорката е целият в цветя! Директорката и Кълвър гледат през прозореца навън към Челси. Тя е сред другарчетата си.

Кълвър: Смятате ли, че е красива?

Директорката: Красива?... Да, в известно отношение! Забележима е не толкова физическата и красота, колкото личността и! Това се разбира по-скоро по интуиция!... И все пак общото впечатление е, че е красива! Но!... Съжалявам, че трябва да Ви разочаровам, г-н Кълвър!... (Сяда зад бюрото си.)

Кълвър (загледан навън към децата, не я чува): Вие сте влюбена в децата, госпожа Евънс! Обичате ги много!

Директорката: А не е ли всеки?... Искрено съжалявам, че трябва да Ви разочаровам, г-н Кълвър!... Името на майката на Челси не е същото като това, което Вие посочихте!... Мисля, че грешката трябва да бъде поправена!...

Кълвър: Аз пък съм изненадан, че това нещо въобще може да ни занимава сега в момента!... Това ще се уточни по-късно! Няма нищо поестествено от това, при подобни обстоятелства, една млада жена да скрие собственото си име и да използва измислено!... Не е ли възможно?

Директорката: Да, в известен смисъл?... (Разглежда банковия документ.) Сметката Ви в банката е доста солидна!... Е, вече можем да бъдем сигурни, че бъдещето на Челси е осигурено! Добре! Да решим, че детето е предадено в сигурни ръце – в ръцете на неговия баща и бъдещето му е материално осигурено. (Прибира банковия документ в папката.) С това въпросът е приключен. Поздравявам Ви, г-н Кълвър! Желая ви много щастие и на двамата – и че се намерихте!

На другия ден.

Американски план на възрастен мъж – адвокат и Кълвър в кабинета на директорката – малко встрани разменят документи. Това са документите по осиновяването на Челси. Прави впечатление, че директорката и адвокатът се познават – този не е първият им случай на служебни взаимоотношения.

Директорката: Г-н Кълвър, не успях, поради деловия характер на разговора ни, да Ви разкажа всичко за Челси и всичко, с което тя е била близко до мен. Сам разбирате! Тя е... Разделям се с нещо, с което така свикнах и толкова много обичам! Тя е наистина необикновено дете! Чудна е!...

Кълвър: Да, разбира се!... Представете си само, че сте ми доставили голяма радост и щастие, и ще видите, че ще се почувствате по-добре!

Директорката: Благодаря Ви!... Г-н Кълвър, към края на седмицата Челси малко кашляше... Не вярвам да е нещо сериозно, но трябва да се пази да не настива!...

Директорката натиска звънеца. Влиза прислужница.

Директорката: Нека доведат Челси на площадката!

Прислужницата: Да, госпожо! (Излиза.)

Кълвър е застанал до прозореца на кабинета на директорката и гледа към Челси, която е в двора с приятелчетата си.

Прислужницата казва нещо на Челси. Челси кимва с глава.

Американски план на директорката, застанала на площадката пред сградата на пансиона, наметната с неизменния си топъл шал.

Директорката: Ето!... Ето я! (Челси слиза по стъпалата, придружена от една от възпитателките.) Ела, мила моя!... (Челси я прегръща.) Добре си, нали? (Директорката се просълзява.)

Музика звучи в душата на Кълвър – очите му са пълни със сълзи от радост!

Кълвър (разтваря ръце): Малката ми!

Директорката е развълнувана...

Адвокатът тръгва към колата си, паркирана до тази на Кълвър. (Исключение за колите е направено.) Челси се настанява в колата на Кълвър! Директорката маха с ръка за последно сбогом!...

Колата на Кълвър завива по алея в парка на пансиона и се отдалечава. Развълнувана, Челси често се обръща назад – не може да скрие сълзите си!... Колата се отдалечава бързо. Челси се обръща непрекъснато назад! За секунди я виждаме отново...

Камерата се връща върху директорката. Тя се изкачва по стъпалата, придружавайки две деца към входната врата на пансиона. (Виждаме я в гръб.)

Пътуване с Челси за Ню Йорк. Колата на Кълвър. Ден.

Близък план на импалата; после предното и стъкло, гледано отвън. Чистачките са в непрекъснато движение. Вали дъжд.

Близък план на Челси; лицето и е тъжно!

Камерата се придвижва, за да покаже Кълвър. Той кара нервно! След малко, замислен, поглежда към детето. Кадър на двамата. Челси обръща глава – поглежда вдясно навън. Силен дъжд плющи върху предното стъкло на импалата...

Общ план върху попътен малък град.

Различни общи планове на града в дъжда. Близък план на ръката на Кълвър. След като е намалил скоростта, леко слага ръка върху главата на Челси в опит да я погали... Лицето на Челси изведнъж става студено и чуждо. Близък план върху Челси в профил. Тя обръща глава надясно... След малко поглежда към Кълвър, който замислен гледа напред – следи пътя...

Кълвър (мисли на глас): Ако поддържам средно тази скорост, ще пристигнем в Ню Йорк към шест... шест и половина... (След малко.) Пеги, разбира се, вече ни чака! Тя ще ни дочака, когато и да пристигнем!... Дотогава, какво трябва да направя – аз?... От първото барче ще се обадя по телефона на Пеги да и кажа къде се намираме по пътя!... (Към Челси.) Хладно ли ти е? Да пусна отоплението? (Челси мълчи.)

Голям универсален магазин край шосето.

От входа на магазина излиза Кълвър – носи най-разнообразни по големина и цвят пакети. Върху тях с брада придържа чудесно червено яке.

Кълвър (оставя покупките в колата): Облечи това!... Ето ти и един топъл бежов пуловер!... Разгледай... и което не те интересува, хвърли отзад на седалката... Продължаваме!

Ню Йорк. Вечер.

Различни общи планове на града в далечина. Колата „потъва“ в грохота на моста „Джордж Вашингтон“. Поглед върху река Хъдзън.

Жилищна сграда. Вечер.

Вратата на асансьора се отваря. От асансьора на етажната площадка излизат Челси и Кълвър. Кълвър минава пред Челси, за да отключи.

На преден план, камерата ни показва Челси – свела поглед надолу.

С гръб към нас, Кълвър отваря вратата на апартамента, отстъпва крачка назад, за да пропусне Челси през вратата и се усмихва. Челси е леко притеснена.

Апартаментът на Кълвър.

Кълвър: Ето ни вкъщи!... Уморена ли си?

Челси поклаща глава – не е уморена. Кълвър и помага да съблече якето. Поставя якето тържествено на закачалката... То вече има своето място тук! Стои красиво.

Отворил банята, Кълвър подава към Челси кутия, обвързана с панделка. Кълвър: Вътре са, мисля, всички необходими тоалетни принадлежности... Ще се радвам да ми кажеш дали ти харесват, особено гребените!... Ако ти потрябвам за нещо, повикай ме!...

Холът в апартамента на Кълвър.

В просторния хол на дивана седи икономката на Кълвър и гледа телевизия. Кълвър влиза в хола и включва осветлението...

Г-жа Пеги Дюмас: Къде е?... Не пали!... Колко е часа?

Кълвър не отговаря! С леко движение камерата го проследява до отворената врата на банята. Опрял рамо в рамката на вратата, той наблюдава Челси, която реши косата си пред кристалното огледало.

Гледна точка на камерата от дъното на коридора. Кълвър върви и включва последователно осветлението в целия апартамент!

Г-жа Пеги Дюмас: Ти с близначки ли ходиш сега?

Кълвър: Шшт!... (Върнал се в хола, поставя пръст на устните си.) Кой ти каза?

Г-жа Пеги Дюмас: Списание „Лук“! Ето го там!

Кълвър взима списанието, сяда на фотьойла и прелиства...

Кълвър: На коя страница?...

Г-жа Пеги Дюмас: Двадесет и девета.

Кълвър (намира страницата): Вярно!... Идиоти!...

Кадър върху цветна снимка в списанието. Под снимката: „Кълвър в открита кола с две хубави руси момичета.“

Кълвър: Не си прочела всичко!... Слушай!...

Г-жа Пеги Дюмас (плесва с ръце): А! Ахх!... Ах, най-после! Дей, ти си чудесен!... Колко е хубава?

Обляна в светлина, Челси влиза в салона. Кълвър бързо скрива списанието!

Г-жа Пеги Дюмас: Сладката ми! Чудната ми!... (Става.) Милата ми!... Дей, ти си чудесен!... Дей, момчето ми!... Ти си чудесен! (Прегръща Челси.) Боже, милото ми съкровище!... (Понася Челси из тържесвено осветения апартамент.)

В жилището на Кълвър. Ден.

Жилището на Кълвър е в ремонт... Мебелите са покрити. Безпорядъкът е общо взето поносим. Кълвър и Толифър оглеждат работата на майсторите.

Кълвър: Това там е стаята на Челси. Ела да я видиш!

Голям широк прозорец заема една от стените на стаята, през който се виждат небостъргачи на Ню Йорк – южно от петдесет и осма улица. На стената отдясно на прозореца – диорама, изобразяваща гора с горски животни в идеализиран вид. Всичко е издържано в „ултраплюшен“ стил!

Толифър: Тази постановка е за нов сюжет; за нов начин на живот, Дей!...

Кълвър: Хубав мотив! Лесно се запомня!... Искам Малката да има много радост в своя живот, Толифър! Искам нейната съдба да бъде много различна от моята!... Не го казвам просто ей така!...

На разходка в Централ Парк. Ню Йорк.

Американски план на г-жа Пеги Дюмас – икономката на Кълвър. Тя е в края на алея в Парка и разговаря със своя позната. На втори план се откроява скулптурната група „Алиса в страната на чудесата!“. В нея е загледана Челси, силно впечатлена от джуджето с цилиндър от лявата страна на Алиса, чиято фигура доминира над огромната гъба в целия ансамбъл.

Г-жа Пеги Дюмас се разделя със своята позната и с Челси тръгват бавно по алея в Парка.

Челси (към г-жа Пеги Дюмас): Ти каза: „критерий“! Какво значи критерий?

Г-жа Пеги Дюмас: Как ти звучи думата „критерий“?... Като чуеш думата, какво си представяш? (Известно време двете вървят и мълчат.)

Челси: Мм, най-различни неща! Не я знам тази дума каква е? Не знам дали е... хубава и дали е... лоша! И въобще не знам, какво е... да се „възмутеш“!

Г-жа Пеги Дюмас: Защо?

Челси: Ми, защото... не я знам. Просто... мислех, че ти я знаеш, защото можеш да разсъждаваш повече и... изобщо!...

Държейки се за ръце, в момента двете минават покрай един файтон с впрегнати в него два червени коня. Файтонът потегля бавно. Челси гледа след конете и файтона...

Г-жа Пеги Дюмас (проследява погледа на Челси): Сега мислиш за тях, нали?... Значи – разсъждаваш!

Челси: Ее, много по-малко от другите... ее, не знам! Ти ще ми... Хайде, кажи ми!

Г-жа Пеги Дюмас (замислена): Какво да ти кажа?

Челси: Ми, дали е хубаво и... дали е лошо, което казваш, че ще бъдеш „възмутена“... на лелката, която си отиде.

Г-жа Пеги Дюмас: Как ти звучи на теб тази дума?

Челси: Е, как!... А бе... а бе, обясни ми, обясни ми!... Не мога така нищо даа, такова. А бе, обясни ми!... И така, ще... разбере!

Г-жа Пеги Дюмас: Когато ти кажеш: „Виж какво, г-жа Пеги, аз съм възмутена от теб!“ Това като какво ти звучи?

Челси (гледа към нея): Нещо лошо ли е?... Ее, а бе... обясни ми... просто тези... такова... Обясни ми!

Г-жа Пеги Дюмас: Да възмутиш някого, значи да правиш неща, за които знаеш, че не е хубаво да се правят, и тогава той се ядосва, защото е възмутен!

Челси: Кхх!... (Засмива се.)

Г-жа Пеги Дюмас: Знаеш ли какво е „да се ядосаш“?

Челси: Какво? (Поглежда хитро.)

Зала за прожекция на филми. Полумрак.

На екрана вървят кадри от мачове на Франк Кена... В залата има доста хора. Кълвър е с разтворена риза. В ръка държи метална кутия с кока кола.

Г-н Чадуик (зад Кълвър): Дей, ти трябваше да монтираш филма!

Кълвър (към г-н Чадуик, без да се обръща): А ти разбираш ли колко е

важно това?

Глас, някъде отзад: Застраховай си черния дроб, Дей!... На твоето място ще го направя, преди още да е ударил гонга...

Фрешкиллс Парк. Сутрин.

Толифър и Кълвър правят сутрешния си крос в Парка. (Виждаме ги отдалече.) На моменти се губят – криволичат между дърветата! Камерата ги следва.

Рибар в близък план; рибарят се настанява под мост в Парка...

Открита поляна. Толифър и Кълвър упражняват „игра с крака“; играят „шедоу бокс“ – пускат във въздуха различни удари: крошета, ъперкьти, прави... Интересни са за гледане!...

Седейки под моста с въдица в ръка, рибарят ги наблюдава.

Леко уморени, Кълвър и Толифър приближават моста. Облягат ръце върху перилата на моста. Наблюдават лениво рибаря долу. По едно време, Толифър плюва надолу във водата. Плюнката прави кръг; водата я понася.

Рибарят (към двамата): Днеска рибата кълве, а съм свършил стръвта!... Гледам Ви, че цяла сутрин – „ловите мухи“ по поляната! Колко мухи хванахте? (Повтаря движенията им.) „Хом“! „Хом“!

Толифър и Кълвър се споглеждат и избухват в неудържим смях!...

Жилището на Кълвър. Късен следобед.

Сама в хола, в един от фотьойлите седи Челси. Замислена, тя привършва закуската си и гледа в телевизора, където върви някакво детско предаване. Момиченцето гледа пред себе си – тъжно и мрачно.

Външната врата на апартамента се отваря. Влиза Кълвър.

Челси чува шума в предверието на апартамента, но не реагира и продължава да гледа в телевизора. Кълвър има уморен вид; пуска сака си на пода. Видял Челси, Кълвър влиза в хола... Челси се прави, че не го забелязва!

Кухнята.

Г-жа Пеги Дюмас се занимава с домакинската си работа. Забелязала влезлия в кухнята Кълвър, се усмихва.

Кълвър: Моля те, пригответи ми голяма чаша кафе с мляко! Чувствам се ужасно! Съсипан съм от умора!

Г-жа Пеги Дюмас: Пригответи ми банята.

Кълвър: Мисля, че трябва да бъдем много внимателни – повече, отколкото в началото!... Челси ми се видя тъжна!... Как прекарахте деня

днес?

Г-жа Пеги Дюмас: Чудесно! Защо?... Тя е едно изключително дете! Задава ми такива въпроси, че просто ме обърква!... Много е мила!...

Кълвър (замислен): Как мислиш – улавям я, че понякога ме разглежда скришом... и с недоверие!... Е, когато си мисли, че не я виждам!...

Г-жа Пеги Дюмас: Дей, момчето ми! Голямият град я плаши! Спомням си, когато дойдох за първи път в Ню Йорк... Боже Господи! Не бях и сънувала, че на света съществува такава нещца!

Тераса на ресторант. Ден. Частичен план върху терасата. Кадър върху Бруклин Бридж в далечината. Корабче на „Съркъл Лайн“ с пасажери на борда минава по Иист Ривър.

Челси и Кълвър седят на една маса заедно с г-н Чадуик.

Кълвър (към Челси): Харесва ли ти тук?

Челси: О... да! Да!... Да!

Кълвър: Искаш ли да разкажем на чичко Чадуик нещо от нашето пътуване?

Челси: Какво?

Кълвър: Не искаш ли да разкажем нещичко от нашето пътуване?...

Челси: Някога!... Когато?... Не знам!... Някой път?...

Кадър на г-н Чадуик с лице към камерата. Той се усмихва на Челси, присвил закачливо очи.

Върху масата се виждат чинии с различни ордьоври и фруктиера с плодове. Кълвър сочи на г-н Чадуик прасковите в средата на масата, Челси го наблюдава...

Кълвър (към Челси): Вземи си праскови!

Челси: Не! Не обичам праскови! От мъхът отгоре, те ме... настръхват!

Кълвър (към г-н Чадуик): И ти ли не понасяш праскови?

Г-н Чадуик: Защо?... Обичам праскови!...

Кълвър: А, добре! Благодаря!

Г-н Чадуик: Мислил съм си често да те попитам – за какво мислиш по време на мач, Дей, защото по време на мач – досега, не съм могъл да предвидя, как ще постъпиш в следващия миг!...

Кълвър: Да говорим друг път за това!... Сега мисля, че не е момента!

Г-н Чадуик: Целият съм с теб, Дей!... Ти отиде доста далече, момчето ми. Вчера ми позвъня в офиса самият Талбот!

Кълвър: Сериозно-о?

Г-н Чадуик: Те проявяват съвсем определен интерес към теб! Ще кажа на нашия юрисконсулт, че трябва да поддържа постоянна връзка с теб!... Какво мислиш... ти, аз и г-н Мърсън да закусим другата седмица, някой ден

тук – и да уточним подробностите?... Ще искаме мача да бъде в дванайсет рунда в Лас Вегас или Медисън...

Кълвър: И шест ми стигат, но най-малко след шест месеца... Това са условията ми! (Към Челси.) Какво става?... Миналата неделя ти яде праскови! Защо не си изпиеш поне оранжадата?... Прасковите са хубави...

Челси: Никога преди не съм яла праскови!... Не искам!

Г-н Чадуик: Но хапни нещо!... Не можеш да стоиш така, без да ядеш нищо, мило дете!

Челси: Какво?

Кълвър: Изпий си оранжадата!

Челси: Не съм жадна! Извинявай, но не съм жадна!

Г-н Чадуик: Истински Дей Кълвър!... Боже, без да знам, че е твоя дъщеря, Дей, кълна се, че ще я разпозная между сто деца! (Към Челси.) А мен пита ли ме някой, миличко, как се справям с твоя своенравен татко?... Но аз – затова го и обичам, защото не е лесен!...

Жилището на Кълвър. Вечер.

Общ план върху стаята на Челси. На фон от изобилие на играчки и плюш, Челси си играе с нейни приятелчета – момиченца и момченца, горе-долу на нейната възраст. Родителите на децата са оттатък в хола.

Разговорът, който се води в хола, е общ. Доста е шумно! Това са приятели на Дей, дошли със съпругите и децата си.

Слейтън: Дей, намери веднага момчето, което... според мен ще го замести! Казва се Франк Меърис!... Един млад Дей Кълвър, но с него е много по-лесно да имаш работа! (Смее се.)

В детската стая...

Лорна: За мен... дано нашите не ме чуват!... Примерно като вчера, вуйна ми подари една топка. (Към Ейлийн.) Ти да не вземеш да ме изключариш, защото трябва да... да видя, дали те ще ми разрешат да играя с нея. Ако ми разрешат, ще ти... ще ти кажа по телефона...

Крис си играе с играчките на Челси; подрежда ги по големина, но му взимат от играчките и той се сърди.

Челси: Какво означава: „да изключариш“? Нали става дума за подарък!

Лорна: Означава точно това – да изключариш! Например, някакви две си говорят, а друга „наостря уши“, нали – слуша какво си говорят и после го изключарва на някоя друга... Е, това е клюка.

Сара: По-приятно е да подаряваш, защото тогава постоянно ти благодарят!... Или пък, ей такаа; така показваш колко си добър приятел на този, на когото подаряваш!

Крис: А според мен, е по-хубаво да получаваш подаръци, отколкото да правиш подаръци, защото когато правиш подаръци, ти трябва да платиш, нали, това което ще подариш!... Трябва да си намериш опаковка... Трябва да го, нали, да го опаковаш в нея, да го завържеш после и... и, да направиш опаковката колкото се може по-красива.

Сара: Ами, според мен е по-добре да правиш подаръци, защото като правиш подаръци, оня на когото ще подариш и той ще ти подари подарък – може би по-хубав!

Крис: А как се избира тогава един подарък, за да се подари?

Лорна: Мми, по вкус. По свой вкус. Или пък... Ако знаеш какво харесва този... този човек, на когото ще подаряваш, купуваш това, което той харесва. Мисля, чее в повечето случаи, е по вкус!

Стаята на Челси. Ден.

Стаята на Челси е отрупана с разноцветни пакети и кутии. Г-жа Пеги Дюмас е решила, че някои неща в интериора на стаята трябва да се променят. Двете с Челси разопаковат – навсякъде е разхвърляно!

Г-жа Пеги Дюмас: И всичко това ще стане само за една нощ!... С подреждането на стаята ти ще се занимаят, късно тази нощ, дванайсет малки горски човечета... Миналата нощ, техният сенат се събра и реши – ти да бъдеш тяхната Снежанка!... Моля те, подсети ме тази вечер да им оставя по едно малко сапунче и по една малка хавлиена кърпа!...

Челси: Защо?...

Г-жа Пеги Дюмас: След като привършат работата си, те трябва да се измият!... А сутринта, аз много, много рано ще стана и ще им приготвя кафе с мляко. Те пият кафето в чашки от жълъди. Да!... Носят ги в малки торбички...

Челси (очарована): Къде?...

Г-жа Пеги Дюмас: Ей тук! (Показва.) И ги придържат с лакът, докато тичат по поляните да събират горски ягоди.

Челси плесва с ръце от изумление!...

Фрешкиллс Парк. Ден.

Общ план върху няколко мощно израстнали дъба. Привели поглед надолу, Челси и Кълвър вървят бавно и се вглеждат в нападалата шума за жълъдни чашки. Кълвър отрива с крак една, но я отминава – надява се да я намери Челси!

Челси: Ето, открих!... (Навежда се, но на съвсем друго място.)

В това време, набрал се на ръце, Кълвър с лекота се катери по един дъб. По клоните на дъба открива останали съвсем здрави и чисти жълъдни

чашки. Пуска жълдните чашки долу, като се прицелва да паднат близо до Челси. Двата са набрали жълдни чашки, колкото са намерили! Челси избира една чашка, на която се е задържала малко по-дълга дръжчица, дава знак на Кълвър да се наведе и я поставя между зъбите му. Кълвър се прави на важен – той е с „лула“ в уста!

Алея към изход от Фрешкиллс Парк.

Познатата на Дей възрастна жена е на почти същото място, но стои до пейката и кресливо се кара на момченцето, което е с нея и сега. Замахва с ръка и силно го удря по бузата. Замахва втори път и пак го удря... Момченцето се разплаква!... Пак вдига ръка... Дей дръпва детето, отскача с ескиваж заедно с него встрани, после назад и пак встрани – гмурва се под ръката на жената и се изправя... Тя опитва да удари и него, но вижда жълдната чашка в устата му и ръката и остава във въздуха!... Дей вдига детето високо и по-високо над главата си... Нейният гняв се пречупва и тя като че ли се успокоява!... Дей и подава детето, тя прегръща детето и бързо се отдалечава с олюляващи се крачки...

Кълвър и Челси са вече извън Парка; на тротоара. Челси върви близо до Кълвър – мисли си нещо!

Челси: Ти си добър!

Кълвър: Защо?

Челси: И смел!

Кълвър: Защо?

Двата продължават надолу по улицата. Челси доближава Кълвър и го хваща за ръка.

Жилището на Кълвър. Вечер.

Цялото „богатство“, събрано от дъбови дървета във Фрешкиллс Парк, е разпиляно върху огледална масичка. Огледалната повърхност на масичката е увеличила двойно броя на жълдните чашки.

Челси: Лельо Пеги, мога ли да те помоля да си сварим кафе?...

Г-жа Пеги Дюмас: Разбира се, миличко, но децата не пият кафе!

Челси: Много малко кафе... в чаша; в чаша за възрастни!

Г-жа Пеги Дюмас: Добре, миличко, но то няма ли да бъде силно за теб?... Добре, но ще прибавя и мляко...

Челси: Не!

Г-жа Пеги Дюмас: Искаш чисто кафе, така ли?

Челси: Да, моля те, да си сварим кафе! Много те моля!... Аз ще ти помогна... Отивам да наляя водата. Знам как се прави кафе! Искам турско

кафе.

В кадъра; в едър план – огледало.

Челси приближава огледалото. Разглежда лицето си. Придава му сурово и напрегнато изражение. Изляла внимателно кафето, държи чашата си в ръка. С утайката на дъното на чашата надебелява веждите си...

Кълвър оставя списанието, което разглежда, настрана. Виждаме го в дъното на коридора. Камерата го следва. С тихи стъпки стига до отворената врата на банята. Не влиза. Обляга се на рамката на вратата.

Кълвър: Какво правиш тук толкова време?...

Челси (не се обръща): Надебелявам си веждите. Трябваше да ги намокра преди това, нали?

Кълвър: Защо?

Челси: Притесняваш ме! Почакай малко, моля те!

Кълвър се връща в хола и сядна на местото си. Включва телевизора... След малко в хола влиза Челси – нарисувала си е и мустаци! Г-жа Пеги Дюмас и Кълвър я гледат учудени, но мълчат.

Челси приближава снимка на стената; снимка на Дей в боксова стойка.

Челси (с надебелен глас): Хеей... ти, приятелю! Аз съм – Дей Кълвър! Ти – кой си? (Свива ръка и показва „бицепс“.)

Кълвър „ахва“ и се поваля на дивана! Смях... до сълзи!... Прегръща Челси и я целува по бузата – кафето се размазва по лицата им!... Смят се и се прегръщат!... Смят се и пак се прегръщат!

Кухнята в жилището на Кълвър.

Кълвър: Това е моя дъщеря, Пеги! Вече няма никакво съмнение! Видя ли моите движения? Видя ли моя поглед? Видя ли моите очи?... Всичко!

Кълвър и Пеги танцуват самба!

Кълвър: Всяка сутрин ще танцуваме самба с тебе – така по-бързо ще навлизам във форма преди всеки мач!

Г-жа Пеги Дюмас: Оу!

Боксова зала. Боксов ринг.

Спаринг-партньорите на Дей падат като круши! Ударите му са топовни! Лицето му грее!...

Калъмбъс Съркъл. Сентръл Парк. Ден.

Общ план върху монумента в дясната страна на входа на Сентръл Парк, заснет на фона на дървета в Парка. Отвън, малко по-надолу, два файтона с впрегнати в тях червени коне чакат пасажери за разходка из Парка.

Общ план на Кълвър и Челси заедно с приземната част на монумента. Близък план върху скулптурата в приземната част – по съпалата, както винаги, има насядали хора...

Американски план върху Сам Тревър, който в момента излиза от Сентръл Парк. Облечен е в светъл костюм и е със светложълти обувки.... Малко е понапълнял. Бяла панамена шапка хвърля сянка върху лицето му. Високо подмишницата си е притиснал голям жълт плик.

Сам Тревър (изненадан): Дей!...

Кълвър: О, Сам!...

Сам Тревър: Кажи какво мислиш?... Не избързах ли малко с отпечатването на статията? Чете ли я?... Последния път мисля, че ти ми се поразсърди малко!

Кълвър: Едва ли!... Но ако и ти не се чувстваш засегнат, всичко е О.К.

Сам е успял вече да забележи Челси. Тя нетърпеливо чака да свърши разговора им и гледа към файтоните, спрели отстрани на Сентръл Парк. Изглежда с Кълвър им предстои разходка с файтон из Парка. Протегнала ръка, тя я пхва в лапата на Дей.

Кълвър (забелязал погледа на Сам): Да, Сам!... Това е моята дъщеря Челси!

Сам инстинктивно сваля шапка, гледа дълго и изпитателно Челси; пристъпва сковано към Кълвър и го прегръща!

Пътуване до Пойнт Пезънт Бийч. Общ план на магистрала. Ден.

Небето е тъмносиво; времето е мрачно. Камерата е в импалата и показва пътя през предното стъкло. Пред импалата лека кола дава ляв мигач и изпреварва.

Кадър на Кълвър и Челси в импалата. На преден план; с гръб към нас, Челси.

Челси: Не съм ти казвала до сега... Ми, аз си имам едно такова малко рубинче, което си го бях скрила под земята... Ми, заравях си го там в парка на нашия пансион.

Кълвър: Е, защо?

Челси: Ми, да не знае никой за него. И нали, като изляза навън; в двора на пансиона, си го отравях, ако наоколо няма никой и си го взимах. Но като виидя, че някой ме гледа, тогава си го взимах и си го заравях на друго място.

Кълвър: Оо, значи то е опазено. А какво му е ценното на това рубинче?

Челси: Еми, то винаги... Като правя нещо, то „свети“! Да! Пък иначе – не свети!

Кълвър: Кога свети?

Челси: Когато правя нещо добро! Вчера, г-жа Пеги Дюмас каза да не режа хляба; аз го нарязвах и си порязах пръста. Ето! (Показва превързаното си пръстче.) Рубинчето тогава – хич не светеше... и само нещо там видях – отвътре, което нещо само беше такова кръгличко... и нещо там си отбелязваше, че не слушам нещо... Не знам!

Кълвър (дава мигач и задминава): Значи... мога, ако ми покажеш това рубинче, по него да разбере колко пъти не си слушала г-жа Пеги Дюмас и за какво!...

Челси: Можеш, защото това рубинче... Аз ще ти го покажа... В него, това кръгче ти се струва малко, но като погледнеш в него, това кръгче е много, много голямо... Сложила съм си го там, на едно тайно място – близко до възглавницата. Паази го едно слонче. То е пазач!

Полуобщ план и странично придвижване на камерата, за да проследи импалата в движението и по магистралата.

Придвижване на камерата напред. Камерата е в колата.

Кълвър: Аз пък си намерих едно; едно водно конче, което всеки ден ме облича. Да!

Челси: Какво си си намерил?

Кълвър: То всъщност е пеперуда! На океана – там, където отиваме, и тя всеки ден, винаги, като стана, тя... С нея винаги чувам океана и тя винаги ме облича!

Челси: Как те облича?

Кълвър: Аа!... (Смее се, отметнал глава назад.)

Челси: Как?...

Кълвър: Е, както обикновено!

Челси: Е как?...

Близък план на Кълвър. Той продължава да се смее... Виждаме го през предното стъкло. Той шофира, обръщайки често глава към Челси, която е извън кадър.

Кълвър: Е, както си става – нормално, защото... не знам!... А е вълшебно това златно водно конче с дълги златни коси, които ухаят на океан!

Челси: Аа! И какви вълшебства може да прави?

Кълвър: Разни!... Облича ме!... Разни работи... Ама, то е далече сега... Отлетя нанякъде!... Нали то е и пеперуда, а пеперудите имат кратък живот!... Но аз си намерих едно скъпоценно камъче, което свети и е много мило и говори!

Челси: Какво говори?

Кълвър: Ами, разни работи!... Аз много обичам да си говоря с него! Казва ми, че... че е имало рожден ден, че е било на паркинга захвърлено, че Джилър от нашата зала ми го е откраднал, като е бил у нас, и го е

захвърлил там... и така!... И че го намерил един мой много добър приятел, който се казва Толифър, и че ми го е дал, защото знаел, че то е мое... То винаги ми казва какво е правило и така!... Ама, то ми каза, че то всъщност било „човек“!...

Някакъв шофьор отзад е предприел изпреварване в това време, но Кълвър решава да не го пусне – притиска го отляво, така че да изостане.

Челси: Така ли? Какъв човек е то?

Кълвър: Ами, било момиче!

Челси: Момиче?

Кълвър: Да! Момиченце!... Едно малко момиченце, което са го... Защото го е направил един вълшебник такова!... Аз затова го обичам, а сигурно и то ме обича!... Ние вече не можем един без друг!... Не можем!

Общ план на отбивка по пътя за сервизна база с бензиностанция.

Близък план върху Кълвър, който намалява скоростта на импалата и спира пред бензиностанцията.

Челси: Ще ми го покажеш ли някой път това момиченце?

Кълвър: Да, то е тук в момента... То е до мен!...

Челси: До теб?...

Кълвър: Да, сладка моя!... До мен! (Обръща се към Челси.) До мен тук на седалката... (Навежда се встрани и прегръща детето.) Казва се... Челси!

Челси: Ахх!... (Плесва с ръце.)

Пойнт Пезънт Бийч. Ден.

Кадър върху импалата, шофирана от Кълвър. Кълвър гледа наляво към океана. Полуобщ план и странично придвижване на камерата, за да проследи посоката на движение на колата на Кълвър, която завива по посока на плажа. Сезонът е отминал – брегът е пуст и тъжен.

Камерата панорамира отблизо импалата. Тя се движи по равния пясъчлив бряг на океана. Нов план на импалата. Кълвър кара бавно; Челси е до него. Колата поднася – криволичи по пясъка. Крясъци на чайки и радостен неудържим смях на Челси!

Камерата следва отстрани пътя на рибарски кораб, плаващ покрай брега. Шум от корабен мотор...

Наблюдателната кула на Спасителната служба е самотна! На пилоната няма флаг!...

Морският клуб. Вътрешни снимки. Вечер.

Покривките върху масите са същите – на едри райета в червено и бяло. На преден план около масите са насядали предимно местни хора – малко на брой, поради сезона.

Сияеща, барманката посреща Кълвър като свой!

Барманката: Колко жалко, нали?... Много малко хора, но се надявам още тази вечер, малко по-късно, атмосферата да се възстанови – на банкетата за състезателите...

Кълвър се обръща бавно назад и гледа към масата на Барбара... У н е с е н в спомени, музикалният мотив от песента на Барбара се засилва в подсъзнанието му...

Барманката: Не!... Нашата Барбара не е идвала тук от лятото, през което бяхте заедно тук, г-н Кълвър!... Тъгуваме за нея!... Да бе се обаждала поне от време на време!...

Челси проявява едва забележима ревност! Усетил това, Кълвър, не я забравя и слага ръка върху рамото и. Барманката се вглежда в Челси – струва и се, че тук „има нещо“!

Келнер поднася на Кълвър табличка, върху която е сложена бележка. Кълвър взема бележката, чете я и я слага в джоба си.

Кълвър (приведен към Челси): Само за момент, миличко!...

Един от посетителите на клуба спира Кълвър; притеснен, моли Кълвър да му се подпише върху многогълна подложка за бира от картон – подава флумастер. След него друг един подава списание със снимка на Кълвър на ринга...

Група посетители скандират: Кълвър! Дей Кълвър!... Дей Кълвър!... Дей Кълвър!...

Шефът на клуба моли Кълвър да се подпише върху стенния календар на морския клуб – Кълвър се подписва. Наобикалят го и други посетители на клуба!... Кълвър се оглежда наоколо – търси някого! Челси се чувства пренебрегната!

Все в общ план, камерата проследява Кълвър, който минава между масите и спира пред оркестъра. Тук са диригентът и други негови приятели. Приклекнал, Кълвър се подписва върху барабана – прави го с особено удоволствие! Дълго време се задържа при тях! Изправя се видимо щастлив и казва нещо... (Виждаме го отдалече.)

Диригентът кимва с глава и дава знак на оркестрантите. Барабанистът отсича първия такт от „песента на Барбара“!... Песента е добре позната тук и я пеят с думи... Думите очевидно пак са на френски и Кълвър не разбира нищо. Някои стават и започват да танцуват.

Появяването на Кълвър в клуба е създадо много настроение, а самият той е във възторг!

Прегърнал Челси, Кълвър танцува заедно с другите под звуците и с ритъма на песента!... Челси не е на себе си от радост!

В и д е н и е на Кълвър: „Масата на Барбара. Барбара сияе сред колегите си от Спасителната служба...“

Толифър в това време си пробива път сред посетителите на клуба. Видимо е изненадан!... Толифър се подписва по разни диплянки на клуба – весел е и от време на време поглежда към Кълвър.

В и д е н и е на Толифър: „Мач на Толифър! Толифър – победител! Кълвър се радва като дете! Прегръща го! Подарява му часовника си!

Кълвър: Ще имам достатъчно пари! Знам!

Толифър: Е да, ти „все много знаеш“! (Подгонват се.)

Смях! Боксовата зала е пълна!

Викове: Толифър, Толифър!

Двамата се качват на ринга.

Кълвър: Как видя разкритието?... Бъди благословен! Бог да поживи ръката ти! Впрочем, мисля, че вече го е направил! Удар от 15 см! Нещо?... Да, пинг-топ!... Бегай оттука!“ (Край на в и д е н и е т о на Толифър.)

Обратно с Челси от брега на океана.

Пътувайки по магистралата, Кълвър и Челси виждат Толифър да ги задминава край едно градче. Толифър им маха с ръка, задминавайки ги, и бързо продължава напред. По-късно го виждат да прави десен завой.

Ню Йорк. Вечер. Жилището на Кълвър.

Усмехнат, Дей влиза в предверието на жилището си. Сваля сака си и го пуска долу на пода. Лицето му е небръснато; има уморен вид.

Г-жа Пеги Дюмас: Обажда се г-н Сам Тревър. Търси те няколко пъти...

Кълвър: Пригответи ми, моля те, една голяма чаша с мляко – просто съм съсипан от умора!... Как е Челси?

Г-жа Пеги Дюмас: Разглежда в хола твои снимки.

Челси (чула гласа на Дей, вика от хола): „ Хе-ей!... Дей Кълвър!... Аз току-що се канех да си приготвя лимонада. Пресъхна ми гърлото от това, което виждам по снимките и разните списания за теб! Ти искаш ли?“

Кълвър се усмихва към икономката и излиза от кадър.

За секунда го виждаме в гръб; поглежда в хола.

В хола...

Челси е облечена в чудесна пъстра рокличка с бяла яка, която и стои чудесно. По дивана са разхвърляни снимките, които е разглеждала до този момент. Виждаме я да стъпва по килима някак особено! След миг Кълвър разбира, че го имитира – наподобява неговата боксърска походка, накланяйки леко раменете си при всяка своя пружинираща стъпка!...

Телефонът в това време звъни...

Кълвър се отправя към телефона, сяда и вдига слушалката. На вратата

на хола, Челси се обръща и застава в стойка, предизвикваща целия свят – завърта леко рамо!... Като я вижда, Кълвър избухва в неудържим смях!... Захвърря слушалката, прави крачка и грабва Челси; притиска я до гърдите си и я понася из хола...

Осветлението в хола е намалено. Кълвър поставя касета във видеото, сядва във фотьойл и изпълва крака. Челси се настанява до него върху една от страничните облегалки.

Челси (към икономката): Г-жа Пеги, кажи, моля те, оттам виждаш ли добре?

Общ план върху екрана. В близък план – музикант с блеснала на Слънцето туба-бас от Републиканската военна музика на Сеул. Приближила се, камера показва в общ план целия оркестър. Серия от кратки планове върху публиката. Върху пилони се развяват олимпийските знамена.

Полуобщ план на полицаи с бели каски. Те са обградили местото за награждаване на победителите от Олимпиадата.

Мъж от техническия персонал на олимпийските игри дава инструкции на свой помощник. Отваря се коридор към олимпийската стълбичка. Мерва се за момент лицето на Дей! Той е в тъмен спортен костюм на отбора на Съединените американски щати.

Челси: Ето!... Това си ти, нали?

Кълвър кима с глава.

Американски план на Кълвър. Дей Кълвър в цял ръст на най-високото стъпало на олимпийската стълбичка. Общ план върху публиката. Дей вдига двете си ръце. Публиката бурно го аплодира. Вторият и третият заемат местата си от двете му страни. Средната от три корейски девойки носи блестящ поднос, върху който са олимпийските медали. Официално лице в тъмен костюм се ръкува с Кълвър; взима олимпийския златен медал от блестящия поднос. Дей се привежда напред. Лентата със златния медал е на врата му. Официалното лице поздравява Дей, стискайки ръката му...

Националният флаг на Съединените американски щати бавно се издига на средния пилон; вятърът леко го развява. Републиканската военна музика на Сеул изпълнява националния химн на Съединените американски щати. Всички са прави. Близък план върху лицето на Кълвър. Той е развълнуван. Олимпийският медал блести на гърдите му. В дясната си ръка държи огромен букет от цветя.

Челси (сложила глава върху рамото на Дей): Ти си бил... страхотен бе!... Защо моето рубинче нищо не ми е казвало за теб досега?...

Дей става, отваря едно от чекмеджетата на скрина в хола и изважда оттам медали, купи, ленти... Отделя олимпийския медал от Сеул и поставя

Челси изправена на фотьойл. Оправя лентата на олимпийския медал и с него декорира Челси! Подава ръка към нея – за официално поздравление!...

Челси (гледа медала): Ахх! (Обгръща с ръце врата на Дей и застива така – безкрайно щастлива.)

През това време на екрана зад тях продължават да върви касетата от Олимпиадата в Сеул: кратки бързо сменящи се кадри с тежка размяна на удари – силно десно кроше на Дей и нокаут, десен ъперкът на Дей и нокаут, серия от удари отсреща, десна контра на Дей и нокаут – поредният нокаут! Дей с вдигнати над главата ръце танцува по ринга!... Публиката реве!... Дей в своя ъгъл на ринга!... Дей, носен на ръце от свои почитатели, които едва си пробиват път през публиката в залата!

Ню Йорк. Жилището на Сам Тревър. Ден.

В кадъра; в едър план – Кълвър. Дей седи в кресло с протегнати напред крака, отворил някаква дебела книга; прелиства страниците и, и слуша, щастлив, чуруликащото гласче на Челси. С чичо си Сам в момента майсторят нещо с разноцветни кубчета на дивана. Сам пита нещо Челси!

Челси: Ми и си рисувам една полянка с цветя и едно дърво. И на дървото и вратичка!... И едно зайче, и една катеричка... И те си подаряват орехче и морковче. Ето това...

Сам Тревър (премества едно от кубчетата): А те какви са на цвят?

Челси: Ами, например – лилави!

Сам Тревър: Не бива да слагаш така това кубче! (Изважда кубчето и го поставя на друго място.) А катеричката, как каза, че ще изглежда?

Челси: Кафява и да държи орехче!

Сам Тревър (подава едно кубче на Челси): Хайде да видим, къде ще трябва да се постави сега това кубче!

Челси (мисли известно време и поставя кубчето): И зайчето да държи морковче! Морковчето да бъде в оранжев цвят!

Сам Тревър: Такаа! Значи катеричката подарява на зайчето орехче, а зайчето подарява на катеричката...

Челси: Морковче! Да, морковчето... защото е подарък.

Кадър в близък план върху лицето на Кълвър... Отпуснал се напълно назад в креслото, с пръст между страниците на книгата... с... п р е л и в а н е... пред Дей е колежа „Сент Джонс“ в Анаполис. Денят е слънчев. Кълвър шофира в елегантен черен линкълн по една алея в парка на колежа. Алеята извира в посока на паркинг, където са спряли много леки коли...

На поляна пред колежа е разположена духова музика. Виждат се много хора, празнично облечени...

Кълвър слиза от колата. Той е преуспяващ бизнесмен и доволен от

живота мъж... Прави няколко крачки и приклеква под вековно дърво. Разравя с ръка нападлата шума – търси нещо и от време на време поглежда към насъбралото се множество от елегантно облечени хора.

Студенти в академично облекло – барета и тога, в очакване на откриване на церемонията по връчване на дипломите им, стоят върху платформа, обградена от три страни с редици от столове, на които седят техни близки и приятели. На третия стол от втория ред е седнала г-жа Пеги Дюмас.

На платформата зад поставените на пода цветя, се развяват на пилони: американското знаме, знамето на щата Мериленд и знамето на колежа „Сент Джонс“. На платформата има подиум с пет стола и една маса. Върху масата е поставена отворена кутия. В нея стоят, навити и превързани с панделка, дипломите на студентите, завършили успешно няколкогодишното си следване в колежа „Сент Джонс“.

Върху столовете, зад масата на подиума, са настанени членовете на ръководното тяло на колежа „Сент Джонс“: председателят на настоятелството, президентът, деканът, говорителят за този ден и регистраторът.

До Кълвър стигат бурните ръкопляскания, изпратили края на речта на говорителя – за този ден, по откриване на церемонията.

Церемонията:

Маршалът посреща декана на колежа и с жест изисква от студентите върху платформата да направят същото; те се придвижват.

Маршалът информира декана, че студентите, завършили успешно колежа „Сент Джонс“, са пред него...

Деканът се обръща към президента, съобщавайки му, че всички тези млади хора са завършили успешно своя курс на обучение в колежа „Сент Джонс“!

Президентът приема и утвърждава този атестат на декана и с авторитета на настоятелството, от чието име говори, заявява, че те ще бъдат удостоени с дипломи.

Маршалът казва на студентите, че всеки който чуе името си, произнесено от декана, трябва да излезе напред и дойде на подиума, за да получи дипломата си...

Деканът: Ренди... Вал Килмър?...

Едно приятно момче – в академично облекло, се отделя от групата на студентите и се качва на подиума; ръкува се с президента и поема дипломата си, след което, сред всеобщи поздравления и ръкопляскания, слиза от подиума...

Деканът: Джон... Тери Маклийн?...

Второ момче се отделя от групата. Ръкоплясканията се усилват... Някои

от присъстващите променят местата си – идват по-напред.

Деканът: Челси... Дей Кълвър?...

Челси игриво излиза напред. Доста умело и с познаване на ритуала, тя спокойно застава пред президента. В знак на особено внимание, той се обръща към нея с няколко думи. Насъбралите се около платформата близки и приятели изпращат Челси с одобрителни викове и възторжени ръкопляскания.

Деканът: Пати... Йорат Кемпиън?...

Кълвър е сам! Застанал е доста назад от другите. Това му помага да контролира вълнението си... Неочаквано от лявата си страна долавя глас... Това е гласът на Челси: „Хеей... ти, който обеща да бъдеш тук два часа порано и да оглавиш церемонията по откриването... със знамената...“

Сияеща, Челси тича към Кълвър, тя е в дълга академична тога и кокетна шапчица с пискюл над грейналото и от радост лице.

С нарастващо вълнение Кълвър гледа към нея! Все още незнаейки какво да направи и какво да каже, той протяга ръка напред и леко отваря длан – на нея, точно в средата, се вижда малка чашка от... жълд!“ ...

Гласът на Сам и з в а ж д а Кълвър от у н е с а!...

Сам Тревър: Такаа... Значи катеричката подарява на зайчето орехчето, а зайчето подарява на катеричката...

Челси: Морковче! Да, морковчето, защото е – подарък!

Сам Тревър: Мисля, че сбъркахме!... Защо сложи това кубче на това място?

Челси: Нее!... Не бъркам!

Кълвър става от мястото си... На леко недоумяващия въпросителен поглед на Сам – той отговаря, посочвайки с права ръка, часовника върху рафта.

Сам Тревър: Да, това е новият ми будилник. Работи безотказно!

Кълвър (към будилника): „Събуди“ го! (И към Челси.) Хайде, Малката ми! (Взема я на ръце и си тръгва.)

Жилището на Кълвър.

Телефонът звъни. Кълвър излиза от банята, пръсва леко Челси с вода, останала по пръстите му, и вдига слушалката; обляга се на стената.

Кълвър: Оо, Сам... не! Току-що се прибирам. Просто мисля, че ми трябва сега един здрав сън! (Слуша известно време.) Е, добре! Но някъде чак през другата седмица... Невъзможно е в момента! Челси те поздравява. Да. Да! Разбрано!... Не! През другата седмица, Сам... Сега не мога! Е, добре... Не искам! Не мога в момента! Довиждане, скъпи приятелю! Чао, Сам! (Затваря телефона.)

Жилището на Сам Тревър. Ден.

Кълвър и Челси идват на гости при Сам по негово настояване. Видял Кълвър и Челси, Сам разтваря широко ръце да прегърне своята малка Челси... Сам моли за извинение, че ще трябва да го изчакат да довърши спешно нещо на пишещата си машина!

Кълвър и Челси влизат в хола заедно със Сам, който сяда на бюрото си и пише нещо на пишещата си машина. В хола Кълвър забелязва някакъв замислен възрастен мъж с интелигентно лице, който пуши лула.

Сам Тревър (към Кълвър): Виж, чудесна машина, нали?... В живота си никога досега не съм прекарвал така приятно времето си, както с нея!... Ти и Челси изглеждате чудесно!... Нали, Малката ми?

Сам донася кутията с „проклетите“ кубчета. Двамата с Челси седат на дивана и отварят кутията.

Бърз кадър върху Кълвър. Видял кутията с кубчета, той прави „кисела гримаса“, но след кратък размисъл – решава да ги остави да играят, щом искат и им е приятно!...

Челси: И, и... Забравих да ти кажа миналия път, че за Коледа елхата ще я нарисувам... в ъгъла.

Сам Тревър: Добре! Хайде сега, постави кубчето както миналия път! Помниш ли как беше?

Челси (мисли си друго; разсеяна е): И... с тапети... същите като листа и едно диванче... и фотьойл... и врата... за общата стая. С такива едни... рисунки? И, и... един друг диван, който стои до прозореца... Не, на терасата.

Сам Тревър: Така! А сега, внимавай с кубчетата!

Сам и Челси продължават започнатата миналия път игра... Сам се оживява все повече и повече, Челси се отегчава все повече и повече!

Наблюдавал ги известно време, Кълвър става от местото си, прави няколко крачки около бюрото на Сам и приближава витрината, зад която Сам съхранява лулите си.

Непознатият на табуретката пуши лулата си и с голям интерес следи играта с кубчета между Сам и Челси... По едно време се включва и той – протяга ръка и започва и той да подрежда и да размества кубчетата, дори предлага свои начини за построяване на фигурите!... В един момент Сам се оттегля от играта...

Непознатият (към Челси): Значи можеш да си ги представиш?... Представяш си ги, така ли?

Челси: Да! Защото най-хубавата ми рисунка е измислена!...

Кълвър стои пред витрината с лулите и се възхищава от нюансите на човешкото въображение върху тях. Тук има лули с глави на митични

същества, ловни сцени и зодиакални знаци; има и с инициалите на бившите им собственици!

Кълвър: Сам, каква беше тази лула, която мисля, че се правеше от „трийсет и втория пръстен“... на баобаба?

Сам Тревър (все още следи играта): Аа, да!

Кълвър: И от двете и страни имаше по една маалка точица... от върховете на слонски бивни! Казват, че е уникална лула!... Тук мисля, че не виждам такава! Ела! (Прави му знак.) Покажи ми я – вероятно не я виждам!

Сам Тревър: Даа! Това е лулата „дънхил“... За съжаление, аз не притежавам такава! (Приближава витрината с лулите.)

Кълвър (хваща го за ръката и тихо): Слушай, говедо!... Каквото има да ми казваш, можеш да ми го кажеш, – сега, защото след малко ние си тръгваме!

Сам Тревър: Все пак!... Налага се малко да изчакате!

Кълвър: Не, тръгвам си! (Лицето му е зловещо спокойно.) Ненавиждам тия гадни амбициозни игри между деца и възрастни, в които възрастните неусетно се превръщат в тирани!... Всъщност каква е цялата тази игра, скъпи приятелю?

Бърз кадър вляво! Чул приглушения разговор между Кълвър и Сам, Непознатият става и казва нещо шеговито на Челси. Челси се смее. Той кимва за довиждане с глава и тръгва към изхода, следван от суетящия се около него Сам!

Кълвър протяга ръка към Челси, детето с облекчение изоставя кубчетата и прегръща ръката му.

Сам Тревър и Непознатият; в американски план, са пред отворената външна врата на апартамента.

Забелязала празнения стол на Сам зад пишещата машина, Челси отива, сядна на него и започва доста сполучливо да имитира движенията на Сам при писане. И тя като него, все нещо си тактува с глава и рамене... Това размива Кълвър и той се отпуска във фотьойл до бюрото на Сам...

Смеейки се, погледът на Кълвър случайно попада върху Сам и Непознатия на външната врата. Вижда как Сам му подава пари и как онзи любезно, но и категорично му отказва. Непознатият стисва ръка на Сам и си тръгва с любезна усмивка!

Общ план върху Кълвър и Челси. Челси продължава да си играе на пишещата машина.

Сам се връща с бавни, много бавни стъпки – свел поглед надолу – дори не се усмихва на Челси, която, увлечена, продължава да го имитира. Взима една табуретка, хваща Кълвър подръка, отвежда го в кухнята и затваря

вратата след себе си. Мълчаливо сочи на Кълвър да седна!

Сам Тревър: Дей, искам да ме изслушаш, без да ме прекъсваш; без да ставаш дори от местото си!... Въпросът е много сериозен!... Дей, миналия път, благодарение на кубчетата, съвсем случайно забелязах, че това изключително дете, Челси, прави едни, как да ти кажа, едни много елементарни логически грешки!

Кълвър: Седни!... Това защо ми го казваш?... Боже Господи, е та какво?

Сам Тревър: Не!... Не, не!... Дей, ръката на човека, до известна степен, се движи извън контрола на съзнанието му, когато то е заето с отговор на въпроси, които са поставени пред него. Затова днес, малко след като ти се обадох, извиках Чарлз!... Той е мой приятел!

Кълвър: Видях го.

Сам Тревър: Чарлз в момента е сътрудник на Глен Уилсън от Лондонския институт по психиатрия и близък приятел на д-р Рейд Лион, който пък е шеф на Френския институт по детско здравеопазване. Челси днес не успя да забележи, че кубчетата са други... И аз се чудя как да ти го кажа, Дей, защото това не бяха обикновени кубчета!... Играта не беше невинна детска игра!... Това беше ужасния... Говоря ти за ужасния „тест на Векслер“!...

Кълвър: Или с други думи...

Сам Тревър: Момент!... Това е, когато детето се е родило с дефект, който се проявява едва между пет и седемгодишна възраст, следствие на определена болест на бащата при зачеване на детето или същата болест, прекарана от майката по време на бременността. На тази възраст, детето, колкото и умно, колкото и здраво да е, постепенно започва да забавя умственото си развитие!... Дей, чисто и просто, то започва да изостава умствено в сравнение с децата на неговата възраст и въпреки всички усилия на родители, учители и лекари, то достига максимално – умственото развитие на десетгодишно дете!

Кълвър: Ти, нормален ли си?

Сам Тревър: Спокойно! Казвам ти го, защото си ми приятел и защото още не е късно и за теб, и за Челси!... Още не е късно!... Има пансиони, в които се грижат добре за такива деца! Пансиони, в които децата се обучават на професионални умения, основани на лек физически труд. Професии, които им дават социална сигурност за в бъдеще. И още нещо! В такива пансиони децата не чувстват осезателно разликата между себе си и другите – нормалните деца, защото са откъснати от тях! И ти, който си баща едва от половин година, трябва веднага да отведеш детето в такъв пансион, преди още да си се привързал непреодолимо към него и то към теб!... Иначе, Дей, бъдещето ти ще бъде – бъдеще на баща, който води по улицата за ръка, голяма жена с детски ум!... Моля те, не прави тази гримаса – не ставай

противен!...

Кълвър: Стой, че нещо ми става!...

Сам Тревър: А ти имаш и още един шанс – веднага да върнеш детето в пансиона, от който си го взел!... Разбира се, без да казваш защо!

Кълвър (потресен): Сам!... Скъпи Сам, кажи ми, че това не е истина!... Не може да е истина това ужасно нещо!

Сам поклаща отрицателно глава. Изтощен от положеното усилие да „вразуми“ Кълвър, Сам мълчаливо подава визитна картичка на Кълвър.

Ню Йорк. Късен следобед.

Близък план върху разстроеното лице на Кълвър. В момента той подава визитната картичка, дадена му от Сам. Психиатър приема Кълвър у дома си; усмихва му се като на стар познат и кани Кълвър да седна на дивана.

Психиатърът: Да!... (Оставя настрана визитната картичка.) Вчера Сам някак съвсем случайно спомена, че Вие сте се разделили с майката на детето, преди тя да е констатирала, че е бременна. Седнете, моля Ви!

Кълвър: Да!... Навремето нещата някакси отминаваха покрай мен!

Психиатърът: Да! В 97% от случаите, серологичните проби за сифилис на привидно здравите майки на новородени, засегнати от вроден сифилис, са положителни, което означава, че формата е била латентна... Обаче, съществува и още една предпоставка...

Кълвър: Може ли да отворите прозорец?...

Психиатърът: А може тя да се е заразила след Вашата раздяла – по време на бременността си!... Разбира се, в следствие се е излекувала, но точно защото се е опасявала от последствията за детето, тя го е оставила в пансион за деца без родители и юридически се е отказала от него. Пораженията при lues kongenitis tarda по нищо не се отличават от тези на придобитата форма!

Кълвър: Просто не мога да повярвам!... Барбара е така прелестна; така млада... Ние просто полудявахме, когато тръгнем нанякъде...

Психиатърът: Нито едно от тези качества, господине, не може да бъде бариера срещу дадена болест!

Кълвър не трепва!

Психиатърът: В английското училищно законодателство, например, е залегнала „класификацията на Бурт“, където при леките отклонения се говори за „изостаналост в училище“. По „Векслер“, какъвто е случаят при Вас, различаваме веднага – „слабия интелект“ и „умствена изостаналост“! Левзнер, например, подчертава, че инфантилизма, т.е. наличието при тези малки пациенти на поведение, характерно за деца в значително по-малка възраст, е психо-патологичната същност за умственото изоставане на

детето.

Кълвър: Това е твърде неразбираемо за мен! Кажете ми, има ли надежда? Всичко дойде много неочаквано и малко късно!...

Психиатърът: Надежда!... Всички ние живеем с някаква надежда!... Надеждата, че има нещо след смъртта; надеждата, че... Надеждата за Вас може да бъде само някакво чудо, чудо на природата или чудо на медицината!... Разбирате ме, нали?... Знае ли човек?... Всички ние трябва да вярваме в чудеса и защо не, господине! Вие сте длъжен да вярвате в чудеса, защото без чудо няма надежда за друга съдба на Вашата дъщеря! Това е горчивата истина за Вас!...

Бетъри Парк. Нощ.

На втори план – тъмна стена от дървета на Бетъри Парк. Кълвър е в такси до сънлив шофьор, който очаква да му каже накъде да тръгне...

Таксито е спряло близо до брега на залива. Откъм залива подухва прохладен ветреца. Кълвър е отворил вратата на таксито и мълчи.

Болничен коридор. Сутрин.

Общ план върху болничния коридор. Близък план върху лицето на Кълвър, който седи на пейка за чакащи. С „празни“ очи следи движението по коридора на лекари и медицински сестри. От време на време въздъхва и поглежда ноктите на ръцете си.

Кадър на вратата на хематологична лаборатория. Вратата се отваря. Излиза медицинска сестра.

Медицинската сестра (поглежда към Дей): Вие бяхте за „Васерман“?... Заповядайте, моля!

В хематологичната лаборатория.

Дей сядва тежко на стол и поставя ръката си на облегалката му.

Медицинската сестра: Моля Ви да потвърдите, че не сте пили алкохол и взимали наркотици, съгласно изискванията за взимане на проба за „Васерман“!

Кълвър кимва утвърдително.

Медицинската сестра: Правени ли са Ви някакви ваксинации в скоро време?... От шест часа не сте приемали храна, нали?

Кълвър: Да.

Медицинската сестра стяга ръката на Дей с гумен маркуч и приготвя спринцовката. Дей не отклонява погледа си. Спринцовката бавно се изпълва с гъста кръв. Кълвър гледа кръвта си упорито. Мисълта, че тази кръв е пълна с причинителя на неговото нещастие, го прави тъжен, много

тъжен!

Дей гледа кръвта си втрещено (вътрешен глас): „Тук някъде е заразата!... Тук е „отровата“!“

Медицинската сестра: Това е всичко! (поставя памук на местото на убождането) Сгънете ръката си, ако обичате!

Кълвър (смъква ръкава си): Ще почакам отвън!...

Медицинската сестра: Не е необходимо! Елате точно след една седмица за резултата!... Ще го получите на второ гише!

Кой знае защо, но това че резултатът ще бъде готов чак след една седмица, впечатлява много Дей. Той иска да попита нещо, но навежда глава и мълчаливо излиза.

Апартаментът на Кълвър. Ден.

Частичен план върху хола. Камерата ни показва г-жа Пеги Дюмас, която седи във фотьойл, обградена от приятелчета на Челси...

Крис: Ами... Ами, ако татко ми даде някой път минолтата...

Г-жа Пеги Дюмас: Така ли? Какво е това „нолта“?

Крис: Аа, не „нолта“, а минолта! Това е фотоапарат, който много ми харесва и искам да ми го даде да си правя снимки...

Г-жа Пеги Дюмас: Така ли! Ти можеш ли да правиш снимки?

Крис: Само че... само че фотоапаратът е нависоко!...

Челси: Защо?... Ти не можеш ли да го свалиш?

Крис: Ъъъм обаче! Не ми дават!... Все казват... все ме предупреждават... „Ще го бутнеш!“

В жилището влиза Кълвър... Чул детски гласчета в хола, поглежда през вратата към децата, но лицето му остава сериозно и уморено. Без да се обади, бута вратата на стаята си, влиза и я затваря.

Чул стъпки, Кълвър бавно сваля ръце от измъченото си лице. Влиза г-жа Пеги Дюмас...

Г-жа Пеги Дюмас: Като че не те чух да влизаш... Децата са малко шумни оттатък!... Искаш ли кейк? Не си закусвал!...

Кълвър: Това няма никакво значение!

Г-жа Пеги Дюмас: Какво става с теб напоследък, Дей?... Затворил си се в себе си! Това не е нормално за човек като теб... силен... открит, жизнерадостен, – какъвто си си!... Божичко!... Какво си позволявам да кажа! Извини ме, Дей! Прости ми, моля те!

Кълвър: Предстои ми тежък мач, Пеги. Това е всичко. Да!... Това е всичко!

Боксова зала. Ден.

Частичен план върху залата с боксовия ринг. Долу около ринга са г-н

Чадуик и хора от неговия щаб. Тук е и г-н Талбот от Световната боксова асоциация.

Кълвър е на ринга – облегал се е с боксовите си ръкавици на въжетата! Лицето му е апатично.

В залата влиза Сам с г-н Фулър. Видял го, Кълвър леко вдига ръкавица. Сам кимва с глава...

Кълвър (вътрешен глас): „Да!... Само Сам в момента може би знае нещо за „ада“ в душата ми!... Странно, че вече дори не ме пита за Челси!... А дали изобщо се досеща, че след този тежък удар вървя напред само защото мениджърската машина е задействана и нищо, нищо вече не е в състояние да я спре!... Боже!“

Боксовата зала на другия ден!

Общ план на залата. Боксовата зала е пълна с живот! На ринга плющят тежки удари!... При отделните уреди – също!... В различни краища на залата – боксьори се упражняват в „шедоу бокс“.

Кълвър седи на пода и както винаги се занимава с бинтовете на ръцете си.

Кълвър: В беда съм Толифър!... Все ми се струва, че е някакъв ужасен сън!... Всичко се разви така мълниеносно!

Толифър (приведен напред, връзва кецовете си): Мисля си – след колко време Челси няма да има никакво значение за теб?... Дей, познаваме се!

Кълвър: Този път, – не!... Затова, моля те, Толифър, – иди!... Направи всичко!... Обърни Земята, ако трябва!... Ти можеш!... Но ми донеси сегашния адрес на Барбара... Барбара Пол Макголдрик... Тук съм записал всичко! (Подава листче.) Разчиташ ли написаното; почерка ми?

Толифър (поема листчето): Няма проблем, Дей!

Кълвър: Тя е майката на моята дъщеря, Толифър! Майката на Челси!... Моля те!... Мен там изобщо не искат да ме видат! Не мога да отида втори път!... Разбираш ме, нали?... Та те са се отказали от дъщеря си – надеждата им за цял живот!

Жилището на Кълвър. Следобед.

В хола е весело. Води се разговор между Челси, г-жа Пеги Дюмас и малкото гостенче Сара Плейтоу. Лицата и на трите са ведри.

Г-жа Пеги Дюмас: Е, защо?... Ти толкова ли си непослушна?

Сара: Хм... По някой път... да, но... по някой път – не!

Г-жа Пеги: А мама, като ти се кара, ядосва ли се много?... Как изглежда мама?...

Сара: Ами... като мама...

Г-жа Пеги: Хайде да ми я опишеш!... Татко ти се обади снощи по телефона и ни покани другата седмица на гости у Вас – да имам някаква предварителна представа!

Сара: Мм, амм!...

Г-жа Пеги: А мама като ти се кара, става ли различна?... Как изглежда?

Сара: Е, каквато си е... обачее... намръщена! (сгърчва вежди) Ми, още какво?... Ами, намръщена и недоволна... Все за нещо...

Челси: А батко ти – кара ли ти се?

Сара: Да.

Г-жа Пеги: А потупва ли те?...

Сара: Ее!... Как да ме потупва...

Смят се и трите.

Домът на родителите на Барбара. Външни снимки. Ден.

Общ план върху къщата, оградата, гераниите...

Близък план на Толифър през предното стъкло на колата му.

Частичен план на г-н Пол Макголдрик, който е в градината пред къщата – вляво, и прави нещо около два кипариса... Колата на Толифър отминава бавно двора на родителите на Барбара и спира от другата страна на улицата. Толифър слиза от колата и вдига капака на мотора... Приближава го местен жител.

Местният жител: Проблем ли имате, господине?...

Толифър: Не, благодаря!

Местният жител: Една от забележителностите на нашето малко градче е, че тук винаги можете да чуete музика – някой да свири на цигулка или на устна хармоника... Дори в момента чувам, че някой си тананика една френска песничка!...

Толифър: Да, наистина... Много е приятно... (Сваля капака на мотора и сяда в колата си.)

Местният жител поглежда към двора на родителите на Барбара и тръгва натам, за да си побъбрят с г-н Макголдрик. Погледнал след Толифър, вижда в далечината, как Толифър излиза на главното шосе. Това като че ли малко го озадачава!

Крайпътен бар. Нощ.

Общ план върху паркинга пред бара и автомобилния трафик по шосето през нощта. Колата на Толифър е паркирана пред бара, но малко отстрани – до ограничителната ограда.

Частичен план на бара и Толифър в гръб. Вътрешни снимки. На преден план – насядали хора около бара, облечени делнично – някои още с

работните си дрехи. Местен жител с характерната деформация на носа за боксьорите, приближава Толифър – облечен е в омаслен гащеризон.

Механикът: Г-н Толифър?... Радвам се да Ви видя! Всички Ви видяха още щом влязохте!... Интересно ми е дали ще си спомните за мен!... Бях Ваш спаринг-партньор преди мача Ви в Индиана.

Толифър (поглежда): Пийт?... Разбира се!

Механикът (тихо): Моля Ви, сложете, уж случайно ръката си върху рамото ми!... Аз съм тук местният механик... имам сервиз.

В полуобщ план, камерата показва зад тях някакъв рокер. Рокерът седи между печката и стената и мълчи. До него е седнала пълна жена с овално лице. Лицето на рокера има вид на обиден човек. Жената го гледа тревожно с майчински нежни очи. Той рита с опънати крака по пода.

Пълната жена: Ох!... Не прави глупости!...

Рокерът разкопчава куртката си и шията му се оголва – изглежда му е горещо! Жената слага на масата силните си бели ръце. Стиснала пръсти до зачервяване, тя седи, привела глава. Като „боцнат“, рокерът става – така както е, тупва жената с ръка и тръгва към изхода.

Пълната жена става след него и към бармана: Стийв, ей сега ще се върнем!...

Смах и шеги след нея в бара.

Глас (дебел и суров): И като се върне лоцмана – ще и даде да разбере!

Толифър поема от бармана хамбургерите, които е поръчал за из път. С Пийт се държи подчертано приятелски. Пийт е доволен.

*

Общ план върху паркинга пред бара. Външни снимки. Нощ. Шум от преминаващи по шосето коли.

В американски план – рокерът и пълната жена излизат от бара и пресичат паркинга... Пълната жена залита, мъчейки се да подкрепя рокера. Виждаме ги в гръб.

Пълната жена (тихо и умолително): Къде ме водиш? А?... Къде? А?...

Близък план върху колата на Толифър. Толифър навлиза в кадъра в гръб, оставя хамбургерите върху тавана на колата и бърка в джоба си за ключовете на колата.

През това време, стигнал до ограничителната ограда, рокерът спира, отдалечава се една крачка от жената и изведнъж я удря през лицето.

Пълната жена (учудена и страхливо): Ох, защо правиш така?... Защо?

Рокерът хваща жената през кръста, прехвърля я през оградата, скача след нея и двамата... се търкалят надолу по тревата на склона.

Втрещен, Толифър чува как там долу се късат дрехи, как рокерът ръмжи, а ниският глас на жената шепти откъслечно: „Ще викам!... Ще викам!...“ В

един момент жената изохква болезнено и става тихо... Толифър напипва в тъмното около себе си камък и го пуска с начален тласък да се търкаля надолу...

Отсреща стъклената врата на бара хлопва... някой изохква – вероятно е паднал!

Толифър внимателно присяда върху ограничителната ограда на паркинга, но изведнъж вижда, че отдолу, зад ограничителната ограда, се задава голяма бяла топка... Тя хълца и подсмърча тихо; нервно се изкачва нагоре. Жената се изкачва на четири крака; гола е до кръста; големите и гърди висят – и в тъмното изглежда като че ли има три глави. Добрала се до оградата, сядна на нея, почти до Толифър. Диша тежко и оправя косата си. По бялото и тяло се виждат петна от кал. Тя плаче?...

Пълната жена (видяла Толифър): Господи!... Кой пък е този?... Махай се, безсрамнико!

Изумен, Толифър я гледа с горчивина и тъга в душата си! Жената се изправя и в желанието си да закрие гърдите си с висящите парцали от роклята, оголва краката си. Изчезва бързо в тъмнината...

Изкачилият се отдолу рокер размахва бели парцали – изсвирва тихо с уста и се ослушва.

Рокерът (с весел глас): Сандра!... Какво?... Ти мислеше, че съм пиян ли?... Нее! Само така ти се е струвало!... Сандра?

Рокерът „стои твърдо“; гласът му звучи трезво и подигравателно. Навежда се и избърсва с белите парцали ботушите си.

Рокерът: Ей, вземи си блузата... Сандра? (Вика след нея.)

Близък план върху Толифър. Седнал върху оградата, той слуша този глас; глас на самотен и някак подтискащо властен мъж!...

Видял Толифър, рокерът хвърля парцалите върху него... Толифър мръдва встрани и те изчезват в тъмнината зад него... С крива усмивка и, без да сваля очи от Толифър, рокерът нагло посяга към хамбургерите върху колата му...

Толифър (тихо): Сс! Не пипай!

Вик на каратист отеква в тъмнината и около Толифър свистят удари във въздуха с крак... Нов вик и нови удари... С леки елегантни движения и в непосредствена близост, извън обсега на рокерските ботуши, Толифър като кобра избягва и блокира почти всичките му удари. Приятно е просто да го гледа човек!... Но в един момент му омръзва и с къс ъперкът „просва“ рокера на земята, прибира хамбургерите и влиза в колата.

Зад него остават светлините на крайпътния бар. Вдясно, сред горичка, се белее високо здание.

Боксова зала. Ден.

Частичен план върху залата с ринга в дъното. В момента двама си разменят тежки удари в приятелски спаринг.

Слейтън, облегнал се на въжетата, замислен, ги наблюдава...

Кълвър, както обикновено, седи на пода с гръб към стената и се занимава с бинтовете си.

Толифър: Дей, мненията и представите на хората за теб, са толкова различни, колкото са различни и враговете ти!... Където и да отидеш, ти носиш проблема им... със себе си!...

Кълвър (тананика): „Аз съм малко по-лош от моите приятели!“ Ее, „Джо Кокър!...“ Помолих те, да ми донесеш един адрес?

Толифър: Съжалявам, Дей!... Ходих, но не можах!... Нещо ме възпираше... (Кофти му е.) Не можах да преодолея себе си, като че ли... Не можах да се отърва от чувството, че „надничам“ в живота ти!... Трябваше да се познавам по-добре, преди да ти обещаая!

Кълвър: Даа!... (Гледа го замислен.) Всичко, за което се сетиш в момента, Толифър – е верно!... А не ти ли се е приисквало някога да бъдеш медицинска сестра – в Аляска?... Кажй? (Скача и набива адска серия в боксовия човал... След секундна пауза – нова серия)

В д в о й н а е к с п о з и ц и я на кадри: на преден план се изнася в и д е н и е на Кълвър в лекарски кабинет с друг лекар в друга обстановка: „Така ние се опитваме да базираме тази система на една обща теоретична основа. (Изречените думи идват и думкат като тежки крошета в ушите на Кълвър.) Има много начини, по които може да бъде обяснено едно проблемно поведение. За тази цел, ние използваме един модел на Леон Харт за акцентуация на характера, на базата на една компютърна програма, която диагностицира точно причината за проблема и проблемното поведение на детето, базирана на данните от тест върху поведението на детето, проведен анонимно!

Тази схема дава възможност на специалистите, които работят с детето, да говорят на един и същ език, да констатират едни и същи неща, когато казват: „Това дете е проблемно!“

К р а й на двойната експозиция.

Кълвър: А-а-а!... (Рев на безсилна ярост.)

Нова още по-отчаяна серия от удари на Кълвър в боксовия човал!

Нова д в о й н а е к с п о з и ц и я на кадри: в и д е н и е на Кълвър в друг лекарски кабинет с друг лекар и в друга обстановка: „Децата със задръжки в психическото си развитие, се характеризират с някои

особености. (отново тежки крошета бумтят в ушите на Кълвър) По време на изпълнение на учебни задания и в процеса на експериментално психологическо изследване, те допускат много грешки в резултат на спонтанността си и необмисляне на своите действия; недостатъчна целенасоченост, нисък самоконтрол, както и неумение правилно да преценяват резултатите от своята работа, което е свързано в значителна степен с повишаване иррадиацията на възбуждението и отслабване на вътрешните задръжки, с изразена проява на инертност на психическите процеси.“

К р а й на двойната експозиция.

Бар. Късен следобед.

В американски план – Кълвър. Едва влязъл, усеща особената атмосфера на заведението!... Барът му напомня долнопробна кръчма! Срещу бармана, на високо столче, е седнал Сам Тревър. По едно време Сам забелязва до себе си Кълвър!... Кълвър е притеснен и разсеян!

Сам Тревър: Знаех, че ще дойдеш!... Знаех, че ще бъдеш с мен!... Слушай, Дей, аз изгубих, но ми е необходимо да поговоря с някого още веднъж... И аз пак ще кажа!... Аз! (Отчаян.) Аз казах това нарочно!... Кой освен Сам Тревър да сплоти нацията в тези кризисни дни?... Кой друг освен Сам Тревър може да накара нацията да действа?... Кой може да го застави да каже: „Така ти се пада, Кълвър!“... Така ти се пада! (Хили се.) Това е откликът на Америка за крещящата необходимост да се укрепи националният морал!... А може би в един прекрасен ден, някой ще попита: „Какво стана там с този – как се казваше... с момчето чудо, с боксьора, който беше толкова прочут, който беше номер „едно“ преди четири-пет години?“ И друг ще отговори: „ Да, да, сещам се, за кого става дума... Името му в момента ми се върти в главата!... Да, та той беше толкова прочут, беше номер „едно“, нали!... Знаем го, но как сме могли да забравим името му!... Той, май, все още върши нещо? Иначе... как? Чух, че някъде участвал в дневни представления: късал синджири, вдигал щанги, убивал крави с един удар – гонел ги по арената... Впрочем, гледахте ли Франциско Кид?... Според мен, след Франк Кена, – никой не е бил по-добър!“ О, не ме гледай така!... Не всичко е свършено с теб! Ти пак ще си вадиш, все още – хляба с бокс, само че вече няма да бъдеш онова нещо, Дей, което беше!

Сам бутна празната си чаша към бармана и оправя с длан някакъв лист хартия пред себе си.

Сам Тревър: Слушам те!... Кажеш нещо! Не казах кой знае какво!...

Кълвър (с мъртвешки глас): Целуни ме!

Сам Тревър: Какво?...

Кълвър: Сам, целуни ме и сбогом! Ти току-що така добре описа погребението ми!... Чудех се защо ме викаш! Мислех, че имаш проблем и съм ти нужен.

Сам Тревър: Не!... Дей, не ме разбирай грешно!... Може и така да изглежда, но ти едва ли ме разбираш! Ти дори не погледна момичето, с което бях онзи ден! Тя го забеляза; забелязах го и аз. Тя е един изключителен артист, а беше принудена да слуша глупостите ти и колко съжаляваш за ония смирени и кротки женици, които варели на мъжете си – хубава супа! Хе?

Кълвър: Така ли? Възможно е.

Сам Тревър: А за да се утвърди като автор-драматург преди четири години с пиесата си „Антей“ – играе се в петнайсет държави, това не ти ли говори нещо? Само в Лондон има над шестотин представления!

Кълвър: Не!

Сам Тревър: Е, да! Естествено! Щом темата е една картина, но виж платното е бяло; съвсем бяло и много, много скъпо!... Когато научава, че неин близък приятел е броил за него астрономическа сума в брой, у нея веднага се поражда желание – да я яде! Някои критици пишат, че не разбира съвременно изкуство! „Не е така!“ – казва тя и не обяснява. Други сравняват подхода и към темата, с „Ревизора“ от Гоголевата пиеса! Трети дори употребяват името на Молиер – за странното и чувство за хумор! А естети като Роман Должински отиват дори още по-далече, твърдейки че върху нейния „Антей“ пада сянката на Чеховите „Три сестри“!

Кълвър: Отдясно или – от другата страна?

Сам Тревър: Нее!... Ето!... Да, ти напоследък – забравих, че си избрал позата на покровител. Виждам, че не се интересуваш от нищо! Опиваш се от силата си и искаш радост за всички! Друго нещо те занимава в момента и ти слагаш това малко и беззащитно нещо – на име Челси до сърцето си, а то бавно, но сигурно пробива тъканта на ризата ти – и те изяжда, без дори да е виновно за нещо въобще, защото ти си обекта на неговата обич!... Ти си неговата насъщна потребност в момента и то те принася в жертва, Дей!... А ти беше и си оставаш все още най-добрият боксьор в категорията от своето поколение – и е крайно време да се запознаеш с „Великия урок“ на живота, Дей – „Големият урок“, който ни учи на сила и достойнство, повелявайки ни – „да умеем да се разделяме“ без съжаление, дори и с най-любимите ни неща – и нищо друго. В това е цялата световна мъдрост и само „овните“ на квадрат не я разбират!... С други думи – никой не я разбира! Ето адреса. (премества листчето) Тук е написано всичко. В пансиона ще приемат детето веднага!

В същото време, малко встрани от Кълвър и Сам, олюлявайки се, стои

скитник със занемарен външен вид. Той е с шапка в ръка пред седящия на масичка свой събеседник и спори някак неясно за нещо с него, глухо подвиквайки и примесвайки думите си с пръски от слюнка. Седналият го блъсва в гърдите, той полита назад и сяда в стола зад себе си.

Сам Тревър (наблюдавайки скитника): Този нещастник ме разстройва!... Такава мъка ми навява... Преди малко исках да поговоря с него докато е трезвен, но трезвен – той е още по-неприятен!

Седнал срещу събеседника си на масичката, Скитникът е вдигнал учудено вежди над широко отворените си сини като метличина очи.

Сам Тревър: Казаха ми, че този опиянен за цял живот мъж е учил в Музикална академия в Европа! Представяш ли си?... Бил е известен пианист! За да се утвърди навремето, му е помогнал изглежда широкият мироглед, който е имал благодарение на родителите си. Баща му е потомък на испански евреи – живял в Узбекистан; изселил се в Париж, а майка му е унгарска цигуларка – учила в Женева. От майка си по всяка вероятност е наследил музикалната си дарба. Хей, Хайнрих! (към Скитника) Как я караш? Свириш ли?

Скитникът: Н'не!

Сам Тревър: Защо? Трябва да свириш!... Не е най-глупавото занятие: „ла, ми, сол – доо“, нали така?

Глас от бара: Ама ти свириш ли?... На какво?

Скитникът: Да бе, аз съм безделник!... Е и какво?

Друг глас от бара: Нищо!

Трети глас от бара: Не е ново! Всички знаят, че нямаш в главата си нищо и никога няма да имаш!... Хаа ха-ха...

Сам Тревър: Да, той е „дръвник“! Знае нещо, разбира за какво става дума и все пак е тъпак.

Кълвър: Защо?

Сам Тревър: Даденост!... Характер!

Жилището на Кълвър в Ню Йорк. Вечер.

Частичен план върху хола. Кълвър е по халат в един от фотьойлите.

По телефона говори Челси...

Челси: Не, не си чул правилно! Не може да съм казала това нещо!

Крис (визуално; в горната дясна част на екрана): Не съм ли? А какво са ми казали те тогава?

Челси: В грешка си; сгрешил си!

Крис: А ти всъщност, какво искаше да ми кажеш?

Челси: Че те не са сгрешили! Затова исках да ти кажа да дойдеш; да дойдеш следоб... не, утре! Утре по-точно не, а довечера. Е, малко по-

назад... към обед, защото утре съм на разходка с Пеги.

Слушайки Челси, Кълвър постепенно идва на себе си! Обърканите обяснения на Челси по телефона привличат вниманието му и обърнал главата си към нея, той, напрегнат, я наблюдава!...

Крис: Как значи „по-назад“?

Челси: Ми, значи... как значи „по-назад“, как значи „по-напред“?... Ами, с времето!

Крис: Да! А сега как е „с времето“?... Как е „с времето по-назад“, те питам?

Разговаряйки, Челси, от време на време, нетърпелива, поглежда към Кълвър и едва дочаква края на разговора с Крис. След което приближила отзад Кълвър, тя неочаквано и отведнъж обхваща врата му. Спуска ръцете си и ги склучва отпред ниско под брадата му.

Челси (тихо): Хайде сега, кажи ми!... Защо ми се сърдиш? Защо все така ме гледаш от известно време? Какво има? Сърдиш ли ми се за нещо? Кажи! Казвай или ще те удуша!...

Кълвър протяга ръка назад и обхваща Челси зад себе си – опитва да я пренесе над главата си, но тя се е хванала здраво за врата му.

Челси (тихо): Страх ли те е? А?... Кажи!

Кълвър кимва утвърдително.

Челси: Напразно! (Пуска го.) аз съм сигурна, че ще победиш!... Всяка вечер питам моето „рубинче“ и то ми казва, че ти ще победиш. Чуваш ли ме?... Защо не ме слушаш?... Хей! (Разтърсва го.) Боо'жичко, ако г-жа Пеги те види, че си облякъл пак неизгладена фланелка... казвам ти... ще стане... „страашно“!... Свали я веднага!

Така ги заварва г-жа Пеги Дюмас... Влязла в хола, тя плесва с ръце, приятно изненадана.

Жилището на Кълвър. Сутрин.

В едър план – Кълвър пред огледалото в банята. Той е гол до кръста и се бръсне внимателно. Чува, че телефонът в хола звъни, но продължава да се бръсне.

Г-жа Пеги Дюмас влиза в хола, вдига слушалката и известно време слуша!

Гласът на г-жа Пеги Дюмас: „Да! Един момент!“

Видял икономката зад себе си в отражението на огледалото, Кълвър прекъсва бръсненето си и тръгва към телефона. През отворената врата на детската стая вижда Челси, която е още в леглото и спи.

Кълвър (тихо): Да, моля!

Чул гласа отсреща, сяда... Много е изненадан!...

Кълвър: Просто не мога да повярвам!... Барбара?... Барбара, къде си?...

Откъде се обаждаше? Момент така!... (Прави съдържан жест с ръка към икономката да затвори вратата към детската стая.)

Кълвър (затиска телефона с ръка и към г-жа Пеги Дюмас): Майка и, майката на Челси! Притвори вратата към детската стая, ако обичаш! Моля те, не ме гледай така!

Г-жа Пеги Дюмас: Боже Господи! (Прекръства се и тихо.) Най-последно!...

Гасът на Кълвър (извън кадъра): „Да? Барбара, да... Да! Къде?... Добре! Веднага идвам! Просто скачам в колата и идвам. О, скъпа! О, Боже! Момент!...“

Кълвър в импалата. Сутрин.

Камерата е в колата и през предното стъкло панорамира по оживени нийоркски улици.

Кълвър (вътрешен глас): „Такаа... Да! Точно така!... И ако у Барбара се е появило някакво угризение, сега може би тя ще поиска да вземе със себе си дъщеря си... Е, тогава вече всичко ще се разреши по един относително приемлив начин... Челси просто ще замине, – не с друг, а с майка си! Е, разбира се, ще спомена; просто ще намекна пред Барбара, че има някакви медицински опасения за психическото развитие на детето, но, че нищо, нищо такова не може да се случи!... О, Боже!“ (Удря волана с ръце, спира и захлупва лице върху него.) „Нищо!... Нищоо!...“

П р е к ъ с в а н е !

Отново същият кадър – колата отвътре. Близък план на Кълвър в профил. Той гледа замислен пред себе си и следи пътя. Някакъв автомобил, сигнализирайки с фаровете си, задминава импалата. Кълвър го проследява с поглед.

Кълвър (вътрешен глас): „Но какво?... Какво все пак може да поиска Барбара от мен?“

Д в о й н а е к с п о з и ц и я на кадри... Върху кадрите от камерата се налага в и д е н и е на Кълвър в съвсем друг лекарски кабинет, с друг лекар и в друга обстановка...

Лекарят: „Единствената доловима клинична проява на ранния скрит сифилис е полиаденита, който сам по себе си не е достатъчен за поставяне на диагнозата. Последната се изгражда върху анамнезата, протичането на болестта и серологичните реакции, които в този стадий са почти винаги положителни!“

Хотелска тераса. Външни снимки. Ден.

Камерата се придвижва, за да открие Барбара, която е седнала на една от пейките на терасата под яркооранжев сенник. Тя е все така хубава!

Виждайки Дей, Барбара трепва. Дей е с каскет с голяма козирка, вирната нагоре.

Кълвър (още отдалече): Помисли Барбара, колко е радостно да осъзнаеш, че макар и обикновен, ти все пак си „нещо“ във Великия човешки поток, украсил и обогатил Вселената!... Изглежда си преминала на моя страна? Виждам, че ми се усмихваш!...

Смутени, Кълвър и Барбара пристъпват един към друг. Целуват се бегло със сухи устни. Смятайки я за сифилистичка, Кълвър е предпазлив, но сядайки на пейката, дръпва ръката и, тя сяда до него и той обхваща раменете и.

Барбара: Дей!... Дей, ти си все същото разглезено палаво дете!...

Кълвър: А като си представиш, че вече съм и баща, – просто и аз самият не мога да повярвам!

Барбара: Да! (Вглежда се в лицето му.) Реших да родя детето, защото, много исках да имам нещо от нашата любов! И защото те обичах, Дей!... Дори по едно време, знаеш ли, започнах да си внушавам, че и ти ме обичаш. Така ми беше някак по-леко. Твоето изчезване тогава ме нарани много... За момент разклати самочувствието ми, съсипа ме!...

Кълвър: Добре! Целуни ме и забрави! Аз ти простих! (Смее се.)

Барбара: Но, когато разбрах от моя баща, че си потърсил детето, аз отново си спомних хубавите неща между нас, а те не бяха малко... и отново изплува онова, което харесвах някога у теб!... Дей, винаги съм си мислила за теб, наблюдавайки те, че природата те е дарила с част от своята неповторима сила! Много неща в живота ти получаваш направо, без да влагаш някакво усилие, притворство или лъжа. Ето защо човек не трябва да ти се сърди!... Ето защо те потърсих и ето защо реших да ти покажа нашето дете – творение на нашата любов!... (По майчински нежна, Барбара посочва с ръка едно чаровно момченце; един малък Дей.)

Момченцето си играе само на пясъка край терасата... Между люлките и въртележките в момента няма други деца!

Едва ли „тежък удар“ би могъл така неочаквано да извади въздуха на Кълвър! Изненадан, той поглежда към Барбара...

Барбара: Да, Дей!... Разбрах, но не му се сърди! Моят баща чисто и просто от яд, а и от обида, направо те е излъгал! За пансиона за извънбрачни деца в Хямптън Корт Роуд, той знаеше, естествено, защото навремето се опита със „сложен“ натиск и много, много увещания да ме принуди да се откажа от детето и да го оставя в този пансион. Но аз устоях!... Тогава се разделихме с него и повече не сме се виждали!... Да, така стана всичко!

Кълвър (зашеметен): Да!...

Барбара: Моят баща, – не му се сърди, всъщност ти е разказал своята някогашна мечта да изпрати в неизвестност извънбрачното дете на дъщеря си. Това навремето беше голям удар за него, но е очевидно, че в допълнение към неговата лъжа са се прибавили и някои съвпадения и ти си взел едно дете, Дей, едно дете, което няма нищо общо нито с теб, нито с мен!... Сам ми писа някои неща!...

Кълвър (вътрешен глас): „Сега вече започвам да разбирам нещо!...“

Барбара: Моля те, да ме разбереш!... Дей, нямам никакво намерение да ти предлагам нито брак, нито правя някакъв опит за възстановяване на някогашната ни близост!... Дей, разбрах го преди малко и не ти се сърдя!...

Близък план върху лицето на Кълвър. Той полага невероятни усилия да остане спокоен, гледайки сина си!...

Кълвър (вътрешен глас): „Та той е чуден!...“

Има нещо предизвикателно в постановката на красивата глава на сина им, обърнал я към тях!...

Барбара: Даа, той расте... Той вече има нужда от баща; от мъж, който да му служи за пример... Мога веднага да те представя на него. Искаш ли?

Грос върху лицето на Кълвър. Той прави неопределено движение с ръка към Барбара. Барбара улавя ръката му!

Барбара: Не, не, не... Това няма да бъде свързано с някаква съществена промяна в твоя начин на живот, Дей! Погледни ме! Познавам те добре! Но ще бъде просто много хубаво, ако твоят син прекарва по един месец през лятото заедно с теб – да го учиш на спорт, да го учиш да бъде мъж!

(Заравя пръсти в косата му.) Голямата ми болка е, че... Той ще бъде толкова горд с теб, Дей!... По време на някои празници също мога да ти го пращам, а когато ти пожелаеш да ни донесеш много радост, като ни посетиш, ти винаги ще бъдеш добре дошъл! Винаги, винаги! Винаги, Дей! Дей!... (Барбара с устни леко докосва рамото му и очите и се изпълват със сълзи.)

Пъстра гумена топка подскача на площадката. Две момиченца тичат покрай перилата. Появява се и строга гувернантка...

Грос върху лицето на Барбара. Барбара доизтрила сълзите от лицето си, дискретно поглежда към сина си, който в момента е при въртележките.

Барбара: Що се отнася до момиченцето, което си взел – не знам, но мисля, че най-разумно ще бъде да го върнеш, колкото може по-скоро в Хямптън Корт Роуд, преди още да сте се привързали взаимно и то невъзвратно!... Сам също мисли така!... Защото, ако го задържиш, рано или късно то неминуемо ще разбере, че истинското дете е другото!

Скромният ми опит по отношение на детския егоизъм просто ме плаши!

Кълвър (поглежда я): Отново Сам!... Сам Тревър!

Барбара: Да! Сам ми даде книгата си тогава, беше много мил! Помогна ми да се съвзема, когато ти изчезна. Не му се сърди, Дей! Чувствата му към теб са невероятно искрени!

Навел глава, Кълвър дълго мълчи!

Гласът му е неузнаваемо променен, когато най после обръща глава към Барбара!

Кълвър: Утре вечер ще дойдеш ли на мача?

Барбара: Не, Дей! За мача научих от вестниците, но предпочитам да остана в хотела заради Малкия.

Кълвър: Добре! Сутринта, след мача, ще те потърся в хотела.

Барбара: Разбирам те, Дей!... Разбирам те и ще те чакам!...

Фрешкиллс Парк. Късен следобед.

Камерата се придвижва, за да ни покаже Кълвър.

В спокойствието и тишината на Парка, Кълвър стои дълго време, вгълбен в себе си, опрял гръб в ствола на дърво с характерна корона, под което с Челси събираха чашки от жълди. Очите му са тъжни. Върху листата на дърветата преливат отразените цветове от лъчите на залязващото слънце.

Рибарят е под мостчето в Парка. Камерата следва Кълвър.

Чул стъпки зад гърба си, рибарят се обръща.

Кълвър: Аз съм! Дойдох да поседя малко при Вас! Стойте си спокойно!

Рибарят: Нее! (Поглежда Кълвър.) Ще прибера въдицата и си отивам. Не ставам за благодетел!

Кълвър: Ако си приберете въдицата, ще станете точно това – благодетел за горките малки рибки!

Рибарят: Да!... Боксьор!... Благородна професия, нали? Чудил съм се как би могъл човек да се запознае с професионален боксьор?

Кълвър: На дъното на някоя пропаст може би!

Рибарят: Хм!... Мисля, че ние пак ще се видим с Вас, но не там!

Кълвър: Но ако повече не се видим с Вас, за сбогом ще Ви изпея сега една песничка на Джо Кокър... „Освободи сърцето ми!“ (Започва да тананика.)

Жилището на Кълвър. Същият ден.

В американски план – икономката на Кълвър. Г-жа Пеги Дюмас сортира писма върху маса в хола.

Дей, по тениска, седи отпуснат във фотьойла отсреща и. Подтиснат е!

През отворената врата на детската стая долитат гласовете на приятелчетата на Челси: Лорна, Сара, Крис...

Крис: „И нали не ходих в събота да играя, защото ме... защото там ходели сега само три деца! И мислят... баба и дядо, че няма... с кого да си играя. Всичките други деца – болни! Ми, защото те мислят, че там само с три децаа, нищо не става...“

Г-жа Пеги Дюмас: Чуй това писмо, Дей!: „Уважаеми мистър Кълвър, макар че в живота си никога не съм имал щастието да Ви познавам лично, аз се надявам...“ и т.н. Чуй част от друго писмо: „Надявам се, че ще успеете да отделите малко време, за да участвате в нашите реклами – за по една минута три пъти през деня. Благодаря!“ и т.н. „Ваш Йън Синклер“... Тексасците можеш да ги познаеш, не само по шапките... (Проследила погледа на Дей към детската стая.) Да затворя ли вратата?

Кълвър (поклаща отрицателно с глава): Не, не!

Г-жа Пеги Дюмас: Бизнесмени звънят и пишат молби да участваш в представяне на рекламните им!... Как да го разбирам?... Радвам се за теб, Дей! Много се радвам, момчето ми!

Кълвър: Какво?

Г-жа Пеги Дюмас: Чакай да затворя вратата, за да не снижавам глас... Дей, ти просто не ме чуваш напоследък! Ако нещо съм сгрешила, кажи ми! Слушам те!...

Кълвър я поглежда, гледа продължително към нея, но някакси „през“ нея; него просто го „няма“ в хола!

Снекбар.

В частичен план – в дъното на снекбара са насядали три млади жени около една масичка. Почти допрели главите си, те си споделят тайни!... Имат вид на секретарки, които са „откраднали“ по пет минути от работното си време – за по чаша кафе.

Марция: Не знам защо толкова много държа на съпруга си?... Той си прави каквото си иска, след което ме води на вечеря в изискан ресторант и аз забравям всичко! Изобщо... знае много добре как да ме върти!...

Каралайн: Аз пък вече не знам дали съм мъж или жена! Съпругът ми е готов да направи всичко за мен, но смята, че всяка проява на нежност е недостойна! Това понякога е доста мъчително! Ако продължава все така?... Боже! Ами, то е...

Линдзи: А моят съпруг смята, че е напълно достатъчно да надникне през вратата и да ми каже: „Имаш всичко!... Доскоро!“ И отива да играе голф

В агенцията на г-н Чадуик.

Г-н Чадуик е приседнал в края на бюрото си, заобиколен от сътрудниците си. Всички гледат към него.

Г-н Чадуик: Да не би да искате да кажете, че нещо в днешната ни програма не е наред?...

Фреди: Звънях навсякъде, където би могла да бъде!... Тя единствена умее да координира всичко, но не се е мяркала тук цял следобед!

Г-н Чадуик: Да не би да искате да кажете, че успехът на моята агенция зависи от едно кафе на Марция?... Вие за какво сте тук?... Извинете, за какво Ви плащам аз на Вас?...

Марция (крепи чашка кафе върху малък поднос): Желаете ли едно силно кафе, г-н Чадуик?

Г-н Чадуик: Винаги и както обикновено!

Фреди (мърморейки тръгва към прозореца): Нежност, гальовни думи, малки подаръци, незадоволително, задоволително, добър, много добър!

Зала за мерене на боксьорите преди състезание.

През високите прозорци на залата са проникнали слънчеви лъчи. Стените на залата са украсени със снимки на шампиони и други боксови величия! Освен техническите лица присъстват и много журналисти.

Близък план върху Франк Кена в профил. Той разговаря с мениджъра си – г-н Хютън и треньора си – Джей Райт.

Г-н Хютън (с ръка върху рамото на Кена и към Джей Райт): Добре!... Вече две години как съм ти го поверил!... Сигурен съм, че ще направиш още много за него... Той е изключителен! (Към Кена.) Как си, момчето ми?

Кена: Неочакваното – не е достатъчно!

И ето че отляво в залата влиза Кълвър, придружен от г-н Чадуик и неговия щаб. Кълвър е гол, само по гащета – изглежда съсредоточен в себе си! Хората в залата гледат към него.

Журналист (мъчи се да преодолее г-н Чадуик): Г-н Кълвър, отвън останаха мои колеги, които са дошли за интервю с Вас – за предаването довечера!

Г-н Чадуик: Моля Ви, отстранете се! Отдръпнете се! Сега не е момента, отстъпете назад, моля Ви!... Никакви интервюта!... Не днес! Не днес! Моля Ви, отстъпете!

Журналистът: Момент!... Г-н Кълвър, колегите ми чакат да ни приемете!... Вие ни определите среща за осем часа!...

Кълвър: Да!... Заемете се с това! (Отминава.)

Противникът на Кълвър – Франк Кена, е вече до кантара. Той изглежда великолепно! Кълвър го гледа без омраза – той просто „не е тук“!

Журналистка (с въздишка): Две години, откакто не мога да проведя сериозен разговор с Вас, г-н Кена...

Франк Кена: Моля, да ме извините, но аз не мога да разговарям сериозно

с хубава жена. (Усмихва и се.) Освен това, в момента съм много зает – сама виждате!

Г-н Хютан: Мадам, знаете ли, той има на кого да прилича! (Гордо.)

Измервачът се смее. Зад кадър се чуват гласовете на хора, останали извън залата. Кена стъпва на кантара – вдига двете си ръце.

Измервачът: Внимавайте, г-н Кена!... Мисля, че тази вечер ще има мъгла, а може и поледица!... Днес пода на ринга може да се окаже доста хлъзгав!

Медисън Скуеър Гардън. Ню Йорк. Вечер.

Частичен план на легло в съблекалнята, върху което по очи лежи Кълвър. Фреди, един от сътрудниците на г-н Чадуик, дава знак на Кълвър, че е приключил с масажа... Кълвър се надига бавно от леглото.

Отвън долитат нарастващите скандирания на публиката...

Фреди: Всичко е готово, мистър Слейтън!... Да сложим ли ръкавиците?

Залата.

Общ план на залата и препълнените със зрители трибуни. Последни минути преди започване на телевизионното предаване. Режисьорът дава последни указания на оператора, техниците и обслужващия персонал.

Режисьорът: Пригответе се на – „едно“! Внимание при – „две“!

Белият квадрат на ринга!

Камерата е фиксирала белия квадрат на ринга и го държи в кадър. Всичко се заснема под такъв ъгъл, че да се виждат – и телекамерите, и Бубси... и голяма част от привържениците на Кълвър. Вижда се как един закъснял си пробива път между редиците... Чува се и глухото ръмжене на насядалите...

„Закъснелият“: Здравейте!... Като че ли, – никога не съм виждал толкова много погледи, вперени в мен?... Така че, ако се поспра да се полюбувам на себе си, това как ще... (Оглежда част от публиката.) Да! Това съм аз – Боби-Бейби!...

Пат: Как си, Боб?

Боби-Бейби: Добре... и без твоя помощ!... (Търси си място да седне.) Снощи камилата ми изглежда стъпи на мина!... Всичко отиде на 200% загуба – сега нямам нито цент. (Посяга да отчупи парче от кроасана на Еди. Еди дръпва ръката си.)

Еди: Купил съм ти илюстрирана книжка против бълхи. (Подава книжката.)

Боби-Бейби (разглежда я): Хм!... Измислено е от някоя гъсеница! (Посяга към бутилката кока-кола в ръката на един от компанията.) Ужасно е като те гледам как я държиш за гърлото! Пусни я!

Пат (към Еди): Той е като хавайските лисици... Тях ги ловят из вестибюлите с ветрило... Доста ловки комарджии се навъдиха напоследък!... Какво ще кажеш, Боб?

Взрив от пронизителни викове и аплодисменти в залата!

От вратата на съблекалнята излиза Кълвър!... (Виждаме го отдалече.) Репортери и фоторепортери се тълпят около него – застават на пътя му по пътеката към ринга. Хората от щаба на г-н Чадуик полагат неимоверни усилия да ги отстранят. Илюминация от фотосветкавици!...

В едър план – монитора на телевизионната камера с изображение на Кълвър.

Режисьорът: Добре! Сега придвижете на „три“!... (Към сътрудника си.) Той е тук след не повече от четири минути!

Грос върху Кълвър...

Кълвър върви към боксовия ринг – трудно му пробиват път през тълпата превъзбудени хора в залата. Кълвър разпознава тук-там някои лица, успяли да се промъкнат между охраняващите го, за да му стиснат ръка.

В множеството, притиснат отвсякъде, се мерва Дейвид! Той и неговата красавица са се прегърнали. Тя е занемарила красиво своята външност и радостна, подчертава своята едва видима бременност.

Дейвид: Победа!... Дей?... Победа!

Кълвър (глухо): Да!... Желая ти щастие, Дейвид!

Боксовият ринг.

В американски план – Франк Кена, който прави леки движения с крака. Той вече очаква Кълвър...

Кълвър изкачва стълбичката и минава под въжетата. Взрив от аплодисменти и – викове...

Свалят халата на Кълвър – съдията на ринга преглежда ръкавиците и гумения предпазител, преди да бъде поставен в устата му!... Прави общ оглед; докосва ръкавиците на Кълвър – за успех и се оттегля.

Едва стъпил на ринга и като че ли – у Дей настъпва видима положителна промяна! Той отново чувства тялото си, силата си! Съдията на ринга кани Кълвър и Кена в средата на ринга – казва им две-три думи, съгласно правилника и всеки от тях отива в ъгъла си.

Камерата показва в едър план публиката, после се локализира върху групата около Боби-Бейби горе на трибуната. Хората на Боби-Бейби се вълнуват – Пат и Мел са станали прави!...

Пат (вика): „Убий го“, Деей!... Легионът на „Грубата сила“ на „Извадения меч“ стои зад теб! Той иска Франк Кена да „умре“!...

Гонг! Боят на боксовия ринг започва! Дей става себе си!... Като че забравя всичко; забравя кой е; забравя целия смазващ страх!

Кена го посреща с плътен гард. Леки леви от страна на Дей, силно десно кроше на Кена. Дей стегнато отскача и „бодва“ два ъперкътата под лактите на Кена – нищо особено! След това – цяла серия отива в ръкавиците на Кена! Нова серия! С вдигнати ръкавици до лицето и плътно покрит, Кена тежко крачи след Кълвър. Отскачайки назад и биещ с прави удари, Кълвър го контрира от време на време.

Фоторепортерите, налягали около боксовия ринг, с насочени апарати чакат да се случи нещо!... До този момент обаче, не се случва нищо особено!

На боксовия ринг – близък план върху профила на Франк Кена; близък план върху Кълвър... в гръб. Двете ръкавици на Кълвър блесват едновременно в гарда на Кена и – силен десен отстрани, две ръкавици в гарда и – десен, две ръкавици в гарда и – десен!...

Тази тактика на Кълвър дава известен резултат. Все по-често – Дей промъква по някой дълъг десен прав през ръкавиците на Кена... От устата на Кена тече кръв!

Гонг и край на рунда!

Кълвър тръгва към ъгъла си. Кълвър не е уморен, но Слейтън масажира гърба му и привел се, му говори нещо.

Поглед по трибуните... Различни кадри на публиката. Групата около Боби-Бейби продължава да е все така развълнувана.

Тед: А той сили – имаа!... Той за друго не мисли и все „той“, все „той“, все „той“: „Даан, дин, дън! Деей... Кълвър!“... (Скандира цялата група.)

Мел: Тед, аз искам моите думи да бъдат публикувани!... Аз твърдя, че да си имаш работа с хора като Кълвър, значи – много да рискуваш!

Човек от публиката зад тях: Не Ви ли омръзна да се „перчите“? На Вас Ви е интересно, а на света му се повръща от Вас и никой не иска да чете тъпия Ви вестник!

Боби-Бейби: А Вие знаете ли какво е хигиена, господине?... В Питсбърг... няма много обществени кенефи – това е известно!... Изрежете си ноктите поне!... Изсекнете се!

Непознатият: Но аз съвсем не смятам, че езикът на Вашите комикси напоследък е толкова неграмотен!

Боби-Бейби: Тъпак!

Непознатият: Хайде сега! Това пък какво е?

Боби-Бейби: Какво... нещо такова... с „бродерия“ отстрани и „тъничко и плоско отвсякъде“!

Боксовият ринг – втори рунд.

Две красавици в лъскаво трико се изкачват по стълбичките до боксовия ринг. Те ще обявят втория рунд!

Гонг!... Общ план върху ринга и част от публиката долу.

Вторият рунд започва общо взето спокойно.

Леко придвижване на камерата към Боби-Бейби... Зашеметен като от плесница, Боби-Бейби гледа втрещено!

Репортери като обезумели щракат с фотоапаратите си. Кълвър е на пода!... Съдията на ринга, приведен над него, брои!... Г-н Чадуик все още не може да разбере: „Какво всъщност стана!“ Вижда, че Слейтън бързо изкачва стълбичката нагоре – той и хората му от щаба, влезли на ринга, подхващат Кълвър, но Кълвър се свлича – не може да се задържи на краката си!

Отговорният лекар за срещата е на ринга! Натрупват се хора. Вдигат Кълвър от пода и се опитват да го прокарат между въжетата. Свалят го внимателно по стълбичката... Ръцете на Кълвър висят отпуснати; нокаутът е изключително тежък. Тълпата от привърженици на Кълвър върви след него и постепенно го скрива от камерата!

Съблекалнята на боксовата зала. Медисън Скуеър Гардън.

Кълвър е на легло в съблекалнята и още не се е пробудил. Над него са се привели хора в бели престилки. Сам Тревър се опитва с нещо да помогне – избутват го!

С лице бяло като платно, Толифър стои настрана – опрял гръб на стената... Г-н Чадуик се движи из съблекалнята като „побеснял“! Съсипан е!

Г-н Чадуик: Казвах му!... Казвах му!...

Г-н Чадуик се е привел над Кълвър. Общият шум заглушава това, което говори, приведен над него. Хората с бели престилки отстраняват и него. Той се „бори“ да остане!...

Г-н Чадуик: Казвах му: „Това е вол, не е човек! Вол е, а не човек, с който да се състезаваш по издръжливост!...“ Ех, глупак!... Осакати се! Ех, глупак с глупак!... (Излиза.)

Близък план върху Дей. Той успява по едно време да седне, но в главата му е мътилка!... Спуска краката си надолу, но видял боксовите ръкавици на

ръцете си – не е наясно къде се намира!...

Кълвър (говори объркано): ...и ставаш – толкова!... Чувстваш се подтиснат! Наистина се чувстваш подтиснат, а-а... много е лошо! Но си подтиснат – си, но нищо!... Поне го напердаших добре този негодник!...

Г-н Чадуик (чул го отвън): Напердашил си го друг път! Чуваш ли?... Друг път!... (Крещи.) Погледни се на какво приличаш! Погледни се! Още един такъв нокаут и ти вече можеш спокойно да закачиш ръкавиците си на пирона!... Да! Чуваш ли ме добре? Чуваш ли ме?... Кажи!... Или може би предпочиташ да стигнеш до лудницата?

Ужасна гримаса на отчаяние оголва зъбите на Кълвър!

Слейтън бързо сваля ръкавиците на Кълвър и го кара да легне отново. Кълвър се противи – иска да стане, но Слейтън го придържа върху леглото – опитва се да го успокои по някакъв начин... „Та животът е пред него, – още нищо не е загубено!“

Нощен бар. Ню Йорк.

Общ план върху бара. Бавно придвижване на камерата, за да ни покаже Бубси. На бара пред Бубси има чаша. Бубси стои приведена над чашата и пуши. Лицето и е по детски обидено. Изпод кърпата, с която е вързала косата си е паднал кичур коса, който е прилегнал на бузата и. В чашата и с изстинал чай, една след друга капят сълзи. Забелязала това, тя отмества чашата, изтрива сълзите си, избърсва лицето си с края на кърпата и остава така загледана надолу...

Ню Йорк. Друг нощен бар!

Тази нощ, в този бар, витае тягостна атмосфера, която напомня с нещо за помещение, където е донесена жертва на нещастен случай за аутопсия.

Около Дей са насядали: Дейвид, Толифър и Сам!... Води се разговор със снижени гласове.

Сам Тревър (успял вече да се напие): Миличка!... (Към барманката.) Щом само видиш, че чашите са празни – идваш и наливаш! Моите приятели ме наричат Сам! (Посяга към ръката и; тя я отдръпва.) Аз съм... автор на многоактна пиеса – „Животът на жените!“ (Смесва уискито с бира.)

Дейвид (иронизира Сам): „Тя напрегнато гледаше към отварящата се врата на самолета... Тя е възбудена и радостно развълнувана! Тя забеляза, че липсва само кметът на Маями!...“

Сам Тревър: Не! Действието ще се развива на неопределено място и в неопределено време. Те са шест момичета и две момчета... Слушайте ме добре!... Интересуват се само от събития, които стават в човешката душа! Полуоблечени, те още в самото начало заявяват, че използват цитати от

класически балетни фрагменти! Тичат свободно на сцената, почиват си, пият минерална вода и се преобличат пред публиката.

Толифър: И понеже в главите им няма нищо, лицата им приличат на фирмата на моргата!

Сам Тревър: Точно така! (Поглежда към барманката.) Качвам и публиката на сцената и ограничавам пространството почти до размера на една малка черна кутия – четири на четири крачки. Свещеник с посивяла коса, писоар, будоар, телефон и гилотина са предметите, сред които като призраци бродят артистите... На фона на тези прозаични неща и тишина отекват – стонове, крясъци, шепот... Артистите разсейват, в самото начало още, всякакви помисли за секс, кастрирайки краставици вместо фалоси... Две от прислужничките кроят пъклен план за убийство на своята господарка! Какво ще кажеш, Толифър?

Толифър: Че в момента на лицето си имаш вместо нос – краставица!

Сам Тревър: Твоя работа! Темата на пиесата ми е вдъхновена от мисълта на Ричард Шехнер, че същността на театъра е някъде между слабините и гениталиите на актьорите!... И аз наистина не те разбирам, Толифър!... Защо е това заяждане от твоя страна напоследък?...

Толифър: Защото те ненавиждам!... И ако не е той (Посочва с глава към Кълвър.), досега да съм ти видял сметката!... Страх, страх от всичко и липса на чувство за вина! Това си ти!... И не е лошо да запомниш, че никак не е старомодно – да бъдеш искрен!... Поне малко така, – да бъдеш искрен! Нали така? (Тупва Кълвър по рамото и си тръгва.)

Дейвид (оглежда се): Не знам!... Това заведение е малко нещо особено!... Тук се чувствам така, като че ли съм в службата си!... Виж го оня там!

Сам Тревър (след отдалечаващия се Толифър): Е, добре! Постарай се вместо мен да доведеш следващият път Мич Ричардсън!... Кажу ми, че при подходящ случай ще направя същото и с него!... (Към Дей.) Какво реши да правиш с Челси?

Кълвър мълчи. Мълчанието му продължава дълго – като че ли състоянието му се влошава – започва да изглежда все по-зле и по-зле!

Сам Тревър (привежда се към Кълвър): Какво реши да правиш с Челси, те питам?...

Кълвър: Даа, Сам! Това е въпросът!... Не мислех, че всичко може така да се обърка!... Затънах дълбоко, много по-дълбоко, отколкото бих могъл да си представя някога, защото въпросът вече не е за едно, а за две деца!... И аз не мога нищо никому да обясня, – нищо!... И аз оставам сам!... Наистина сам!... Съвсем сам!

Жилището на Кълвър. Ню Йорк.

Доста преди разсъмване, Кълвър отваря външната врата на апартамента, влиза и пуска вяло сака си на пода. Не включва осветлението... Стои!... Известно време гледа пред себе си.

Челси спи в детската стая, прегърнала една от многото си играчки. Привел се над нея, Кълвър я гледа продължително, след това я вдига на ръце – тя промърморва нещо в съня си...

Американски план на Кълвър в гръб. Камерата го следва по улиците на Ню Йорк... Бавно придвижване на камерата от него към Челси. Кълвър носи Челси на ръце – добре увита в любимото и топло одеяло... Открито е само лицето и. Тя спи...

Възрастна жена с чадър и пазарска кошница в ръка върви по тротоара на улицата, по който се движи и Кълвър с Челси на ръце; пресича улицата след минаващ автобус; след което се обръща на няколко пъти след Кълвър, като че озадачена и загрижена от видяното!

П р е к ъ с в а н е !

Отново Кълвър с Челси на ръце, но по друга улица. Кълвър има вид на човек, който не знае къде отива, защо отива и какво мисли да прави!

Фрешкиллс Парк. Преди разсъмване.

Частичен план на входа за Парка. Пълна тишина и спокойствие посреща Кълвър с Челси на ръце. Птиците, скрити в клоните и короните на дърветата, са в очакване на първите слънчеви лъчи... Чува се само бълбукането на водата в рекичката по пътя и към моста, скрит зад гъсто израснали дървета.

Местото на рибаря под моста е празно. Тук е само дълбоката зелена вода, в която човек може да потъне; „изчезне“ и всичко да свърши...

Кадър на Кълвър с Челси на ръце, докоснати от първите лъчи на изгряващото Слънце. (Виждаме ги отдалече.) Той е на местото, където преди време, двамата с Челси събираха паднали в шумата чашки от жълъди. Челси продължава да спи, добре увита в топлото си одеяло. Погледът на Кълвър е изпразнен от всякаква мисъл и чувство – той върви бавно като човек, изгубил всякаква надежда!...

Камерата ги следва по една от алеите навътре в Парка. Далече пред тях, между възвишенията на Ричмънд Хил, в леката утринна мъгла, се движи странна верига от тичащи същества.

Ричмънд Хил. Близък план върху верига от тичащи деца в ранната утрин.

Децата са странни... Те тичат, размахвайки изкривените си крайници, поемайки дълбоко въздух, правейки познати дихателни упражнения... Наблюдавайки ги, Кълвър постепенно разбира, че това са деца боледували от полиомиелит.

Странната верига от тичащи деца стига до поляна, която е недалече от местото, където се намира Кълвър в момента. Децата се нареждат в една редица. Пред тях излиза мъж – здрав и силен като Кълвър. Той застава в боксова стойка и гард... и показва – лев прав удар... Те повтарят след него.

Силно заинтригуван, придържайки нежно Челси до гърдите си, Кълвър бавно се движи по алеята към тях... Очите му са насълзени! Плакал е!

Мъжът ги учи да разиграват „шедоу бокс“ – показва им различни удари – те ги повтарят... и всичко правят в синхрон – доста бавно, но ритмично!

Кълвър (вътрешен глас): „Ето!... Та те искат да живеят!... Те обичат живота и искат да живеят!... Боже, моля те, благослови!“

Близък план върху дясната ръка на Кълвър, която е обхванала, придържайки, крехкото телце на Челси.

Децата на поляната, строени в една редица, все така увлечени, продължават упражненията си. Очите им блестят с радостна увереност!

Кълвър (вътрешен глас): „Ето, те вече се чувстват силни и един ден ще знаят, че утре ще бъдат още по-силни! Ето, те вече знаят какво е радост!... Да! Бог наш!... Кой е казал, че трябва непременно да изглеждаме такива, каквито искаме да бъдем!...“

Притиснал силно Челси до гърдите си, Кълвър тръгва обратно по алеята. Челси се пробужда, гледа студено един миг, но вижда Дей и се усмихва, после заспива отново... Чувства се сигурна и щастлива!

Хотелът на Барбара.

Хотелът се вижда отдалече. Целият е облян в слънчева светлина.

По улицата пред хотела минават машини с вода, поливащи крайуличните зелени площи. Камионетки хвърлят пакети с днешни вестници. Тук-там от домовете си излизат хора и тръгват – всеки по своята работа.

Наближавайки хотела, Кълвър започва да свири с уста фрагмент от познатата ни вече песничка от морския клуб на брега на океана...

На терасата на втория етаж на хотела излиза Барбара! Тя е още сънена и поразително красива! В леката си дреха, обляна от изкрящите лъчи на изгряващото Слънце, тя е царствена със силното си и красиво тяло на фона на светлосиньото небе.

Кълвър (вика): Барбара!... Колко си красива!

Барбара се усмихва радостна и щастлива!

Кълвър (вика): Барбара!... Прощавай!... Аз заминавам!...

Барбара (виждат се само устните и, които питат): Къде?

Кълвър: Не знам, Барбара!... Не знам! Но заминавам... с нея!... (Кълвър сочи с глава щастливо спящата Челси в ръцете му.)

По лицето на Барбара преминава сянка, но тя се усмихва с разбиране на отдалечаващия се от нея Дей. (Виждаме я отдалече.)

Ню Йорк.

Близък план върху витрина на магазин за плодове. Кълвър, носещ Челси на ръце – два несретника в бумтящия град, бавно навлиза в кадъра като отражение върху витрината на магазина. Извън кадър се чува свистене на автомобилни гуми...

Камерата ни показва телефонна кабина. Придържайки Челси с лявата си ръка, с другата Кълвър набира някакъв телефонен номер.

П р е к ъ с в а н е !

Отново кадъра с телефонната кабина. Никой не се е обадил отсреща!... Близък план върху лицето на Кълвър, окачващ вяло телефонната слушалка...

Апартаментът на Дейвид.

Телефонът звъни. Близък план върху лицето на Дейвид в леглото. Поради ранния час, завесите на прозорците в жилището му са още спуснати. Намръщен и недоспал, преди да посегне към телефонната слушалка, поглежда часовника си.

Дейвид: Да, чувам Ви, господине! (След миг.) А?... Не! Няма никакво значение! Кажете! Кажете! Слушам те, Дей! Не можах да те позная? Слушам те внимателно... Кажете!

Кълвър: Дейвид, трябва да те видя!... Дейвид, не мога да открия Толифър! Няма го никакъв!... Не знам къде е? Мисля... Не, кажете ми, че съм съгласен. Ако го видиш, кажете ми!

Дейвид: Радвам се, Дей! Чакай! Всъщност аз трябваше да свърша тази работа! Той ми каза! Обясни ми всичко! Момент така!... За всеки случай, аз сега ще завъртя един телефон, за да ги предупредя и тръгвам веднага натам! Колко е часа?... Да мина покрай вас да ви взема? Дей?... Дей? Разбираш ли ме? Чуваш ли ме, Дей?

Кълвър: Не се обаждам от къщи... Не съм къщи. Говоря от уличен телефон...

Дейвид: И ти извинявай, че говоря така объркано! Знаеш ли къде се намира?... Виж какво!... За всеки случай запомни: Трийсет и трета улица!... Да! Трийсет и трета улица и Първо авеню... Университетски медицински център... Там ще те чакам... Пред сградата на Медицинския център. Пред

него! Най-много след двацет минути съм там и ще те чакам. Чакам те, Дей!
Чакам!... Добре! Да речем, след половин час!...

Колата на Дейвид.

Близък план върху предното стъкло срещу Слънцето. (Камерата е в колата на Дейвид.) Дейвид шофира бесно; навлиза в Джордж Вашингтон Бридж... Различни красиви кадри над Хъдзън Ривър в оранжево! Бързи частични планове към Бронкс. Поради ранния час – различни контрастни сенки върху сградите тук-там.

Университетски медицински център. Манхатън.

Общ план върху входа на Центъра. През отворената врата на току-що спряло такси излиза Кълвър и поглежда към сградата на Университетския медицински център...

Дейвид (притичал отнякъде): Слава на бога!... Помислих, че си се отказал! Всичко е уредено!... Ще прегледат детето веднага!... Хайде, Малката ми!...

Кълвър: Беше ли преди мен – тук?... Колко време?

Дейвид: Да, тук съм от час и половина.

Кълвър: Не е много за един човешки живот!... Еее, Дейвид!... Моля те, не прави тази гримаса! Не ставай противен!... Трябваше да преоблека Челси... Намери ли Толифър?

Дейвид (загледан встрани): А!... Ето че и доктор Самюел пристигна... Е добре! Дойдохте точно навреме... Ела, миличко! (Хваща Челси за ръка и двамата тръгват към д-р Самюел.)

Освободил таксито, Кълвър прави няколко тежки крачки, после се сгромолясва върху първата попаднала му пейка. Отпуснал глава на ръцете си върху облегалката на пейката, Кълвър – като че е заспал!

След кратък разговор с д-р Самюел, Дейвид се обръща и забързан приближава Кълвър.

Дейвид (към Кълвър): Резултатите от изследванията, Дей? Къде са?... Носиш ли ги със себе си?

Кълвър: Много... много въпроси!... Оправи краката си! Мисля, че не си патрав, а много, много приказлив... много! Остави ме! Моля те! Върви си! Много съм уморен!... Разбери ме! Умирам за сън! Дейвид, спи ми се! Много!... Ужасно ми се спи! Ужасно, Дейв!

Д-р Самюел (приблизил Кълвър и той, на свой ред): В кое лечебно заведение е преглеждано детето? (Забелязва състоянието на Кълвър.) Как разбрахте, че детето има проблем? Кой го установи? Къде? В кое лечебно заведение? Кога?

Дейвид (дръпва д-р Самюел встрани): О, Арчи, не го предвидих!... Той преживя доста тежък нокаут снощи в Залата! Едва ли е в състояние...
Д-р Самюел: О, съжалявам! (Мисли известно време.) И все пак!...

Лекарски кабинет в Университетския медицински център. Манхатън. В статичен план.

Просторният лекарски кабинет е целият в слънчева светлина, проникваща през широко отворените прозорци. В лекарския кабинет цари ведра атмосфера! Като малка принцеса, Челси е настанена върху лекарско бюро. По столовете в кабинета са насядали усмихнати чичковци в бели престилки.

Челси: Е, накрая... най-накрая, аз ставам!... А най-неприятно ми е да си мия зъбите с една такава гадна лютива паста, но... иначе я издържам... защото... Вие знаете, че който не си мие зъбките, той най-често се среща с двамата пакостници...

Д-р Райт: Аз пък... понеже вечерта съм си измил зъбите, сутрин не ги мия!

Челси: Е, да... нищо чудно в такъв случай да Ви се случи нещо неприятно, ама „много неприятно“, както казва г-жа Пеги Дюмас.

Д-р Райт: Челси, а има ли опасност, като ги мия... като си ги мия зъбите и сутрин, и вечер, те да се изтъркат и така да остана с по-тънки зъби? Няма ли да е грозно?

Челси: Мм, не! Г-жа Пеги Дюмас си мие зъбите сутрин и вечер... пък нищо не и става! А баба му на Крис не си мие редовно зъбите и... и затова ходи всеки понеделник на зъболекар – да и вадят поо... по два-три зъба!

Лекарите в кабинета, насядали по столовете, се „заливат от смях“! В това време вратата на лекарския кабинет се отваря и влиза д-р Самюел... Той е леко учуден от поведението на колегите си...

Челси се усмихва и му маха с ръка: Хей!...

Д-р Самюел се привежда към д-р Баркли и казва нещо.

Д-р Баркли: Ние също така мислим, д-р Самюел!... И затова всички тук ще искаме точно Вие да станете Президент на Съединените американски щати при следващите избори.

Д-р Самюел (смее се): Извинете ме, но мисля, че не точно това би искал да чуе сега народът на Америка!... Мога ли да добавя още нещо към случая? (Привежда се към д-р Баркли и казва нещо.)

Д-р Баркли: Бооже Господи!... (Смее се.) Едва ли говорите сериозно? Какъв „Векслер“! Детето е напълно здраво и с отлично чувство за хумор! Нека не говорим повече за това!... Това е чиста глупост! (И към д-р Райт.) Впрочем... Ренди, помолих те да провериш за резултатите на г-жа Плейтоу! (С което дава на д-р Самюел да разбере, че прегледът е приключил.)

Д-р Самюел: Хайде, Малката ми!... (Протяга ръка към Челси; тя спуска краката си на пода.)

Университетски медицински център. Манхатън.

Общ план върху входа заедно с първия етаж. От входната врата излизат: Дейвид, д-р Самюел и... Челси!

Дейвид бърза да каже новината на Кълвър!... Вижда, че Толифър е при него...

Появява се Сам Тревър!

Челси в американски план.

Челси изчаква Дейвид, който си взима довиждане с д-р Самюел, след което сочи пейката, на която Кълвър продължава да спи – там, където го оставиха преди малко.

Мислейки, че Кълвър ги е забелязал, Дейвид още отдалече прави знаци с ръце: Всичко е наред! Никакъв „Векслер“ и другите му там тинтири-минтири!... Хей! (Приближава, вдигнал палец нагоре.)

Толифър тръгва към Сам Тревър!...

Слънцето вече е високо и грее без лъчи!

Отпуснал глава върху ръцете си, които е прехвърлил върху облегалката на пейката, обегнал се на една страна, Кълвър продължава да спи дълбоко и не го чува. А изпреварила Дейвид, Челси почти в движение, леко въртейки рамене, така както го прави и Кълвър при загряване, постепенно заема боксова стойка – точно така, както го прави и Дей, и малкото и юмруче уцелва Кълвър право в брадата. С жив рефлекс, Кълвър дръпва главата си назад, протегнал ръка в защита напред – все още не разбиращ нищо!...

Челси (назидателно): Това беше „лев прав“!... (И вдигнала пръстче.) Но „слаб“!

Помитащ е смехът, който се изтръгва от гърдите на Кълвър!... Погледнал към Дейвид, стоящ пред него усмихнат и леко смаян от току-що видяното, Дей грабва Челси и я вдига високо, високо над гавата си.

Горе, от отворения прозорец на шестия етаж, към тях гледа д-р Самюел, но те не се сещат да погледнат нагоре към сградата на Университетския медицински център. Манхатън...

С л е д г о д и н и...

Колежът „Сент Джонс“. Анаполис.

Денят е слънчев.

Предстои церемония по връчване на дипломите на студенти, завършили успешно следването си в колежа „Сент Джонс“ – Анаполис, Мериленд. Да

присъстват на тържеството са дошли много хора в подобаващо за случая празнично облекло. Долита музика от духов оркестър, която придава допълнителна тържественост на празненството.

Кадър върху супермодерен черен линкълн, шофиран от Кълвър. Полуобщ план и странично придвижване на камерата, за да проследи колата на Кълвър по една алея в парка на Колежа. Тя завива по посока на многото паркирани други коли.

Кълвър излиза от колата – има вид на преуспяващ бизнесмен и той наистина е такъв. Това впечатление се допълва и от добре скроения костюм с елегантна жилетка върху понапълнялото му вече тяло и леко отпуснат корем на улегнал, доволен от живота мъж.

Придвижване на камерата назад, за да даде Кълвър в общ план с ръце в джобовете. Той търси с поглед нещо; прави няколко крачки и приклеква под вековно дърво – рови с ръка из нападалата шума и от време на време поглежда встрани.

Откриване на церемонията по връчване на дипломите на студенти, завършили успешно следването си в колежа „Сент Джонс“ – Анаполис, Мериленд:

Студентите в академично облекло – барета и тога, са върху определена за целта платформа, обградена от три страни със столове, върху които са седнали – в очакване на церемонията, техните роднини, близки и приятели.

В центъра върху платформата е поставен подиум, а между многото цветя, са издигнати пилони със знамената на Съединените американски щати, щата Мериленд и колежа „Сент Джонс“.

Върху подиума има специална маса с пет стола. Столовете са предназначени за председателя на настоятелството, президента, декана, говорителя за този ден и регистратора.

Върху масата има кутия със свитъци, завързани с панделки, които представляват дипломите на студентите, удостоверяващи, че студентът е покрил всички изисквания на обучение в Колежа.

Говорителят: Уважаеми господин президент, уважаеми господин декан, уважаеми колеги, мили гости и посетители, студенти, приятели, родители и най-вече... мили абсолвенти! На днешния важен и празничен ден ми е предоставена голямата чест да откроя церемонията по връчване на дипломите на студентите, завършилите успешно колежа през тази година!...

Позволете ми да започна със значимостта на днешния ден!

Днешният ден е ден за всичко! Ден за отчитане на нивото на придобитите задължителни знания! Ден, отварящ вратата на бъдещето! Ден за благодарност към преподаватели, родители, приятели – допринесли

за духовното израстване на нашите абсолвенти!...

Придвижване на камерата леко встрани, за да ни покаже на втория ред – в третия стол, г-жа Пеги Дюмас с елегантна шапка на главата, изпод която се подават кичури побелела коса.

Г-жа Пеги Дюмас: О!... Извинете! (Докоснала е неволно седящата до нея дама.)

Непознатата дама: Да!... О, моля Ви...

Г-жа Пеги Дюмас едва сдържа вълнението си!... Изминалите доста години от последната ни среща с нея, са наложили сребристоблед отпечатък на умора върху лицето и, но и приятна отсенка на благородство.

Говорителят: ... необходима е смелост!... Да проумеем всичко в един живот е невъзможно!... Един живот е недостатъчен! Аз Ви желая да имате куража – да поемате отговорности!... Насърчавам Ви дори!... И... щастие в любовта!

Бурни ръкопляскания!

Близък план върху Кълвър, който се мъчи да остане спокоен, докато слуша бурните ръкопляскания, изпратили края на речта на говорителя на церемонията... Вече е забелязал г-жа Пеги Дюмас, но тя едва ли го вижда... Тя не вижда никой друг в този момент, освен Челси, която е пораснала, а тогата и стои толкова добре, както и шапчицата с пискюлчето!

Близък план върху говорителя. Говорителят току-що е приключил речта си.

Деканът се качва на подиума.

Маршалът се изправя да посрещне декана. Маршалът дава знак на абсолвентите да направят същото – те правят крачка напред!

Маршалът докладва на декана, че абсолвентите са пред него.

Близък план върху декана. В момента деканът се обръща към президента, съобщавайки му, че всички тези млади хора, стоящи пред него, са завършили успешно курса си на обучение в колежа „Сент Джонс“.

Упълномощен от председателя на настоятелството на колежа, президентът приема и утвърждава получената от декана информация, като заявява същевременно, че абсолвентите ще бъдат удостоени с дипломи, удостоверяващи, че са завършили успешно обучението си в колежа „Сент Джонс“.

Маршалът се обръща към абсолвентите и им разпорежда: Всеки от вас, който чуе името си, произнесено от декана, да излезе напред и да се качи

на подиума, за да получи дипломата си за завършено образование в колежа „Сент Джонс“.

Деканът (високо): Ренди Вал... Килмър?...

Едно приятно момче в академично облекло – тога и барета на главата, се отделя от групата на абсолвентите, качва се на подиума и се ръкува с президента... С лявата си ръка поема дипломата, която регистраторът своевременно е извадил от кутията на масата. Сред всеобщи поздравления и ръкопляскания – то тържествено слиза от подиума.

Деканът: Джон... Тери Маклийн?...

Второ момче се отделя от групата – възгласите се усилват. Някой от присъстващите променят местата си и се придвижват напред.

Деканът: Челси... Дей Кълвър?...

Бързи кратки, сменящи се планове върху г-жа Пеги Дюмас и Челси. Челси игриво излиза напред, така както си го прави – енергично и сигурно! Тя е станала много хубава – предизвикателна и уверена в себе си малка лейди! Доста умело и с отлично познаване на ритуала, тя спокойно застава пред президента, който в знак на особено внимание се обръща към нея с няколко думи, които не достигат до нас...

В този момент вече, г-жа Пеги Дюмас просто не може да сдържи сълзите си и носната и кърпичка влиза в употреба.

Наобиколилите подиума изпращат Челси с одобрителни викове и възторжено ръкопляскане!

Деканът: Пати Йорат... Кемпиън...

Близък план върху Кълвър. Той е сам. Застанал е доста по-назад от всички!... Това му помага да контролира вълнението си.

Неочаквано от лявата му страна долита познат глас!...

Челси: Хеей!... Ти, който обеща да бъдеш тук два часа по-рано и да оглавиш церемонията по откриването... със знамената...

Близък план на Кълвър.

Американски план на Челси.

Сияеща, тя тича към Кълвър в дългата си академична тога и кокетна шапчица с пискюл над грейналото и от радост лице!...

С нарастващо вълнение, Кълвър гледа към нея. По едно време, незнаейки все още какво да направи и какво да каже, той леко протяга ръка напред и бавно отваря длан... Върху отворената му длан една до друга стоят – чашки... от жълъди!...

Челси: А'хх! (В очите и преливат искрящи радостни отблясъци и в първия момент вдига ръце към лицето си, след което пристъпва напред и увисва на врата на Кълвър.) Т а т к о , т и с и ч у д е с е н !...

(Тонкамера – исключена.)

Край
(1985-1991 г.)

